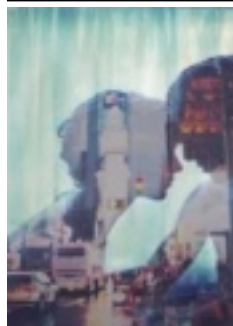

Ngoại Tình - Chuyện Ở Đâu Cũng Có

Contents

Ngoại Tình - Chuyện Ở Đâu Cũng Có	1
1. Chuyện Ở Đâu Cũng Có - Chương 1: Chân Dung Một Hạnh Phúc – Một Vết Nứt Hết Hoảng	1
2. Chuyện Ở Đâu Cũng Có - Chương 2: Lời Thú Tội Xé Lòng	3
3. Chuyện Ở Đâu Cũng Có - Chương 3: Tàn Tích Sau Cơn Bão	7
4. Chuyện Ở Đâu Cũng Có - Chương 4: Đời Không Như Là Mơ	9
5. Chuyện Ở Đâu Cũng Có - Chương 5: Có Thật Mưa Đến Đâu Mát Mặt Đến Đó?	13
6. Chuyện Ở Đâu Cũng Có - Chương 6: Địa Ngục Trần Gian	19
7. Chuyện Ở Đâu Cũng Có - Chương 7: Giải Thoát	23
8. Chuyện Ở Đâu Cũng Có - Chương 8: Tìm Lại Chính Mình	29
9. Chuyện Ở Đâu Cũng Có - Chương 9: Đối Mặt Với Tình Địch	31
10. Chuyện Ở Đâu Cũng Có - Chương 10: Lòng Người Là Giấy	34
11. Chuyện Ở Đâu Cũng Có - Chương 11: Lời Cuối Của Một Cuộc Phiêu Lưu	37
12. Chuyện Ở Đâu Cũng Có - Chương 12: Giấc Mơ Có Thật	41

Ngoại Tình - Chuyện Ở Đâu Cũng Có

Giới thiệu

Vô tình tôi đọc được những dòng tâm sự này của chị trên diễn đàn WTT. Lợi ngược hàng trăm trang

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoi-tinh-chuyen-o-dau-cung-co>

1. Chuyện Ở Đâu Cũng Có - Chương 1: Chân Dung Một Hạnh Phúc – Một Vết Nứt Hết Hoảng

NGOẠI TÌNH – CHUYỆN Ở ĐÂU CŨNG CÓ

“Tôi muốn kể quãng đời đau đớn tôi đã trải qua, để những người vợ gặp phải cảnh như tôi hãy tự cứu lấy mình, hãy tự cho phép mình hạnh phúc mà không phải mong chờ vào bất cứ ai mang lại điều đó cho mình”.

Vợ: 36 tuổi

Chồng: 38 tuổiBồ: 36 tuổi

Hai vợ chồng gần như đều là mối tình đầu của nhau. Nói gần như vì chồng trước khi lấy vợ đã tương tư một cô gái xinh đẹp nhưng không được đáp lại, vợ trước khi lấy chồng, lúc đang yêu chồng đã có cảm tình với một người khác và phân vân việc lựa chọn hai người đàn ông đó. Cuối cùng thì có lẽ ông trời đã sắp đặt, vợ chồng là vợ chồng của nhau đến bây giờ.

Lấy nhau rồi hai vợ chồng vẫn hai nơi, vợ sinh 2 con gái và sống cách xa nơi chồng công tác 80km. Hàng tuần chồng về với vợ con vào ngày cuối tuần. Rồi mẹ vợ mắc bệnh hiểm nghèo, chồng đưa mẹ lên chữa bệnh, đưa luôn cả vợ lên thành phố làm việc. Gia đình nhà vợ có chút thể lực, xin được cho vợ vào một công ty nhà nước với mức thu nhập kha khá. Mẹ vợ mua nhà, hai vợ chồng sống cùng mẹ để chăm sóc mẹ. Sau vợ còn hai em gái nhưng đều lấy chồng ở nhà chồng nên trách nhiệm chăm sóc mẹ thành trách nhiệm chính của hai vợ chồng. Mẹ mất, trước đó mẹ đã dặn nhà cửa chia đều cho ba chị em. Chồng đã thật lực kiếm tiền để trả 2/3 giá trị căn nhà cho hai em, căn nhà đã thành chủ sở hữu của hai vợ chồng sau ngày mẹ mất 2 năm.

Cuộc sống giản dị, hai vợ chồng hai đứa con, vợ viên chức nhà nước, chồng làm cho công ty nước ngoài, thu nhập đủ sống và có chút tích lũy. Vợ nghĩ nếu không có thiên tai, dịch họa xảy ra tại nơi vợ chồng sống thì có lẽ cuộc sống cứ như thế trôi đi cho đến ngày con khôn lớn, dựng vợ gả chồng cho chúng, hai vợ chồng lại lọ mọ đi nuôi cháu... Và chắc hẳn, hàng triệu người vợ vẫn nghĩ thế khi sống trong một gia đình bình dị, đơn giản... Nhưng họ quên mất, thiên tai, dịch họa thì ít xảy ra ở cái thành phố này, nhưng vẫn nạn ngoại tình có lẽ xảy ra nhiều nhất ở đây. Buồn không?!

Vợ không xinh đẹp mà là ưa nhìn, sau khi sinh trở nên mũm mĩm chứ không béo. Vợ giản dị, tóc suông, váy áo đẹp đơn giản chứ không cá tính. Nhìn vợ, người ta cảm nhận được cảm giác yên ổn, bình lặng.

Chồng không đẹp trai, chỉ là kiểu người vừa phải, nam tính. Chồng ăn mặc lịch sự, gọn gàng, chừa chừa, đi xe bình thường, chồng sẽ lẫn vào đám đông hàng nghìn con người đang nhấp nhô trên đường với chiếc mũ bảo hiểm ngụy trên đầu.

Chồng cùng chia sẻ với vợ công việc gia đình như đón con, dạy con học, tắm rửa cho con..., vợ lo việc nội trợ nấu nướng. Thỉnh thoảng hai vợ chồng cãi nhau vì bất đồng quan điểm sống nho nhỏ, vợ không để ý lắm. Mãi sau này vợ nhận ra, thực ra bất đồng đấy không hề nhỏ mặc dù nghe qua thì nhỏ, nhưng đó là quan điểm sống của mỗi người. Sau những bất đồng đó, chồng rút vào thế giới của chồng, với âm nhạc, với máy móc, với diễn đàn, mạng ảo, bạn bè... Vợ và con chỉ nhận lại phần bề nổi trên tầng băng đời sống của chồng mà thôi, thật tiếc.

Một ngày, chồng quên điện thoại ở nhà. Vợ chồng không có thói quen lục lọi điện thoại của nhau, chỉ lúc nào cần thiết thì mượn của nhau vào việc gì đấy rồi trả. Lần này chồng quên máy trong nhà tắm, gọi về cho vợ cất giữ. Lúc vợ đi cất thì thấy có hai tin nhắn và 8 cuộc gọi nhỡ. Vợ nghĩ là cần phải xem để báo cho chồng biết, nhớ đâu có cuộc điện thoại nào quan trọng với chồng vì thời điểm này chồng đang gặp khó khăn trong công việc và có kế hoạch chuyển việc. Tính cẩn thận của vợ đã đưa cuộc đời vợ sang một bước ngoặt lớn, đau đớn không có điểm dừng.

8 cuộc gọi nhỡ và 2 tin nhắn đều từ một số máy không có tên trong danh bạ. Tin nhắn thứ nhất: Em quên máy điện thoại ở nhà nhé, có gì online nói chuyện. YOURS. Tin nhắn thứ 2: Anh ơi, sao em gọi mãi không nghe, em quên máy ở nhà, em nhắn tin cho anh bằng máy chị H. Giờ em không online được vì em đi khách hàng cả ngày, có gì gửi mail cho em nhé. YOURS.

Cả hai tin nhắn đều có từ: YOURS ở cuối câu. Vợ choáng váng, rơi bịch người xuống nền nhà, vô cảm. Vợ nhìn lại điện thoại, ghi lại số đã nhắn tin và gọi dù biết rằng chủ nhân chiếc điện thoại và tin nhắn chẳng liên quan gì đến nhau. Vợ không khóc, không đau, không buồn... Vợ rơi vào trạng thái hoang mang, không tin bất cứ sự vật nào hiện lên trước mắt mình đến mức vợ cầm một chiếc cốc lên rồi ném nó vỡ tan xuống nhà để tin là vợ đã cầm đúng chiếc cốc trên tay.

Vợ không biết làm gì tiếp theo, chỉ nhớ gọi điện đến công ty xin nghỉ một ngày... Cố gắng lắm vợ mới vào giường để nằm, trùm chăn kín cả đầu và nhận ra mình ngáy ngáy sột. Chỉ nhớ đến đó và vợ thiếp đi trong

giấc ngủ đầy mộng mị lúc nào không hay, cho đến lúc chồng về nhà và đánh thức vợ dậy.

Đó là ngày bắt đầu cuộc sống không còn bình lặng của tôi, những ngày đau đơn đến mức tôi cứ ngỡ như tôi là nhân vật của một bộ phim tâm lý tình cảm nào đó trên truyền hình.

- Chồng tôi, một người đàn ông điềm đạm, bình dị, yêu thương con cái, có trách nhiệm với gia đình, có hiếu với hai bên bố mẹ, yêu thương các em vợ như anh em ruột...

- Chồng tôi không cờ bạc, rượu chè, có hút thuốc một chút, không đàn đúm bạn bè thâu đêm suốt sáng, thời gian rảnh rỗi anh dành cho sách báo, âm nhạc hay là những chiếc máy tính hỏng...

- Chồng tôi chưa một lần phản nản việc tôi sinh hai con gái, chồng tôi yêu con nòng niu như đó tất cả những gì quý báu nhất đời anh.

- Chồng tôi là người không ham muốn tình dục nhiều, hai vợ chồng sau khi sinh bé thứ hai mỗi tháng 1-2 lần, vừa đủ chứ không cuồng nhiệt...

- Và chồng tôi ngoại tình với một phụ nữ xinh xắn, li dị chồng, có một con trai. Đó là một mối tình cuồng si, gấp gáp và tranh thủ từng phút từng giây. Tôi đau khổ vì biết quá nhiều về mối tình đó, giá tôi ngốc nghếch gào thét lên ngay khi đọc tin nhắn của họ thì có lẽ tôi sẽ có lại cuộc sống bình lặng như xưa, dù đó là cuộc sống giả dối. Rồi tôi cứ tự hỏi: sự đau đớn khi biết được tận cùng sự thật và sống bình lặng hạnh phúc trong giả dối triền miên thì cái nào đáng hơn?

Đến giờ tôi vẫn không trả lời được.

2. Chuyện Ở Đâu Cũng Có - Chương 2: Lời Thú Tội Xé Lòng

Ngày hôm đó, chồng tôi về nhà, nhìn thấy tôi lơ mơ trong cơn sốt, anh đã hoảng hốt. Nhìn cách anh chăm sóc tôi, lo lắng cho tôi, trách mắng tôi sao ốm mà không gọi cho anh, rồi nhớ lại tin nhắn của người đàn bà kia nhắn cho anh, tôi không biết đâu là sự thật, đâu là dối trá.

Tôi ngồi dậy ăn cháo anh nấu, để anh rửa ráy lau người, đắp khăn lạnh cho tôi một cách ngoan ngoãn. Tôi chỉ trao đổi với anh vài điều cần thiết, tuyệt đối không đề cập đến điện thoại và tin nhắn. Rồi tôi lại nằm xuống ngủ li bì và những giấc mơ khủng khiếp cứ đeo theo tôi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau tôi thức dậy, tỉnh táo và khỏe khoắn. Anh bảo anh đã đưa hai con đi học, tôi nghỉ thêm một ngày, anh cũng nghỉ ở nhà với tôi. Tôi nhìn anh, cũng không có gì lạ vì anh vẫn hay làm thế mỗi khi tôi ốm. Nhưng hôm nay, anh nhìn tôi và tránh ánh mắt của tôi, dù tôi chẳng tỏ thái độ gì cả. Tôi biết chắc anh đã cầm điện thoại, đã biết tôi đọc được tin nhắn. Cuộc chiến đã bắt đầu rồi đây, cuộc chiến này sẽ không tiếng súng mà chỉ là những đòn cân não cả hai giành cho nhau. Tôi cần sức lực để chiến thắng trong cuộc chiến này, và anh, sẽ là một kẻ thất bại thảm hại cùng cô bồ của anh dưới chân tôi. Nghĩ thế nên tôi ngồi dậy, ăn sáng, uống thuốc, lau người chải lại tóc tai và bắt đầu dọn dẹp nhà cửa.

Anh vẫn hay giúp tôi việc nhà nhưng anh vốn vụng về nên giúp tôi bao nhiêu anh sẽ bày biện thêm bấy nhiêu. Tôi cũng ít cần nhờ vì được anh giúp là tốt lắm rồi. Hôm nay cũng thế, tôi dậy và dọn đồng bừa bãi ba bố con anh bày ra hôm qua, lúc tôi ngủ mê mẫn. Anh ngăn tôi và bảo cứ nghỉ cho khỏe, anh nhìn tôi xót xa thật lòng. Tôi ứa nước mắt, giá tôi không cầm máy điện thoại của anh và không đọc được cái tin nhắn đó, giá anh giải thích với tôi là ai nhắn nhầm vào máy anh, giá.... Nghĩ thế thôi, tôi lại nuốt nước mắt vào trong và làm công việc của mình một cách lặng lẽ. Tôi chỉ tỏ ra là mệt không muốn nói nhiều, nhưng tôi vẫn bàn với anh vài việc trong gia đình. Tôi thấy thái độ của anh vừa dè dặt, vừa như dò ý tôi, vừa như chờ đợi cơn thịnh nộ từ tôi, nhưng không, tôi tuyệt đối không nhắc nhở gì đến.

Anh sẽ phải sống trong tâm trạng này rất dài, rất lâu đấy, tôi hứa với anh.

Những ngày sau đó là những ngày địa ngục trần gian tôi phải trải qua, và chắc hẳn anh cũng thế.

Nếp sống gia đình vẫn diễn ra bình thường trong một không khí bất thường. Có trao đổi nhưng không có trò chuyện, không cãi vã giận hờn nhưng lặng im, ngột ngạt. Con bé thì không hiểu gì, con lớn cũng không biết chuyện gì xảy ra nhưng nhận ra không khí khác lạ trong gia đình nên cũng len lén, không còn dám đùa vui trong nhà như mọi ngày. Tôi xót xa cho con, anh cũng xót xa, nhưng cả hai tuyệt nhiên không nói gì về điều đó. Anh thì tôi không biết, còn tôi, rất muốn hét vào mặt anh, muốn cắn xé, cào cấu, chửi bới anh, muốn mọi chuyện tanh bành tan nát hết ra... mà không làm được. Cứ như có một bàn tay nào đó bóp lấy miệng tôi, ú ớ ở mỗi khi định làm gì đó. Hình như nỗi đau bất ngờ làm cho tôi tê liệt hết mọi khả năng, tôi không biết đối mặt với nó thế nào, không biết bắt đầu từ đâu, không biết anh sẽ phản ứng ra sao... Và tôi sợ, sợ không còn có thể nói với anh được những lời tử tế, sợ anh thú nhận điều làm tôi đau hơn, sợ các con hoảng loạn trong cơn đau của mẹ... Thế là tôi chịu đựng, chịu đựng để suy nghĩ, để tìm giải pháp cho câu chuyện này.

Anh thì nhìn chung không có gì thay đổi, vẫn chu toàn trách nhiệm với gia đình, chỉ có thái độ với tôi là dò xét và chờ đợi hành động của tôi. Tôi nghĩ, việc chờ đợi này chắc hẳn cũng chẳng sung sướng gì, rồi đến một lúc nào đó không còn đủ kiên nhẫn, anh sẽ phải tự nói ra mọi điều và tự giải quyết mọi chuyện thôi. Trong thâm tâm, tôi vẫn chờ điều đó, có thể là tôi quá hèn không dám đối mặt, mà đặt gánh nặng này sang cho anh. Nhưng..., tôi đã nhầm. Đàn ông họ sẽ không bao giờ coi chuyện ngoại tình là tội lỗi khi họ vẫn đầy đủ chu toàn với gia đình, họ không bị phát giác hay không ai dám phát giác họ thì họ vẫn ung dung tiếp tục. Anh cũng thế, anh nghĩ rằng tôi không nổi giận có lẽ vì tôi không có lý do gì nổi giận khi anh không hề sao nhãng trách nhiệm của anh, tôi chỉ nghi ngờ giận dỗi vài hôm rồi thôi. Thế nên một tuần sau đó, anh lại vui vẻ với tôi như thường, không còn có vẻ gì là dò xét hay chờ đợi hành động của tôi nữa. Điều này làm cho tôi gần như phát điên, đến mức đôi lúc tôi nghĩ đến chuyện giết chồng. Những lúc như vậy, tôi phải cắn chặt răng, bám vào bất cứ thứ gì có thể bám được để không ngã quỵ xuống. Anh sẽ phải trả giá, anh sẽ phải chịu đựng nỗi đau mà tôi đang chịu đựng này. Nhưng làm gì, làm thế nào đây? Tôi không biết, tôi hoàn toàn không biết.

Tôi bắt đầu lên mạng, search mấy chữ: “khi chồng ngoại tình”, một loạt kết quả hiện ra, nhiều nhất vẫn là ở cái trang web này. Nghìn người nghìn hoàn cảnh, nghìn nỗi đau, nghìn cách xử lý khác nhau, nghìn kết quả ra khác nhau. Tôi hoang mang hơn với câu chuyện của chính mình, chẳng có đáp án nào, phương thức nào tôi có thể áp dụng được.

Tôi rơi vào trạng thái trầm cảm, ngơ ngẩn, các con sợ hãi không dám gần mẹ, chồng vẫn vui vẻ nhưng bắt đầu lẩn tránh, đi ngủ sớm hoặc sang phòng làm việc ôm máy tính. Tôi giật mình khi nhận ra điều đó, tôi thấy mình thật tệ, tại sao vì chồng mà làm các con khổ, các con có lỗi gì đâu, chồng một núi tội trên đầu thì vẫn nhờn nhờn thế kia??? Không thể như thế này được, tôi phải làm gì đó thôi. Cào cấu, chửi bới chồng, cạo trọc đầu bồ của chồng, hay nhỏ nhẹ, dịu dàng lôi kéo chồng về, cách nào cũng được, tôi phải làm để thoát ra khỏi cái cảnh hiện giờ. Tôi nung nấu quyết tâm đó, và nghiêng về việc cào cấu chồng, cạo trọc đầu bồ chồng!

Quyết tâm như thế, nung nấu như thế, nhưng rồi tôi chẳng làm được gì khi nhìn các con. Tôi sợ một gia đình tan nát, các con không còn chỗ trú ẩn, mà với tôi, con cái là tất cả. Trong những ngày đau đớn đó, tôi vẫn cố chăm lo các con, vui đùa cùng các con để tránh cho các con nỗi sợ mà suốt một tuần trước tôi đã gây ra. Nhưng giờ bảo tôi nhẹ nhàng kéo chồng về tôi cũng không thể, chỉ nhìn thấy mặt chồng là máu trong đầu tôi lại bốc lên, tôi thậm chí không thể mở mồm nói được một câu có cảm xúc chứ đừng nói đến chuyện dịu dàng, nhẹ nhàng được. Càng ngày tôi càng thấy mù mịt hướng đi, điều này không thể, điều kia không thể... Tôi cảm thấy mình sắp nổ tung, và việc tôi nghĩ đến là phải bảo vệ bản thân mình để bảo vệ các con.

Tôi gọi điện cho bà nội xuống với các cháu vài hôm để đi công tác, thực chất là thu xếp một chuyến đi nghỉ cho riêng mình. Tôi cần thời gian, cần không gian để có thể giải quyết mọi chuyện. Nếu còn ở nhà, nhìn vào chồng thì đầu óc tôi chỉ đặc kín giận giữ, nhìn các con tôi lại chùn bước... Không bao giờ tìm nỗi lỗi đi. Và tôi đi, đến một vùng biển xa thành phố hàng nghìn km.

Đêm đầu tiên ở khách sạn một mình, sau chuyến bay mệt mỏi và nặng nề, tôi nằm cuộn trong chăn và bắt đầu nghĩ đến chuyện đã qua. Lúc này không hiểu sao tôi thấy nhớ chồng, nhớ con, nhớ những ngày gia đình êm ấm và những tin nhắn tôi đọc được, tôi khóc. Lần đầu tiên sau cái ngày định mệnh đó tôi mới được khóc, tôi khóc nức nở đến một nhồi rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Tôi thức giấc lúc 12h trưa và cảm thấy người khỏe hẳn, một thứ năng lượng ở đâu đó đã vực tôi dậy. Thật kỳ lạ, sau chừng ấy sự chịu đựng

mà tôi vẫn không bị suy sụp. Có lẽ ý thức về việc cần phải sống và bảo vệ các con làm cho tôi cố gắng ăn ngủ nhiều nhất đến mức có thể nên tôi vẫn giữ được sức.

Nằm chán trong phòng, tôi mò xuống sảnh. Lúc tôi ngồi chờ vợ ở đó thì chị lễ tân khách sạn lại bắt chuyện. Khách sạn mùa này khá vắng nên hai chị em có thể ngồi nói chuyện với nhau đủ thứ. Một lúc đã khá quen, chị lễ tân dè dặt hỏi tôi sao đi biển mùa này, sao đi một mình, sao không ra biển... Tôi nhìn chị, chị có vẻ hơi già để làm vị trí lễ tân khách sạn. Nhưng nhìn chị, cách chị nói chuyện, sao tôi cứ cảm thấy chị thật đáng tin. Bỗng nhiên tôi muốn kể hết với chị, một người xa lạ, câu chuyện mà tôi phải chịu đựng một mình bấy lâu nay. Bố mẹ tôi đã mất, các em còn bận gia đình, tôi đã không biết chia sẻ với ai, cứ âm thầm chịu đựng đến phát điên. Hôm nay bất kể thế nào, tôi cũng phải nói ra những gì tôi đang chịu để nhẹ lòng. Khi tôi kể xong, chị bảo: Em mới đọc mỗi hai tin nhắn và em bắt đầu cảm giận chồng em, em không may may suy xét hoàn cảnh hiện tại, chồng em như thế nào, mối quan hệ của họ đến đâu và đang tiếp tục ra sao sau khi em biết, em có nên giữ người chồng này lại, hay bỏ quách nó đi... Em chỉ có một cơn giận, cơn giận ngút ngàn sẽ trừng phạt chồng che lấp hết mọi suy nghĩ của em.

Nghe chị nói, tôi ngẩn ngơ. Ừ nhỉ, từ hôm đó đến giờ hai người kia tiếp tục ra sao? Chồng tôi định thế nào? Và liệu tôi còn muốn hay có khả năng giữ lại chồng hay không?

Nhìn vẻ mặt ghệt ra của tôi chị nói tiếp: Đau thì đã đau rồi, nhưng em đừng đau âm thầm như thế, nó sẽ giết chết bản thân em đấy. Em hãy cứ làm gì mà em cho là đúng nhất, giải tỏa được em nhất. Em chịu đựng chồng nó không biết thương, nó lại nghĩ em sợ nên chấp nhận cho chồng một dạ hai lòng. Việc của em bây giờ là suy xét lại bản thân mình còn muốn giữ chồng, muốn giữ gia đình hay không? Nếu li dị em có đủ khả năng nuôi con hay không? Li dị rồi em có hạnh phúc tiếp tục nữa hay không? Xác định được tư tưởng rồi thì em hãy hành động đi, quyết liệt vào, tha thứ cũng cần quyết liệt, li dị cũng cần quyết liệt, đừng lẩn tránh rồi tự giết mình bằng khổ ải như thế. Mà đàn ông nó yêu đàn bà yếu đuối, mong manh, nhưng khi nó hết yêu rồi nó nhìn cảnh đó nó ngán ngẩm lắm. Đàn ông nó sợ nhất những người đàn bà bình thường thì mềm mỏng nhưng cứng rắn khi cần giải quyết vấn đề. Những người đàn bà như thế đàn ông luôn luôn muốn giữ cho các con của mình. Em giấu đi, đừng làm khổ mình nữa, khổ lây các con, chồng nó không khổ gì đâu, nó càng sướng khi em im lặng trước tội của nó.

Tôi nghe chị nói, và bắt đầu bình tâm để nhìn lại.

Đêm đó tôi bắt đầu sắp xếp lại các dữ kiện đã xảy ra.

Tôi phân tích mình hận chồng là vì điều gì? Là vì mình yêu chồng trọn vẹn, tin chồng trọn vẹn, chồng cũng không hắt hủi mình, cũng yêu thương mình, hóa ra tất cả chỉ là giả dối! Thế mình còn tiếp tục yêu chồng, tha thứ cho chồng, để các con có một gia đình trọn vẹn hay không? Và quan trọng chồng mình và cô kia đến đâu, mình có thể kéo anh ấy về được nữa không? Tôi nghĩ là tôi còn yêu chồng, yêu bao nhiêu thì hận bấy nhiêu. Nhưng tiếp tục sống với chồng thì liệu tôi có đủ vị tha để cuộc sống trở lại hạnh phúc không? Và quan trọng, chồng tôi có từ bỏ được người đàn bà kia để trở về với mẹ con tôi không???

Để trả lời cho tất cả, tôi quyết định tìm hiểu về người thứ ba và mối quan hệ của hai người.

Tôi trở về thành phố sau 2 ngày đi nghỉ với kế hoạch đã được vạch định trong đầu sau câu chuyện với chị lễ tân và một đêm suy nghĩ mọi vấn đề. Hình như tôi đã bình tâm hơn, nỗi đau đã được thay thế bởi sự tính toán thiệt hơn và các kế hoạch hành động.

Buổi tối đầu tiên trở về, sau khi dọn dẹp nhà cửa cơm nước cho chồng con xong, tôi hẹn chồng ra quán cafe để nói chuyện. Tôi nhận ra lúc tôi nói điều đó, mặt chồng tôi hơi biến sắc, chắc hẳn anh nghĩ đến cuộc luận tội của tôi đã bắt đầu. Tôi nói với chồng với một vẻ bình thản, như thể trao đổi một vấn đề gì đó liên quan đến con cái nhà cửa. Tôi đã hứa với mình là muốn chiến thắng, mọi lúc, mọi nơi, mọi hoàn cảnh tôi phải luôn luôn bình thản, tuyệt đối không để đối phương biết được cảm xúc của mình.

Hai vợ chồng chờ nhau ra quán cafe, chồng tôi càng lúc càng thể hiện sự lúng túng trước tôi, nhìn thấy điều đó, chẳng hiểu sao tôi thấy hả hê và lòng dịu bớt sự căm hận với chồng. Tôi bắt đầu bằng câu hỏi:

- Anh có gì để nói với em không?

Im lặng, cúi đầu.

- Em nghĩ anh nên nói ra mọi chuyện và cho em biết hướng giải quyết. Em nhường việc này cho anh vì em muốn mọi chuyện được giải quyết êm ấm. Đừng để đến lúc em lên tiếng thì tất cả sẽ tan nát đấy.

Vẫn im lặng. Máu nóng trong tôi bắt đầu bốc lên, tôi uống vội cốc nước lọc trên bàn, vuốt ngực để trấn an, mọi hành động tôi cố gắng để chồng không nhận ra.

- Nếu anh không có gì để nói, chúng ta có thể về, ngày mai em sẽ đưa phương án giải quyết việc này với anh. Thật tiếc là anh đã bỏ mất một cơ hội làm người biết lỗi.

Tôi cầm túi đứng dậy, chồng tôi lao theo chụp lấy tay tôi, gương mặt đầy đau đớn và cầu cứu. Tôi gần như mất sinh lực sau rất nhiều sự cố gắng bình thần, đặt người xuống ghế mà trong lòng thất sập buông hết mọi thứ rồi. Chồng tôi đẩy, đau đớn như thế hẳn phải yêu cô ta lắm mới đau khổ như thế khi bị vợ biết được. Nếu chỉ là chơi bời hoa lá, thì khi bị phát hiện anh chỉ cần nói vài câu thường tình: cô ta chẳng là gì cả, chỉ là lúc yếu lòng của anh, em và các con mới là tất cả, bla bla. Tôi vẫn nghe những người chồng ngoại tình nói như thế với người vợ trên wtt này như thế. Nhưng không, anh đau đớn và tuyệt vọng, chắc hẳn anh đang đứng trước sự lựa chọn tàn khốc, tôi và các con ngang bằng với cô ta.

- Em muốn anh như thế nào? Anh phải làm gì?

- Em muốn anh không bao giờ gây ra những chuyện này, nhưng đó chỉ là ảo tưởng. Điều em muốn anh không thực hiện được, thì anh hãy thực hiện điều anh mong muốn xem em có chấp nhận được không, thế thôi.

- Em còn tin anh không?

- Hiện giờ thì không, nhưng tùy thuộc vào thái độ của anh vào những ngày tiếp theo.

- Thế bây giờ anh nói em đâu có tin.

- Bây giờ em chưa tin, nhưng em sẽ kiểm chứng vào thời gian tới. Anh cứ nói đi, sự thật hay giả dối là tùy anh, em không ép được. Nhưng để em tin, anh biết nên nói thế nào rồi đấy.

- Anh mong em coi những chuyện đã qua là một sự cố, anh sẽ trở về bên mẹ con em, anh không muốn mất em và các con. Hãy vì các con để tha thứ cho anh nhé.

- Thế còn cô ta?

- Cô ấy biết phải làm gì. Cô ấy không phải là người xấu, chỉ là người yếu đuối. Em hãy tha thứ cho cô ấy được không?

- Anh có muốn nói lại mọi chuyện bắt đầu như thế nào cho em biết được không? Tại sao anh lại có thể phản bội em? Cô ta hấp dẫn đến mức nào mà anh có thể quên đi em và các con nhanh chóng như thế?

- Anh không muốn nhắc lại nữa. Đó là lỗi của anh, anh biết thế nên đã cố gắng bù đắp cho em và các con lúc nào có thể. Em cũng thừa nhận là anh không hề sao nhãng trách nhiệm với gia đình chứ? Anh có quên em và các con đâu mà em nói thế!

- Dù thế nào anh cũng không muốn kể hết mọi chuyện cho em sao? Nếu anh không muốn kể, em sẽ gặp cô ta để được biết sự thật, anh chọn đi.

- Anh xin em, cô ấy đã trả giá đủ rồi, em hãy tha thứ cho cô ấy. Và nữa, đừng bắt anh kể về những điều mà em nghe sẽ đau lòng. Nếu tha thứ cho anh, em quên đi chuyện đó được không? Nếu em biết, liệu có giải quyết được gì không hay là đau hơn??? Xin em đấy.

Có ai biết được lúc đó tôi đau như thế nào không? Như có bàn tay nào đó bóp chặt lấy trái tim tôi, vò xé, cào cào... Mặt tôi xanh xám đến mức chồng tôi hoảng hốt chạy sang đỡ tôi. Tôi gạt tay anh ra và nói:

- Em mong anh nhìn vào các con để biết mình phải làm gì. Còn với em, nếu anh cảm thấy sống cạnh em chỉ vì nghĩa thì anh không nên cố làm gì. Cuộc đời rất ngắn, em không muốn hoang phí cuộc đời em bên cạnh một kẻ không yêu em. Em vẫn chưa chấp nhận cách giải quyết của anh hôm nay, nhưng tạm thời chúng ta dừng tại đây. Em sẽ xem xét vấn đề trong thời gian tới, mong anh cư xử cho đúng tình đúng nghĩa.

- Em tha thứ cho anh chứ?

- Hiện giờ thì chưa. Em thỏa thuận thêm, với các con và bố mẹ anh, các em gái em, chúng ta tạm thời không để chuyện này được lộ ra. Em nói tạm thời thôi nhé, cho đến lúc em có quyết định mới. Mong anh suy nghĩ cho thấu đáo. Chúng ta về thôi.

Tôi biết tính chồng tôi, khi anh không muốn nói, khi anh muốn bảo vệ cô ta, thì tôi đừng phí sức yêu cầu anh làm gì. Tôi chấp nhận một sự thật, anh yêu cô ta thật lòng, không phải là yếu lòng, là chơi bời, là muốn coi nới... Tôi sẽ nghĩ tiếp theo có nên giữ một cái xác không hồn bên cạnh hay không? Nếu tôi quên đi, thì chắc anh cũng vẫn là người chồng người cha tốt, nhưng liệu tôi có quên được không khi tôi đã không còn tình yêu của anh nữa???

Tôi đã biết được thái độ của anh, tình cảm của anh thì tôi cũng biết, tôi sẽ không cố gắng níu giữ làm gì một người đàn ông không còn yêu mình. Tôi sẵn sàng chịu mọi khổ cực để chăm sóc anh nếu anh bệnh tật, tôi sẵn sàng từ bỏ những sở thích cá nhân vì anh, tôi sẵn sàng đồng cam cộng khổ với anh trong mọi hoàn cảnh... chỉ với một điều kiện anh còn yêu tôi. Còn bây giờ, anh khỏe mạnh, anh kiếm ra tiền, anh tôn trọng và chấp nhận mọi điều tôi làm... nhưng anh không còn yêu tôi nữa, thì tất cả đã trở thành vô nghĩa với tôi. Tôi buông tay thôi, tôi chẳng thể làm được gì nữa. Nhưng... mai này tôi sẽ vĩnh viễn không nhìn thấy cảnh ba bố con đùa nhau, dạy nhau học tiếng Anh, quanh quẩn bên tôi lúc tôi nấu nướng, bày biện mọi thứ ra nhà để rồi tôi vừa đi dọn dẹp vừa mắng, tôi cũng không còn được gọi anh lúc tôi buồn bực, cáu giận hay gặp một vấn đề gì đấy trong cuộc sống, đôi lúc gọi chỉ để nghe tiếng anh, nghe anh ừ và tôi yên lòng... Sao mọi chuyện lại ra thế này, tôi có gây thù chuốc oán với ai đâu, có làm gì tội lỗi đâu, có ghê gớm hành hạ chồng con đâu, sao ông trời lại bắt tôi chịu cảnh này???

3. Chuyện Ở Đâu Cũng Có - Chương 3: Tàn Tích Sau Cơn Bão

Những ngày sau đó, tôi sống lặng lẽ, ít nói ít cười nhưng vẫn chu toàn cơm nước, nhà cửa, vẫn trao đổi với chồng những điều cần thiết. Tôi cố gắng ăn ngủ bình thường nhất có thể, vẫn tự nhắc mình là không được ồm, không được ngã quỵ, tôi cần có sức khỏe để thu xếp cuộc sống của ba mẹ con trong thời gian tới.

Còn anh tôi để ý thì hình như về các hoạt động anh không có gì thay đổi, đi làm về vẫn đúng giờ, ngày nghỉ đi đâu đều có lý do, con cái vẫn chu toàn đưa đón, dạy dỗ... Chỉ có anh không dám nói với tôi nhiều, lúc nào tôi nói chuyện anh có vẻ cố gắng trả lời một cách nhiệt tình như để làm hòa, nhưng nhìn thái độ lạnh băng và bình thản của tôi, anh lại lặng lẽ thu mình lại. Tôi vẫn suy nghĩ về việc li dị, nhưng thực lòng, tôi chờ một phép màu nào đó đến với tôi, để mọi sóng gió qua đi, gia đình tôi lại hạnh phúc như xưa, chồng tôi vẫn yêu tôi như ngày nào, hay thậm chí chỉ là tôi còn tin được chồng tôi yêu tôi như ngày nào. Giờ thì quá khó khăn, niềm tin đã mất, mọi cố gắng trở thành vô nghĩa.

Từ lúc đầu không hiểu sao tôi không thắc mắc muốn biết cô ta là ai, chuyện hai người như thế nào, bây giờ họ còn gặp nhau không... Tôi chỉ nghĩ được điều duy nhất là chồng tôi ngoại tình, và tôi không chấp nhận được điều đó. Cho đến lúc này, tôi vẫn không muốn tìm hiểu gì thêm về cô ta, mặc dù từ lúc đi nghỉ về tôi đã nghĩ là sẽ tìm hiểu tình địch để tìm ra sự thật, để lựa cách mà giải quyết. Tôi nghĩ rằng vấn đề cơ bản vẫn là chồng tôi và tình cảm của chồng tôi. Mà tình cảm của chồng tôi thì sau cuộc nói chuyện vừa rồi tôi đã thấy rất rõ ràng, anh yêu cô ta, thế thì, tôi có cần thiết phải đi tìm một sự thật vô nghĩa lý đối với cuộc sống của tôi nữa không???

Cuộc sống cứ thế trôi đi, tôi vẫn ít nói ít cười, nhìn bề ngoài vợ chồng tôi vẫn bình thường. Chỉ có đêm xuống, đêm chứng nhận sự lạnh lùng xa cách, đêm biết vợ chồng đã không còn là vợ chồng nữa.

Cho đến một hôm, tôi đi đón con gái lớn đi học thêm về, nó rủ rỉ mẹ cho con đi ăn hải sản, lâu rồi nhà mình không đi. Tôi giật mình nhận ra và thấy thương con vô bờ bến. Tôi vẫn chăm sóc các con đầy đủ từng bữa ăn giấc ngủ, nhưng tôi quên mất các con cần tình yêu của cả bố và mẹ, cần không khí gia đình ấm cúng, cần những phút giây gia đình quây quần nghỉ ngơi bên nhau... Hai mẹ con vào nhà hàng hải sản, con bảo mẹ gọi vừa thôi, con không muốn ăn mà chỉ muốn được nói chuyện với mẹ. Tôi thương con thất lòng, động viên con ăn và bảo mẹ nghe con nói hết những gì con muốn nói.

- Bố mẹ đừng giận nhau nữa được không? Mẹ ơi, con thương bố lắm, bố buồn rất nhiều, bố sợ mẹ, con và em L cũng sợ mẹ.

- Sao con và em L sợ mẹ?

- Vì mẹ không cười, mẹ không âu yếm chúng con, mẹ không mắng nhưng mẹ cứ như đang nghĩ đi đâu ý. Mẹ cứ mắng chúng con luôm thuộm, lười học, nghịch ngợm cũng được, nhưng xong mẹ cười mẹ nhé. Mà mẹ ơi, bố ngoan rồi, bố nói bố sẽ cố gắng ngoan để mẹ không giận, mẹ sẽ cười và sẽ mắng chúng con như hồi xưa ý.

Tôi đã làm gì thế này? Tôi yêu con, giữ gia đình cho con mà hành động thế này sao? Tôi có còn là tôi nữa không?

Tối hôm đó, lúc chuẩn bị đi ngủ, tôi nói với chồng:

- Có lẽ mình nên chia tay thôi anh ạ. Nếu cứ thế này em sẽ trở thành một bà mẹ xấu xa với các con thôi.

Chồng tôi bật dậy như cái lò xo:

- Hóa ra bấy lâu nay em vẫn chưa hề tha thứ cho anh sao? Anh tưởng là em cần thời gian để quên đi mọi chuyện nên anh đang cố gắng hết sức, em không nhìn ra điều đó sao? Em không thương các con sao?

- Em cũng có nhiều cái sao để hỏi như anh lắm, nhưng em không thể hỏi được anh. Nên anh đừng mong em có câu trả lời, em mệt mỏi lắm, em không cố gắng được nữa đâu, mình li dị thôi anh.

Chồng tôi nhào người vào ôm cứng lấy tôi, anh úp mặt vào cổ tôi và bắt đầu hôn tôi. Lâu lắm rồi, từ cái ngày ấy, chúng tôi mới gần nhau như thế này. Tôi nhận ra cái mùi quen thuộc của chồng tôi ngày xưa, tôi nhận ra cảm xúc trong tôi dâng tràn. Tôi ôm lại anh gì chặt và khóc. Rồi chuyện đó xảy ra, nồng nàn hơn rất nhiều lần ngày xưa. Trong lúc say đắm, tôi khóc và nói với chồng: em xin anh, đừng làm khổ em khổ các con nữa, em không thể chịu đựng thêm một lần như thế này nữa đâu. Chồng tôi nói trong hơi thở gấp gáp: anh hứa, em cũng đừng lạnh lùng như thế với anh nữa, rồi gia đình mình sẽ lại như xưa. Em và các con là một phần không thể thiếu với anh.

Không hiểu sao lúc đó tôi tin lời anh nói một cách tuyệt đối, để đến mãi sau này mới đau đến cùng cực khi hiểu rằng tình yêu đã chết, đừng nghĩ cách lấy lại.

Sau giông bão, gia đình tôi lại quay về nếp sống cũ. Tất nhiên tàn tích của bão vẫn còn phải dọn dẹp rất nhiều nhưng tôi nhận thấy sẽ không khó khăn gì khi cả hai vợ chồng tôi đều cùng nhau làm điều đó. Vui nhất là các con được trở lại cuộc sống vui tươi, hạnh phúc trước kia. Tôi cảm thấy mình thật may mắn, và tự hứa là sẽ quên đi tất cả những điều tồi tệ đã qua.

Cũng dịp này tôi nhìn lại bản thân mình rất nhiều, thỉnh thoảng tôi còn dò dẫm chồng xem anh không vừa lòng tôi ở điểm nào để tôi còn sửa chữa. Mỗi lần như thế, chồng tôi ôm tôi và bảo: em không có gì phải sửa hết, nếu sửa em không còn là em nữa. Chỉ cần em vui tươi, hạnh phúc, yêu thương anh, yêu thương các con là quá đủ với anh rồi. Nghe anh nói thế tôi rất vui nhưng không vì thế mà tự mãn. Tôi nhận thấy tôi hơi khô khan và nhạt nhẽo, trong khi anh là người rất sâu sắc và lãng mạn. Tôi đôi lúc quá yêu chồng con, chỉ nghĩ đến chồng con mà quên mất chăm sóc bản thân và luôn tự bằng lòng với bản thân, trong khi anh là người yêu những cái mới (rất thích các công nghệ mới)... Để khắc phục những điều này quả là có khó khăn đối với tôi nhưng tôi tự hứa với mình là sẽ làm bằng được.

Việc đầu tiên là tôi bắt đầu đi tập thể dục. Thực ra tôi có dáng người kiêu mồm mím chứ không béo, nhưng tôi cũng cần phải tập thể dục để một phần săn chắc người, một phần dự phòng cho sức khỏe tương lai, ngoài ra còn giải tỏa bản thân khỏi những stress trong công việc và gia đình.

Việc thứ hai là tôi bắt đầu để ý đến anh, đến những sở thích cá nhân của anh và cố gắng hòa nhập. Thực ra tôi cũng không đến mức không biết thưởng thức âm nhạc hay những môn nghệ thuật khác, nhưng mà lúc lấy chồng tôi gần như chỉ tập trung vào việc phục vụ chồng con, quên mất những điều cần tôi vốn cũng yêu thích từ hồi con gái. Tôi chỉ nghĩ đơn giản là làm hết việc nhà, để chồng có thời gian làm những điều anh yêu thích là được rồi. Nhưng bây giờ tôi nhận ra anh cũng cần phải có sự chia sẻ, giao thoa với tôi về những điều ngoài con cái, gia đình, nếu không chúng tôi cũng chỉ như những đối tác làm ăn mà thôi. Tôi bắt đầu tìm mua những đĩa hát mà ngày xưa tôi rất hay nghe, tìm những bộ phim theo mọi người vẫn ca ngợi để về xem, rồi rủ chồng cùng nghe và hỏi chồng về những điều tôi chưa hiểu hết. Thật không ngờ, chồng tôi

như bắt được nguồn mạch, say sưa giảng giải cho tôi nghe, cũng thật không ngờ, tôi thật lòng thấy những điều chồng nói rất thú vị. Từ đó tôi thu xếp việc nhà, thuê giúp việc theo giờ để giảm tải việc tôi phải làm, dành thời gian để hưởng thụ những điều tôi đã bỏ quên quá lâu. Các con tôi cũng được tham gia các buổi xem phim, dã ngoại cùng bố mẹ.

Những ngày hạnh phúc như một giấc mơ, đến mức tôi gần như quên tất cả những gì đã xảy ra.

Nhưng giấc mơ chỉ là giấc mơ, mở mắt ra giấc mơ biến mất, tôi rơi vào địa ngục trần gian mà vẫn không tin được đó là sự thật, vẫn tưởng rằng mình đang mơ.

Tôi đã tha thứ cho chồng, đã tự thay đổi mình, đã không hề nhắc lại nỗi đau bị phản bội... Đôi lúc trái tim cũng nhói đau khi có một điều gì đó liên tưởng đến chuyện ngoại tình của chồng, nhưng tôi đã quyết tâm xây dựng lại gia đình, hưởng tới niềm vui và hạnh phúc nên đã đè nén được nỗi đau đó. Và thật lòng, tôi đã rất hạnh phúc với những gì mình cố gắng, nhưng như thế không đủ với chồng tôi sao???

4. Chuyện Ở Đâu Cũng Có - Chương 4: Đời Không Như Là Mơ

Một ngày sau gần 6 tháng sống trong mơ, tôi đột ngột bị đẩy xuống địa ngục lần nữa.

Một buổi tối chồng tôi đang dùng máy tính thì bỗng nhiên bị ngộ độc thức ăn phải đi cấp cứu. Đưa chồng vào viện, em chồng vào trông chồng, tôi trở về nhà với các con. Máy tính của chồng vẫn bật, tôi chỉ ý định là tắt máy cất cho chồng, thì trời ơi, những dòng chat của người đàn bà đó hiện ra:

- Anh ơi, mai có thích ăn cá rô nấu cải không em nấu?
- Thôi em bày đặt làm gì, mua cái gì ăn nhanh nhanh thôi, có tí buổi trưa em cứ lục cục nấu cực lắm.
- Hihi, em thích mà, anh không thích sao?
- Em hỏi như hâm, cái gì em làm cho anh mà anh không thích. Nhưng trưa được có tí thời gian, để làm việc khác :P

-.....

-..... Nếu lần trước tôi sốc đến mức phát sốt, thì lần này tôi chỉ thấy tê tái. Tôi cố giương mắt lên đọc những dòng tiếp theo nhưng mắt tôi mờ mịt, chữ nghĩa nhảy múa loạn xạ. Tôi cứ ngồi như thế, trần trần nhìn vào màn hình cho đến lúc nghe tiếng con bé khóc mơ trong phòng. Tôi chợt tỉnh, đứng dậy tắt máy tính, không quên đoạn chat còn lại vào file word và lưu vào email của tôi. Tôi tìm thêm trong archive xem còn sót lại đoạn nào không thì trống trơn. Thôi thế cũng đủ, hay quá đủ rồi, tôi cần gì thêm nữa đâu.

Tôi đi vào phòng hai con gái, nhìn các con ngủ bình yên, lòng tôi dịu lại. Tôi nằm xuống cạnh các con, nước mắt lăn dài, ướt đầm cả chiếc gối của con. Tôi cố nghĩ, cố phân tích, cố hiểu tại sao chuyện này lại xảy ra lần nữa, khi tôi đã cố gắng như thế, khi anh đã chân thành như thế, khi gia đình đã trở lại hạnh phúc như thế, thậm chí hạnh phúc hơn sau sự thay đổi của tôi??? Tôi không thể tìm được câu trả lời, và có lẽ anh cũng sẽ không tìm được câu trả lời nếu tôi hỏi anh.

Giờ anh đang nằm ở bệnh viện, chắc anh đã qua được các cơn nôn mửa, tháo chạy nhờ thuốc, và có khi giờ anh đã ngủ ngon rồi.

Còn tôi, đang nhức nhối với hàng trăm, hàng nghìn, hàng tỉ câu hỏi mà biết chắc không có câu trả lời. Rồi như cái máy, tôi ngồi dậy đi nấu một nồi cháo suông mai mang vào cho anh, bác sĩ dặn thế, bụng anh rất yếu nên phải ăn cháo suông. Bác sĩ còn bảo là ngoài cửa viện cũng có cháo sạch, ra đó mua, nhưng tôi đã bảo là tôi sẽ nấu mang vào sớm.

Tôi vừa nấu cháo vừa khóc. Xong nồi cháo tôi đi lấy quần áo của anh, của tôi ra là để mai còn đi làm, rồi tôi sắp xếp mấy cái cà vạt của anh lại cho ngay ngắn vì cũng lâu lâu rồi anh quẳng lung tung mà tôi chưa

xếp lại đc... Tôi cứ làm hết việc nọ đến việc kia, vừa làm vừa khóc, lòng chỉ mong trời sáng để nghĩ rằng tôi đang nằm ngủ và mơ. Trời sáng thì tôi tỉnh giấc, cơn ác mộng này sẽ kết thúc.

Và rồi trời cũng sáng sau khi nhà cửa tôi thơm tất như không có gì thơm tất sạch sẽ hơn. Nhưng cơn ác mộng không kết thúc, tôi nhìn cặp lồng cháo và nghĩ đến anh. Nếu tôi mang cặp lồng cháo này vào cho anh, có khi tôi ném nó vào mặt anh mất. Tôi có nên thế không? Hay gọi điện cho em chồng mua cháo đậu đầy cho anh? Cuối cùng thì tôi gọi bà giúp việc đến trông hai con và mang cháo vào cho anh.

Trên đường đi, tay lái tôi lạng đi mấy lần. Tôi phải dừng lại một vài nơi để cố tĩnh lòng lại. Khi vào đến viện, thấy anh mệt mỏi xanh xao nằm trên giường, sao tôi muốn vùi mặt vào đó, để nghĩ thấy mùi hương quen thuộc, và quên đi đoạn chat lúc nãy như tôi đã từng quên những tin nhắn cách đây gần 8 tháng.

Anh nhìn thấy tôi thì bảo: Em nấu làm gì cho mệt, ở nhà với các con, lát anh ăn cháo ở ngoài cũng được mà. Các con ở nhà với ai em? Giọng của anh vẫn thế, nhẹ nhàng và yêu thương. Lẽ nào anh nói được cái giọng đó với bất kỳ ai sao??? Lúc này tôi lại muốn ném tung cả cái cặp lồng cháo nóng hổi vào mặt anh sau đó ra sao thì ra, để anh có thể bộc lộ bản chất xấu xa ra cho tôi nhìn thấu, để tôi không bị lừa lần nữa. Nhưng lạ lùng thay, tôi mang cháo múc ra bát cho anh, cúi đầu không nhìn anh và nói: Em gọi cô Bắc đến, các con ở nhà với cô. Hôm nay chắc em cho chúng nó nghỉ, em cũng ở đây với anh. “Tôi sẽ ở đây với anh, anh đừng mong cô ta đến lúc tôi đi làm, từ giờ cuộc sống của anh sẽ nằm trong vòng kiểm tỏa của tôi, từ trưa, sáng, chiều, tối..., tôi hứa đấy”. Hình như tôi lẩm nhẩm như thế và anh quay sang hỏi là em nói gì. Tôi cười giả lả bảo là em đang nghĩ ko biết hai đứa ở nhà cô Bắc có trông nổi không. Rồi anh trêu tôi: Sợ anh chết hay sao mà khóc sưng mắt lên thế? Chả sợ à, anh chết bỏ mẹ con em lại cho ai. “Sao anh không chết đi lúc đó để giờ tôi ngồi khóc thương anh mà không phải cảm hận anh thế này???” Đó là điều tôi nghĩ.

- À mà em tắt máy tính cho anh chưa đấy? Tôi cảm nhận được, hay tôi tưởng tượng ra giọng anh run run lo sợ.

- Ủi giời, máy anh tắt từ đời nào rồi, anh có cảm xạc vào máy đâu.

Anh thấy chưa, anh sẽ phải chịu đựng tôi, tôi ghê gớm lắm, tôi thủ đoạn lắm, tôi sẽ giết anh mà không ai biết tôi giết anh.

Lần đầu xảy ra tin nhắn thì tôi bị ồm, cả hai nghỉ ở nhà, tuy không nói với nhau câu nào nhưng cả hai đều biết chuyện gì đã xảy ra nên cư xử của người này tự người kia biết. Lần này xảy ra chuyện thì chồng tôi ồm, cả hai cũng nghỉ ở nhà, nhưng chỉ tôi biết chuyện còn chồng tôi thì không, nên tôi cứ như bị tra tấn. Trong đầu bây giờ chỉ có tức giận và thù hận, làm sao có thể vui vẻ như mọi ngày, mà tỏ thái độ thì tôi chưa muốn vì chồng đang ốm, một phần là tôi đang nghĩ cách trừng trị anh nên chưa muốn để anh biết là đã bị phát hiện. Đúng là cực hình, tôi nghĩ là khó mà kéo dài được giai đoạn này, tôi chỉ cố gắng trong vài ngày tìm ra sự thật và để giải quyết vấn đề.

Tôi đọc nhiều trên wtt này, đọc các trang báo mạng và các diễn đàn khác, đã tự rút ra được một điều: đàn ông ngoại tình hiếm có người nào muốn bỏ gia đình để theo người tình. Những người vợ trong trường hợp này đừng bao giờ sợ mất chồng về thể xác mà hãy nghĩ họ đã mất một người chồng đúng nghĩa thôi. Chồng tôi cũng thế, tôi biết chắc 100% không bao giờ anh bỏ gia đình, nhưng có % khả năng nào là anh sẽ từ bỏ chuyện trăng hoa này không?

Từ bao năm nay, tôi đã có hai quan điểm sai lầm

- Chồng tôi là mẫu người đàn ông chân thật và nghiêm túc

- Chỉ có đàn ông giả dối và lảng nhăng mới ngoại tình.

Vì vậy mà ở lần thứ nhất, tôi đã nghĩ lỗi của việc ngoại tình này là do tôi nên tôi đã dễ dàng tha thứ cho chồng. Tôi nghĩ do cuộc hôn nhân của tôi quá bình lặng, nhàm chán, bản thân tôi vốn khô khan và tẻ nhạt, lại chỉ chăm chăm vào việc phục vụ chồng con mà quên mất sự hấp dẫn chồng từ bản thân và những thứ gia vị cho tình yêu, nên chồng tôi đã đi tìm những điều đó ở người đàn bà khác. Vì suy nghĩ đó, cộng với thái độ rất đáng nể của chồng khi nói về cô bồ, tôi tin là anh chỉ lạc bước, bản chất anh không thay đổi, là người chân thật và nghiêm túc.

Thời điểm đó cũng là lúc tôi đang sống trong thiên đường, bỗng nhiên bị lôi vào địa ngục, tôi bị sốc nặng,

tôi không chịu chấp nhận điều đó nên điều duy nhất tôi nghĩ đến là li dị. Tôi nghĩ đến mất mát tình yêu nhiều hơn là nghĩ đến việc giữ gia đình, giữ bố cho con hay những khó khăn mà tôi sẽ gặp khi làm mẹ đơn thân, nói chung chỉ quanh quẩn quanh chữ “tình” để suy xét, nên khi anh dùng “tình” để đối lại, tôi đã quên đi lỗi lầm của anh dễ dàng.

Còn lần này, tôi đã biết thiên đường là thế nào, địa ngục là thế nào, tôi đã tỉnh ra nhiều, tôi suy nghĩ thực tế hơn, nên anh sẽ phải chịu đòn đau của tôi đấy.

Đúng là chuyện gì rồi cũng có thể thành thói quen được.

Ngoại tình thành thói quen,

Đau đớn vì chồng ngoại tình cũng thành thói quen.

Vì thế lần này có đau gấp trăm gấp nghìn lần trước tôi cũng không thấy sốc, và chấp nhận sự thật này mỗi cách dễ dàng, đầu óc tỉnh táo chứ không mất phương hướng như lần trước. Việc đầu tiên tôi biết tôi cần phải làm đó là tìm hiểu ngọn nguồn mọi chuyện, từ việc chồng tôi đã bắt đầu như thế nào, cô ta là ai, và tại sao họ không chấm dứt được sau lần tha thứ thứ nhất của tôi... Tôi cần phải biết nút thắt ở chỗ nào để gỡ, kể cả là không gỡ được thì tôi cũng có thể mạnh tay cắt phăng nó đi.

Dành cho chồng một ngày trọn vẹn bình yên sau cơn ốm, không lạnh lùng cáu gắt, bình thản đến đáng sợ, thì sáng hôm sau tôi lên cơ quan và mang đoạn chat của chồng ra đọc. Dù đã chuẩn bị tinh thần rồi tôi vẫn choáng váng với tình cảm họ dành cho nhau. Chỉ qua đoạn chat này tôi đủ biết mối quan hệ của họ thân thiết đến mức độ nào, thân thiết như vợ chồng chứ không phải là những câu hoa mỹ của những kẻ tình nhân. Chồng tôi lo lắng, chăm sóc cô ta đủ thứ, từ việc học của con cô ta, công việc của cô ta, nhà cửa của cô ta, ngược lại cô ta việc gì cũng chia sẻ với chồng tôi, coi chồng tôi như nghiêm nhiên phải lo những việc đó cho cô ta. Không hiểu sao tôi thấy phục chồng tôi thật, sao anh có thể sống như thế với hai người đàn bà được. Thông thường yêu người này sẽ ghẻ lạnh với người kia dù không muốn, còn chồng tôi, anh có thể yêu, chăm lo một cách rất “chân thành” với cả hai chúng tôi. Tôi chợt tự hỏi, có khi nào cô ta cũng bị lừa dối giống tôi không nhĩ??? Vì cuộc sống vợ chồng tôi, nếu không phát hiện ra chuyện này thì cực kỳ viên mãn về mọi mặt, tình cảm, tình dục, trách nhiệm với nhau và với con cái.

Dù sao cũng không thể ngồi đó để suy đoán được. Tôi sẽ tìm hiểu đến nơi đến chốn, nếu cô ta cũng là một nạn nhân thì tôi cũng nên cứu giúp cô ta ra khỏi sự lừa dối đáng khinh bỉ này.

Tôi ghi lại ID của cô ta, bắt đầu lên mạng search mấy dòng: “cách lấy pass yahoo”. Tôi bắt đầu từ việc này vì qua đoạn chat ít ỏi tôi có được, tôi biết họ liên lạc với nhau bằng kênh này là nhiều nhất, hàng ngày luôn. Từ kênh thông tin này, tôi có thể may mắn tìm ra được thêm các kênh khác để có thể đi đến được tận cùng sự việc. Cuối cùng tôi cũng tìm được một hacker, với yêu cầu: lấy được pass yahoo của cô ta nhưng tuyệt đối không được thay pass và không để cho cô ta biết được pass đã mất, với chi phí 3.000.000 đ.

Cám ơn yahoo vì đã có thêm tính năng Conversation, cảm ơn cái tình cảm nồng sâu của hai người trước khi yahoo có tính năng đó để tôi đã nhận được toàn bộ các đoạn chat từ ngày họ bắt đầu quen nhau cho đến lúc này. Tôi lưu tất cả lại thành một folder, để dành lúc nào có đủ năng lượng mới mang ra đọc. Cứ từ từ, không đi đâu mà vội, anh ả cứ sướng nốt đoạn dở này đi đã nhé.

Về nhà, nhìn thấy mặt chồng và những câu hỏi quan tâm của chồng sao tôi chẳng còn thấy thù hận gì cả, chỉ còn lại cảm giác nhạt nhẽo như nước ốc. Tôi vẫn cư xử bình thường với anh và các con, chỉ có điều cố gắng đến mấy tôi cũng không tình cảm thấm thiết với anh như mấy ngày trước. Tôi mệt mỏi và đang stress một số chuyện ở công ty, lúc nào giải quyết xong thì sẽ nói với anh.

Tối hôm đó chỉ còn hai vợ chồng, tôi vờ hỏi chồng:

- Anh có thương em không?

Chồng tôi như chợt dạ, bật dậy hỏi:

- Lại có chuyện gì à? Thái độ của em là lạ, giờ lại hỏi anh thế. Không thương em thì yêu em, lấy em, sinh con cái với em làm gì?

Đấy, tôi cũng muốn hỏi anh như thế đấy, anh thấy có trả lời nổi không mà hỏi ngược lại tôi.

- Không, em chỉ hỏi thế thôi. Đạo này em thấy cuộc đời nhiều chuyện trái ngang quá, nếu không thương nhau thật lòng thì sợ rồi khi gặp chuyện, không đủ sức tha thứ hoặc cùng nhau vượt qua được thì tội các con.

- Rõ ràng là em có chuyện gì mà, nói cho anh biết được không? Đừng làm anh lo.

Anh cứ ngồi đó mà lo đi, tôi chưa bắt đầu đâu.

- Sao mà anh phải lo? Anh lại làm chuyện gì có lỗi với em à?

- À không, chỉ là anh sợ em suy nghĩ lung tung rồi lại bệnh tật ra, khổ anh và các con.

- Thế thì anh không phải lo, giờ chả có chuyện gì làm em ngã bệnh cả, em chỉ làm người khác ngã bệnh vì em thôi.

Một đòn đã đưa ra, chồng ơi, anh lo sợ dần đi là vừa đấy.

Rồi tôi ôm chồng ngủ chưa như chưa có chuyện gì. Tôi giỏi thật, nếu đây mà là lần đầu thì tôi thậm chí không muốn chồng chạm vào người chứ đừng nói chuyện ôm chồng ngủ ngon lành thế này.

Tôi đã qua một đêm ngủ ngon lành trong vòng tay chồng - người đàn ông giả dối mà tôi thấy ghê tởm nhất - tôi thật phục tôi ghê cơ. Như thế này thì tôi biết tôi đủ năng lượng để phục vụ cho việc nghiên cứu cuốn tiểu thuyết dài kỳ của hai người rồi. Các người cứ chờ đòn của tôi nhé.

Thì ra họ quen nhau qua một diễn đàn nghệ thuật. Vì chồng tôi có những bài viết hay về âm nhạc, phim ảnh nhưng lại rất thực tế trong chuyện tình cảm khi khuyên một thành viên trên diễn đàn đang vướng mắc chuyện gia đình, nên cô ta rất phục chồng tôi và gửi PM làm quen. Từ đó họ bắt đầu chat chit với nhau, chồng tôi bắt đầu làm quen với chat là từ việc quen biết cô ta. Khi cô ta kể chuyện cô ta đã li dị vì chồng ngoại tình, thì chồng tôi cũng khoe luôn: anh cũng có bồ đấy, em có ghét người như anh không. Không ngờ cô ta trả lời chửi việc gì phải ghét vì chuyện này xã hội đầy, vấn đề là ai chấp nhận được đến mức nào. Chồng tôi từ đó như bị thôi miên bởi cô ta, ngày nào họ cũng chat, toàn những chuyện linh tinh, trêu đùa nhau, kể cho nhau nghe chuyện cuộc sống bên ngoài của họ. Lúc đầu họ xác định là không gặp nhau, chỉ chat chit cho vui thế thôi, rồi đến một giai đoạn cô ta bị ốm, chồng tôi không có cách nào liên lạc được với cô ta vì chỉ biết mỗi cái ID chat và ID trên diễn đàn hai người sinh hoạt chung, anh ngồi search thông tin về cô ta bằng nhiều cách nhưng vô ích. Khi cô ta online trở lại, anh đã kể anh lo cho cô ta thế nào, cô ta cảm động và cho chồng tôi số điện thoại. Ôn trời, tôi lại có được số điện thoại của cô ta một cách dễ dàng thế này.

Rồi họ hết chat ở cơ quan vào giờ hành chính thì bắt đầu nhắn tin cho nhau hàng ngày, đến một hôm chồng tôi gợi ý mời cô ta đi cafe thì cô ta từ chối, rồi chính sau đó cô ta mời chồng tôi đi ăn trưa. Sau bữa ăn trưa được gặp nhau ngoài đời thực, họ càng say nhau hơn, bắt đầu nói với nhau những lời yêu thương nhưng còn dè dặt vì chồng tôi vẫn là một người đàn ông có gia đình. Và thật không ngờ, cao trào của tình cảm là chính cô ta rủ chồng tôi vào khách sạn. Chuyện tiếp diễn từ đó cho đến giờ.

Tôi phải công nhận là họ rất yêu thương nhau, chia sẻ với nhau từ chuyện vụn vặt đến chuyện lớn lao, còn có một vài vụ cãi nhau để chứng minh cho nhau thấy là cả hai yêu nhau như thế nào. Cô ta khẳng định là chỉ yêu chồng tôi, không có ý định làm vợ chồng tôi, vì cô ta quá hiểu người đàn ông như chồng tôi, hơn nữa cô không muốn lấy chồng vì sợ con cô khổ, nên bảo chồng tôi là phải cố gắng giữ gia đình, nếu chẳng may chuyện lộ ra thì cô ta sẽ bỏ chồng tôi ngay lập tức. Lúc nhà tôi có chuyện bất hòa, chồng tôi kể với cô ta thì cô ta lên tiếng bênh tôi chăm chặp và lên án chồng tôi, thế nào mà chồng tôi cũng nghe theo lời cô ta nói để về làm hòa với tôi trước.

Trong câu chuyện của cả hai họ ít nhắc đến tôi. Chỉ có đoạn đầu đó là chồng tôi bảo nếu không có cô ấy thì cuộc sống của vợ chồng tôi cứ trôi đi bình lặng như thế, tuy nhiên đời sống tình dục của hai vợ chồng thì "nhạt như nước ốc từ lâu rồi". Còn với cô ta chồng bảo như bị nghiện, mặc dù cô ta không phải là kiểu người xinh đẹp hay lãng mạn, có kỹ thuật làm tình giỏi, mà chỉ là cô ta thích thú và hưởng ứng với chồng tôi nhiệt tình, còn tôi thì thụ động và làm cho xong chuyện.

Về mặt kinh tế cô ta không hề đòi hỏi gì ở chồng tôi, ngược lại cô ta còn chăm chút cho chồng tôi rất kỹ. Mua áo quần, mua điện thoại tặng nhân dịp sinh nhật chồng, mua quà sinh nhật, quà 1-6 cho các con tôi,

buổi trưa nào về với nhau thì cô ta cấm cũi nấu những món chồng tôi thích...

Trong câu chuyện của họ tôi phát hiện ra một câu chuyện nữa của chồng tôi. Trước khi tôi mang bầu bé thứ 2, lúc hai vợ chồng còn ở hai nơi, chồng tôi có cặp với một cô gái chưa chồng sinh năm 79, cùng công tác với chồng nhưng trong lúc làm việc thì không có gì, mãi đến lúc cô này chuyển đi, đến làm thủ tục thì mới nói chuyện nhiều với nhau, rồi nhắn tin mấy ngày là cô này đổ. Cô này cũng xác định là chồng tôi chỉ qua đường không bao giờ bỏ vợ con. Họ cặp với nhau một thời gian thì tôi có bầu. Lúc đó chồng tôi chăm về với vợ con hơn, cô này thấy chồng tôi lơ là nên tự động rút lui nhưng mãi không lấy ai. Chồng tôi giải thích là cô này có bố bị nhiễm chất độc màu da cam nên khó lấy chồng. Lúc quen với cô bồ hiện giờ thì chồng nhận được tin cô này chuẩn bị lấy chồng người Pháp, có gọi cho chồng tôi và gửi tặng cây đàn nhân dịp sinh nhật chồng. Vì vụ này mà hai bạn ý cãi nhau một trận tan tành hoa lá, còn tôi thì chạ biết gì

Cũng thời gian đó chồng tôi bắt đầu gặp khó khăn trong công việc khi công ty chồng tôi làm - một công ty viễn thông lớn của nước ngoài đang có khả năng lớn bị chuyển giao cho một ông chủ khác, bộ phận chồng tôi làm là bộ phận dễ bị thay thế nhất. Tôi chỉ nghe chồng nói thế, còn cô ta thì biết từng việc chồng việc chồng dự định như thế nào, diễn biến ở đó ra sao, cô ta còn giới thiệu cho chồng một vài nơi, chồng đi phỏng vấn rồi về kể kết quả với cô ta... Tóm lại, tôi giống tình nhân còn cô ta mới là vợ thì đúng hơn.

Rồi ngày tôi phát hiện ra tin nhắn của cả hai qua điện thoại. Chồng tôi đã ngay lập tức báo cho cô ta. Cô ta bảo là cô ta đã chuẩn bị tinh thần cho việc này xảy ra, và đúng như cô ta nói lúc đầu, cô ta đề nghị chồng tôi chia tay. Chồng tôi đã nài nỉ cô ta, là sẽ hạn chế gặp nhau thôi, nhưng hãy để cho chồng tôi giữ liên lạc, và lúc nào chồng tôi nhớ quá thì cho chồng tôi gặp. Phải nói giai đoạn đó là giai đoạn cả hai giằng xé, cô ta có vẻ cứng rắn và cương quyết nhưng thỉnh thoảng không chịu được thì lại nhắn một tin nhắn offline cho chồng tôi. Còn chồng tôi thì làm mọi cách để cô ta mủi lòng mà không chia tay với anh. Và giai đoạn đó đúng là họ không gặp nhau, chỉ chat hàng ngày và thỉnh thoảng có điện thoại cho nhau. Cô ta còn khuyên chồng tôi làm những gì, nói những gì, ca ngợi tôi là người vợ cần cho chồng tôi, nói về cảnh các con tôi nếu không có bố sẽ thế nào bla.. bla... Đến chồng tôi còn không hiểu tại sao cô ta lại cố hàn gắn hai vợ chồng tôi mà không bắt chồng tôi lựa chọn như những người đàn bà khác.

Sau khi vợ chồng tôi trở lại bình thường, chồng tôi vẫn không thôi nhớ cô ta. Chồng tôi bảo là rất thương tôi, thương các con, không muốn làm tôi đau, không muốn làm các con khổ vì thiếu bố hoặc mẹ, nhất là hai con của chúng tôi là con gái, nhưng anh cũng không chịu đựng được khi không có cô ta bên cạnh. Anh đã phải cố gắng để xây dựng lại lòng tin với gia đình, cố gắng quên cô ta như cô ta mong muốn nhưng không làm được. Mỗi lần anh ta nói như thế cô ta bảo anh đừng nói nữa, nếu không cô ta cũng sẽ yếu lòng theo anh. Nói chung là nghe họ vật vờ, nâng lên đặt xuống đủ các kiểu được đầu tâm 1 tháng sau đó thì cô ta bảo cô ta ốm, chồng tôi lao đến và mọi chuyện lại tiếp tục như cũ.

Một nhòai sau một ngày tôi cũng đọc xong quyển tiểu thuyết diễm lệ của hai người, không hiểu sao lòng chợt thấy nhẹ nhàng hẳn. Cuối cùng thì tôi cũng biết toàn bộ sự thật mà chẳng phải cần thêm bất cứ kênh thông tin nào. Nhưng tôi phải làm gì tiếp theo với hai người, với chồng tôi đây???

5. Chuyện Ở Đâu Cũng Có - Chương 5: Có Thật Mưa Đến Đâu Mát Mặt Đến Đó?

Bây giờ thì tôi đã biết rất rõ nguyên nhân của sự việc, biết được vì sao chồng tôi vẫn tiếp tục lừa dối tôi sau những ngày cả hai vợ chồng cố gắng xây dựng lại gia đình. Và tôi cũng biết, trong lương lai, chồng tôi sẽ ra sao, sẽ lựa chọn ai nếu tôi làm bung bét chuyện này ra. Chỉ còn phần tôi, tôi không biết tôi nên thế nào trong tương lai khi đã được chứng kiến một cách rõ ràng tình cảm của chồng mình đã giành cho người đàn bà khác ra sao?!

Nghĩ đến điều đó tôi thấy một nhòai, không còn sức sống. Tôi nhìn ảnh hai con gái trên bàn làm việc, và biết rằng, lần này tôi sẽ phải vất vả khi tìm hướng đi cho bản thân cho gia đình, khác hẳn với lần đầu- lần mà tôi chỉ đau cho bản thân tôi thôi.

Tôi cũng nghĩ đến việc gặp chồng tôi tới nay. Sau khi biết được tận cùng sự thật, tôi không còn biết đối diện với chồng như thế nào, trong đầu tôi vẫn tưởng tượng ra cảnh tôi nhảy vào anh, đấm, đá, giật tóc... Lần nào cũng thế, những gì tôi nghĩ trong đầu là sự trừng phạt bằng bạo lực rất kinh khủng, nhưng tôi chưa bao giờ làm được gì ngoài việc cắn răng chịu đau.

Ngày dài cũng kết thúc, tôi phải trở về nơi mà tôi không muốn nhìn thấy một người. Tôi ước gì chồng tôi đi công tác trong một vài ngày để tôi có thể bình tĩnh suy nghĩ để giải quyết mọi chuyện. Lần này thì tôi không muốn đi đâu cả, tôi phải ở nhà, bên cạnh các con tôi. Tôi không thể vì chồng mà bỏ các con bơ vơ, tôi cũng cần có các con để tiếp thêm sức mạnh và sự sáng suốt cho hành động sắp tới.

Chồng tôi nhìn thấy tôi với gương mặt thất thần và mệt mỏi thì tỏ ra lo lắng rõ rệt. Không biết anh lo vấn đề gì nhưng tôi cứ default trong đầu là chồng tôi lo lắng việc tôi đã biết anh dối trá hay chưa, thấy hả dạ chút chút. Tuy vậy tôi vẫn bình thản bảo chồng: em mệt quá, anh cho con ăn cơm rồi dọn dẹp nhà cho em, em đi ngủ sớm đây. Chồng tôi lẳng xăng theo hỏi tôi mệt như thế nào, tôi buộc phải cười trấn an anh là trưa nay có cuộc chiêu đãi nên em uống một ít, giờ buồn ngủ chỉ muốn đi nằm.

Rồi tôi đi nằm, chưa kịp suy nghĩ gì thì đã mê mệt chìm vào giấc ngủ. Nửa đêm tỉnh giấc, thấy chồng vẫn ngủ ngon bên cạnh, sang phòng các con, hai đứa ôm nhau ngoan ngoãn bình an, nhìn chúng nó tôi lại ứa nước mắt. Xuống bếp nhìn mọi thứ đã được xếp vào khá gọn gàng làm tôi hơi bất ngờ. Chắc hẳn ba bố con đã rất cố gắng để tôi không phải lo, dù bây giờ đã có bác giúp buổi chiều. Tôi ngồi xuống bàn ăn, nhìn những thứ quen thuộc ở cái góc bếp mà bao năm nay tôi vẫn đứng để nấu cho chồng những món anh yêu thích, nhìn cái bàn ăn mà mỗi lần tôi nấu ăn ba bố con mang theo mọi thứ xuống để vừa chơi, vừa quanh quẩn quanh tôi... Mai đây, khung cảnh này sẽ ra sao? Sẽ còn tôi đứng nấu ăn đơn độc cùng một trong hai đứa con? Hay có một người phụ nữ khác thay tôi đứng vào đó và anh cùng những đứa con khác lại chơi ở chiếc bàn này bên người phụ nữ đó??? Tôi không muốn nghĩ tiếp, cảm giác như tôi đang sợ hãi, và xu hướng muốn giữ bằng được cái gia đình này. Nhưng tôi giữ thế nào đây, khi mà tất cả sự bình yên hạnh phúc kia chỉ là sự giả dối đến ghê người, và thậm chí là sự giả dối đó tôi nhìn thấy được hằng giờ hằng ngày??? Giữ thế nào đây khi mà tình yêu của chồng tôi với tôi đã hoàn toàn biến mất hoàn toàn, con người anh dù sống trọn vẹn bên cạnh tôi nhưng trái tim anh đang nhớ thương, đau đáu ở một nơi khác. Và tôi, khác nào một vật cản trên con đường tình yêu, hạnh phúc của anh???

Tôi biết, tôi sẽ vẫn giữ được gia đình này với vỏ bề ngoài đẹp đẽ, các con tôi vẫn có một người bố tuyệt vời. Nhưng có công bằng với tôi không khi tôi mới 36 tuổi, vẫn khao khát có được tình yêu của chồng? Và liệu tôi có đủ sức sống bên cạnh một người chồng không còn tình yêu cho mình? Còn nếu kéo chồng về, gây dựng lại tình yêu với chồng, điều ấy tôi biết hoàn toàn vô nghĩa. Tôi đã cố gắng rất nhiều từ cái lần đầu tiên ấy dù chồng tôi cho rằng tôi không cần phải thay đổi gì cả, nhưng rồi cuộc vẫn có ngày hôm nay, tôi ngồi đây khóc đau đớn. Tôi không thể làm gì được hơn nữa, nếu có thể tôi chỉ có cách trói chồng tôi lại bằng sự kiểm soát của một người vợ ghê gớm, mà điều đó càng khó khăn gấp bội lần đối với bản thân tôi.

Tôi nghĩ đến cô ta, một nỗi căm hận trào dâng. Cô ta dù tỏ ra là người thiệt thòi không danh phận, là người chấp nhận chút tình thừa của chồng tôi, là người đứng ra bảo vệ tôi trước mặt anh... thì cô ta vẫn là kẻ đáng ghê tởm. Rõ ràng cô ta đã li dị chồng vì tính trăng hoa, phải nuôi con một mình, biết thương con mình khi thiếu vắng bóng cha, sao cô ta lại trút nỗi đau đó sang gia đình tôi, sang tôi, sang các con tôi??? Cô ta đã biết nỗi đau bị phản bội như thế nào, sao cô ta lại để tôi ném trút nỗi đau đó đến hai lần, cô ta có là con người nữa không???

Còn chồng tôi, tôi biết tôi có nhiều thiếu sót nhưng tôi không phải là kẻ cố chấp, anh có thể nói với tôi để cùng nhau xây dựng, sao anh nỡ phản bội tôi??? Và lần thứ nhất tôi đã không một lời nặng nề với anh, không nhiech móc, thậm chí không một lần nhắc đến tội lỗi của anh, tôi cũng đã thay đổi nhiều, để hòa hợp với anh mà không hề đánh mất bản thân mình. Điều đó anh nhận thấy, nếu vẫn không làm anh có lại được tình yêu với tôi, sao anh không nói với tôi. Anh bảo anh thương tôi mà đánh vào tôi một đòn chí mạng thế này, hỏi cái tình thương ấy là cái thể loại gì???

Cơn giận từ đâu bỗng nhiên kéo về, tôi đi về phía cất dao thớt, nhặt lên một con dao cầm chặt trong tay... Thật lòng lúc đó tôi muốn tiến về phòng ngủ của chúng tôi, một nhát thối, một nhát nữa là hai nhát, cho cả hai, nỗi đau này sẽ kết thúc. Nhưng tôi đã không làm được, tôi ngồi thụp xuống và bắt đầu khóc, gấp người lại để khóc, cắn chặt môi để âm thanh không phát ra.

Trong cơn đau cùng cực, tôi đã gọi điện cho chị - người lễ tân khách sạn mà tôi từng gặp. Tôi có nhiều bạn bè nhưng tôi sợ sự thương hại của họ, tôi có hai em gái nhưng tôi luôn là chỗ dựa cho chúng nó vì bố mẹ tôi đã mất rồi. Tôi chỉ còn chị, một người sống rất xa nơi tôi sống và không có mối liên hệ nào với môi trường xung quanh tôi. Hai chị em thỉnh thoảng vẫn gọi điện cho nhau, tôi từng báo tin vui cho chị là gia đình tôi đã vượt qua sóng gió, chị rất mừng. Giờ nghe tiếng tôi khóc trong điện thoại, chị cũng ớ ra. Chị bảo tôi là không thể im lặng chịu đựng như thế, em cần nói chuyện rõ ràng với chồng. Giờ em phải xác định lựa chọn: gia đình hay tình yêu.

Gia đình là người bố cho các con, vì không thể tìm được người đàn ông nào yêu con mình hơn bố nó, có trách nhiệm với con mình hơn bố nó, gia đình là người chồng với đầy đủ trách nhiệm, cùng chia sẻ gánh vác các việc lớn nhỏ trong nhà, cùng nuôi dạy các con, cùng bớt đi gánh nặng kinh tế cho em

Còn tình yêu, ở tầm tuổi này biết định nghĩa thế nào cho đúng. Thôi thì em cứ nghĩ tình yêu là ngày ngày bên cạnh em với những lời động viên an ủi khi buồn, với những sở thích cả hai cùng có, với những ngày du lịch cả nhà vui vẻ, với tình dục đã quen thuộc từ bao lâu nay... Ừ thì không còn ngọt ngào, thương nhớ, nhưng lúc em ốm đau bệnh tật, vẫn ở cạnh em, chăm sóc em, lúc em vui vẻ cùng chia sẻ với em, lúc các con em trưởng thành, cùng em bàn tính cho tương lai chúng nó. Tình yêu giờ chỉ còn thế thôi em ạ.

Giờ li dị, các con đôi đường đôi nơi, học hành ảnh hưởng, bố và mẹ đều không thể bù đắp cho vai trò của từng người. Con em hai đứa là gái, đôi lúc cũng là một bất lợi cho cuộc sống của chúng nó sau này. Còn em có chịu được cảnh cô đơn từ giờ cho đến già đến chết không, nếu không chịu được lại phải tìm một người nào đó. Mà hoàn cảnh của em bây giờ sự lựa chọn đã thu hẹp dần rồi. Đàn ông chưa từng có vợ ở tầm tuổi em thì chắc hẳn là nhiều vấn đề, nói thẳng ra là hâm hâm, đàn ông trẻ thì khó khăn chênh lệch tuổi tác, vượt qua thành kiến gia đình, đàn ông li dị thì cũng phải có vấn đề gì đó mới bị vợ bỏ/bỏ vợ, ngoài ra còn gánh nặng con anh con tôi con chúng ta...

Tôi mếu máo:

-Nhưng cứ nghĩ đến việc tất cả những gì anh ấy đối với em giờ chỉ là vì nghĩa, vì các con, thậm chí chỉ là những lời dối trá, rồi sau đó anh ta lại đi yêu thương, lo lắng, ôm ấp người đàn bà khác, em chịu sao được chị???

-Ồ thì khổ thật, hồi xưa sao ông bà ta lễ thói phong kiến thế phải chịu, sao giờ bắt em sống ở thế kỷ này chịu thế được?! Chị cũng có bảo em chịu thế đâu, em nên nói chuyện thẳng thắn với anh ta, yêu cầu anh ta lựa chọn một trong hai nơi thôi chứ. Ý chị là khi nó về với ba mẹ con rồi thì đừng dằn vặt về chuyện yêu hay không nữa, cứ coi như tình yêu đã bước sang một giai đoạn mới đi. Việc quan trọng nhất bây giờ là em ngồi lại nói chuyện với anh ta rõ ràng, bất cứ chuyện gì cũng được giải quyết bằng đối thoại. Đừng tự hành hạ mình bằng cách chịu đựng đau đớn một mình. Đời người rất ngắn, mà em thì còn nhiều việc phải làm, sao cứ ngồi đó ôm cục hận chẳng ai biết cho?!

Tôi xuôi xuôi hỏi chị:

-Thế làm sao để ngăn chặn chuyện này không tiếp diễn nữa chị?

-Mưa đến đâu mát mặt đến đó thôi em, cuộc đời chẳng có gì đảm bảo chắc chắn hết. Nhưng sau lần này em cũng phải quan tâm đến biểu hiện của chồng hơn, cũng đừng có tin một cách tuyệt đối như thế, mắt nhắm mắt mở mà sống, không lại cứ sốc như gái mới lớn thế này khổ lắm.

Nghe chị nói, tôi như được nhìn thấy ánh mặt trời sau cơn mưa mù mịt. Cái đỡ hơi lớn nhất của tôi là luôn cực đoan, đã tin cái gì là tin cho đến chết, trong khi thực tế thì vô cùng khắc nghiệt, nên lúc xảy ra chuyện hết sốc rồi đến hận, rồi đau đớn giữ một mình trong lòng mà không chịu đi tìm lối thoát. Có lẽ từ bây giờ tôi phải học lại dần dần kỹ năng sống, sau này còn dạy cho con cái nữa. Bắt đầu là việc nói chuyện với chồng, không thể trốn tránh được nữa, phải đối mặt thôi.

Một lần nữa, tôi gọi chồng ra quán cafe. Tự hứa với mình là sẽ không có trách mắng, kết tội, chỉ có những lời chân thành nhất, suy nghĩ của cả hai, lựa chọn của mỗi người. Bằng mọi giá tôi phải giữ lại gia đình đã, còn tình yêu, tôi sẽ tính sau.

- Em đã biết mọi chuyện rồi. Em muốn chúng ta thẳng thắn nói chuyện với nhau một cách thành thật nhất, được không anh?

- Anh không... Sao em lại nói thế, em biết chuyên gì?

- Sống bao nhiêu lâu với em, anh phải biết em không là đứa hồ đồ. Mặt khác lúc nào em cũng tin anh, đã tin là tin tuyệt đối. Nên lúc này anh đừng cố gắng chối nữa, đừng để đến lúc em làm mọi chuyện bung bét lên thì các con là khổ nhất đấy.

Anh cúi đầu không nói gì, tôi giục:

- Hôm nay em đã tự hứa là không kết tội anh, không tìm hiểu, căn vặn gì thêm. Em chỉ muốn anh nói mong muốn và suy nghĩ của anh, để em biết đường mà lựa. Chúng ta đâu có thể sống dối trá mãi thế này được anh.

- Thật sự là bọn anh giờ chỉ còn liên lạc với tư cách là bạn bè thôi, đâu có gặp nhau được nữa đâu.

Tôi cố kìm lắm để không hét vào mặt anh: anh tưởng tôi là con ngốc mãi thế à, anh coi thường tôi quá nên muốn làm mưa làm gió gì ở ngoài đường cũng được à.

- Anh có cần bằng chứng không? Đến lúc em làm việc đó với anh thì chúng ta khó mà có cơ hội làm lại lắm. Anh suy nghĩ cho kỹ đi. Còn cô ta cũng sẽ phải biết cô ta đã làm gì với em, với các con em, đó là công bằng anh ạ.

Vừa nhắc đến cô ta, anh đã hoảng hốt. Không biết tôi giữ con người này lại làm gì nữa, liệu tôi có quên được thái độ này của anh ta để hàn gắn lại gia đình không.

- Thôi được, anh không muốn nói dối em, nhưng thực lòng là anh và cô ấy chỉ dừng lại ở tình cảm chứ anh không có ý định bỏ em và các con. Anh vẫn

- Vâng, anh vẫn làm tròn trách nhiệm người chồng, người cha, không hề sao lãng gia đình... Anh thôi điệp khúc này được rồi. Sao đàn ông các anh cứ nghĩ như thế là đủ rồi mặc nhiên làm mưa làm gió ở ngoài thế nhỉ? Thế bây giờ em cũng yêu thương một người đàn ông nào đó, xong về vẫn vẹn tròn trách nhiệm làm vợ, làm mẹ, anh chấp nhận được không?

- Anh chỉ nghĩ là cô ấy thiếu thốn tình cảm và cô đơn, nên anh chỉ giúp đỡ hỗ trợ cô ấy lúc nào có thể thôi. Còn em và các con vẫn là mục đích sống của anh mà.

- Được thôi, thế giờ anh cứ đến với cô ta, thoải mái nhé. Còn em cũng sẽ cô đơn (vì anh đi với cô ta mà) nên em cần một người đàn ông nào đó giúp đỡ, hỗ trợ như anh với cô ta có được không?

- Em đừng cùn như thế. Em bảo là sẽ thẳng thắn cùng nhau tìm ra cách giải quyết cơ mà.

Đúng là đàn ông, vợ ở nhà là cơm nguội cơm thiêu, là ôssin, con ỏ, con hầu, nhưng có thằng ăn mày nào mà xớ rớ cơm thiêu cơm nguội của ông thì chết với ông. Thôi chắc tôi tu kiếp này cho tốt để kiếp sau làm đàn ông cho sướng.

- Thôi được, giờ anh muốn giải quyết như nào?

- Em nghĩ thoáng đi một chút được không? Anh vẫn là bố các con, là chồng của em, nhưng anh cũng có những mối quan hệ xã hội nữa chứ.

- Đã bao giờ em cấm anh giao du chưa? Đã bao giờ em theo dõi, moi móc, kiểm tra việc anh làm chưa? Mối quan hệ xã hội anh vẫn còn đấy chứ, mất đi đâu được? Em đang nói với anh về mối quan hệ của anh và cô ta, anh định thế nào?

- Thì bọn anh chỉ là bạn bè thân một chút thôi, cũng không có ý định xa xôi gì cả. Đúng là chồng tôi không nghĩ tôi biết hết tất cả rồi nên thái độ rất ngoan cố. Được thôi, nếu anh muốn thế tôi sẽ để cho anh như thế, nhưng rồi sau đó đừng có mà ân hận nhé.

- Em luôn tôn trọng anh nên cho anh rất nhiều cơ hội, cho chính gia đình mình và bản thân em nhiều cơ hội. Nếu anh không biết nắm bắt thì đừng trách em ghê gớm, không vị tha nhé. Một lần nữa em kêu gọi anh nhìn các con để sống, nhưng cũng nên sống cho chân thật. Nếu anh không thể từ bỏ được cô ta thì nên giải thoát cho em, em sẽ chúc phúc cho hai người. Còn cứ lén lút đâm sau lưng em thế này thì không yên thân với em đâu. Anh nhấn luôn với cô ta như thế, không thì hôm nào đó đẹp trời em sẽ bảo với cô ta.

- EM định làm gì? Chuyện này chỉ có anh thôi, còn cô ấy vô can.

- Em không định làm gì, nhưng thái độ của anh gợi ý cho em nhiều ý tưởng lắm. Thôi em cho anh một tuần để suy nghĩ và trả lời dứt khoát với em. Em chỉ có đủ kiên nhẫn trong một tuần thôi đấy, anh nhớ cho. Chúng ta về và anh đừng thắc mắc gì về thái độ của em trong tuần đó nhé.

Thực ra tôi thấy rất xấu hổ khi các bạn khen tôi bản lĩnh, vì cái bản lĩnh đó chuẩn bị rơi ra rồi.

Tôi nói chính xác hơn không phải là bản lĩnh mà là “hèn nhát” - hai từ đó thể hiện rõ nhất tính cách của tôi tại thời điểm này.

Tôi và chồng tôi sống với nhau hơn 10 năm, có bất đồng, có tranh luận, nhưng chưa bao giờ thành cãi cọ. Tức là các cuộc cãi nhau chỉ hết như hai cuộc nói chuyện tại quán cafe, vẫn anh anh, em em, vẫn ngữ âm vừa đủ, không có ai cao giọng, không có chì chiết, không có các từ đệm... Có lẽ thế mà khi chuyện này xảy ra, dù tức đến mấy, tôi cũng không tài nào cất giọng xỉ vả, chì chiết chồng tôi được, mặc dù điều đó gần như là mơ ước thường trực trong tôi.

Tôi cũng biết tính cách của chồng tôi, nếu đối thoại, anh có thể nói ra mọi chuyện dễ dàng, còn cáu giận, gào thét, chỉ đẩy anh vào thế giới của riêng anh mà thôi, lúc đó tôi càng tức ói máu ra ý chứ.

Và điều quan trọng nhất là tôi sợ - đó là lý do bao trùm lên tất cả các lý do vì sao tôi chịu đựng như thế. Trong thâm tâm, tôi nghĩ tôi có giá trị lớn với chồng - vì chồng tôi phải vất vả lắm mới đưa tôi về và phải dẹp một vài đối tượng quanh quẩn có thể làm tôi xiêu lòng khi đã yêu anh rồi. Nên khi chuyện này xảy ra, điều tôi nghĩ nhiều nhất là li dị - li dị nghĩa là anh mất tôi, là đòn đau với anh, thậm chí cho cái lòng tin của tôi. Nhưng tôi cũng sợ, li dị là mất anh, điều đó tôi không dám nghĩ đến nên chỉ nghĩ thôi mà không dám hành động dứt khoát. Tôi đành chịu đựng, chịu đựng để mọi chuyện êm đẹp để dễ dàng trở lại với nhau, chịu đựng để anh phải nể sợ tôi, chịu đựng để gia đình không xáo trộn... Ôi tôi ơi, đó là một cách dung túng cho chồng tôi chứ không hề là trừng trị hay nể sợ gì sất.

Và tôi, con người của cực đoan, ở cả hai thái cực, khi hết chịu đựng thì lại dấn dứ hết sức!

Trong một tuần đó tôi xác định tư tưởng: chồng tôi đã hết yêu tôi, chồng tôi đã yêu người khác - đó không phải lỗi của anh. Lỗi của anh chỉ là không thành thật với tôi, với tình yêu của anh. Tôi sẽ không bao giờ mất anh về thể xác trừ phi tôi muốn. Nhưng nếu anh trở lại với tôi, dù chỉ là thể xác thôi thì vẫn phải hoàn toàn trọn vẹn, nghĩa là không có bất cứ một mối liên hệ nào với cô ta nữa, dù chỉ là hỏi thăm nhau. Điều tôi cần hiện giờ ở chồng tôi chỉ có vậy. Còn nếu lập lờ hai bên thì tuyệt đối tôi không chấp nhận được nhưng cũng không gây khó khăn gì cho anh, chúng tôi sẽ giải thoát cho nhau. Tôi hận anh lắm, nhưng anh là bố các con tôi, tôi cần anh vui vẻ, hạnh phúc để chăm sóc con tôi tốt.

Hôm sau tôi gửi cho chồng một cái mail ngắn gọn ghi đủ những ý trên như một cách để chồng lựa chọn dễ dàng hơn. Về nhà tôi cũng cố cư xử bình thường với chồng trước mặt các con, tuy nhiên không phải là vui vẻ và nhiệt thành như những ngày hạnh phúc được, có vẻ như con lớn cũng lơ mờ nhận ra điều đó nên nó hành động tiết chế hơn, tội nghiệp con tôi.

Ngày thì thế, đêm xuống lúc chỉ còn hai người trong phòng, tôi nhớ lại về mặt đau khổ, sợ hãi của chồng khi nghĩ tôi định làm gì đó cô bỏ, tôi lại gần như phát điên. Tôi mĩa mai chồng:

- Em không để được con trai nên anh định đi gửi đấy à?

- Anh được chấp câu này của em không, vì em đã cấm anh bày tỏ ý kiến về thái độ của em trong tuần này.

- Anh tôn trọng em nhỉ, thế cái lúc ôm ấp nhau có nghĩ đến việc hỏi ý kiến em có được không, nẫu.

- Được, giờ em nói sao cũng được, nhưng em đừng hỏi câu như vừa rồi, tội nghiệp các con lắm. Em biết anh yêu các con như thế nào, chưa bao giờ anh phân biệt con trai hay con gái mà.

- Thế à, em không biết đâu. Em không nghĩ yêu con mình mà lại đi chăm sóc, lo lắng cho con người khác thế đâu. Ở mà biết đâu chính là con anh, nhỉ.

Chồng tôi trở mắt nhìn tôi, lời tôi nhẹ nhưng như kim châm. Anh chắc hẳn không ngờ tôi lại có thể nanh nọc thế. Tôi biết là tôi đang làm hỏng mọi chuyện nhưng con quỷ tức giận trong tôi cứ chực nhảy xổ ra, tôi không chịu được hơn nữa.

Tôi vênh mặt lên nhìn lại anh, cái nhìn vừa khinh miệt vừa căm giận. Anh lao ra khỏi phòng như kiểu đứng thêm một giây nữa là sẽ có trận hỗn chiến đẫm máu xảy ra.

Tôi ngồi phịch xuống giường, đầu đón rã rời khác với trước đó mấy giây, tôi hả dạ bao nhiêu.

Tự dặn lòng là để anh quyết định tự giác một lần cuối cùng, cố gắng không bị chi phối bởi bất cứ thông tin nào từ cô bồ, nhưng không cầm được lòng, lại mò vào YM của cô ta để xem họ đang làm gì sau lưng mình.

Họ đã kịp thông báo với nhau chuyện tôi đã biết, dĩ nhiên. Cô ta hỏi anh định thế nào, anh bảo anh không biết, anh thương các con, không nghĩ được gì sáng suốt hơn. Cô ta dõ cái giọng cao thượng: dù anh lựa chọn ai, cô ta cũng tôn trọng và cầu mong anh hạnh phúc. Nếu là ngày xưa chắc cô ta sẽ bằng mọi giá bắt anh về với vợ con, nhưng giờ cô ta không muốn anh phải khổ khi lựa chọn điều mình không muốn, giờ bất cứ chuyện gì xảy ra, cô ta cũng ở bên anh. Đấy nhá, lòi cái đuôi cáo ra rồi nhá, trước thì cứ một hai anh không được từ bỏ gia đình, anh phải biết anh đang có lỗi với chị ấy, cả em cũng vậy, phải chấp nhận những gì chị ấy trừng phạt, em không bao giờ chấp nhận người đàn ông bỏ vợ bỏ con đến với em bla bla... Giờ thì ko bắt anh lựa chọn cái anh không muốn. Tôi muốn văng tục quá, lựa chọn người vợ 10 năm tình nghĩa, lựa chọn hai con xương thịt của mình mà là phải lựa chọn điều không muốn à, có bị thần kinh không đấy????!!

Hôm sau nữa thì thấy anh anh than thở lang thang không làm được việc, một tuần sắp trôi đi rồi mà chưa tìm được câu trả lời. Anh không bỏ được cô ta, mới nghĩ đến thôi là trái tim anh nghẹt thở, không còn muốn sống nữa. Gớm nhỉ, yêu thương da diết thế mà về vẫn ôm vợ, làm tình với vợ, lãng mạn yêu thương với vợ như thường, đồ tồi.

Còn cô ta thì dặn chồng: anh giữ gìn sức khỏe, giờ anh ốm em sẽ rất khổ sở, em không chăm sóc được anh, em đau lắm. Anh phải bỏ thuốc đi, anh nhớ đừng thức khuya, anh làm việc ít thôi, anh cố gắng vui vẻ... Ô hay, thế về với vợ con chứ bị đẩy đi biệt xứ mà phải lo cho nhau nhiều thế.

Cô không chăm sóc anh ta anh ta chết chắc???

Đọc một lúc máu tôi không lên não được. Mỗi lần như thế, về nhà tôi lại gây với anh một trận tưng bừng, toàn những câu móc máy cay nghiệt. Càng gây càng hận, càng đau. Biết anh chị thế thì tôi cho anh chị nếm mùi đau thương luôn, xem cái bộ mặt đạo đức cao thượng của cô ta giữ đến bao lâu, xem cái tình yêu say đắm của anh với cô ta đến mức nào.

Hết một tuần, chúng tôi có buổi nói chuyện trong phòng ngủ vào lúc đêm khuya. Anh là người chủ động:

-Chúng ta nói chuyện cái hạn 1 tuần em nhé.

- OK, em chờ nghe anh đây. Chắc anh khó khăn lắm nhỉ, yêu mà, tội nghiệp.

- Em thôi cái giọng đó đi được rồi, anh chịu đựng em đủ rồi.

- Thế có nghĩa là anh không muốn chịu đựng em nữa chứ gì?

- Ý anh không phải thế, nhưng em cũng để cho anh một con đường quay lại chứ, em cứ ép anh rồi rào dậu ngăn sông kiểu mĩa mai thế anh chịu sao được.

- Tóm lại, bây giờ anh muốn như thế nào?

- Anh nghĩ là anh sẽ chọn gia đình, anh sẽ chấp nhận các điều kiện của em. Nhưng anh cũng mong là em cho anh thêm thời gian.

- Thời gian để làm gì? Để anh lại tiếp tục tăng tịu với cô ta và tôi mặc nhiên phải chấp nhận à? Thời gian đó là bao lâu.

- Không, em đừng nặng lời thế. Anh chỉ muốn dứt từ từ, con người chứ có phải súc vật đâu, nói bỏ là bỏ được. Anh cần một tháng, một tháng cho mọi chuyện trở thành dễ dàng, cô ấy sẽ quên anh và anh yên lòng ở bên cạnh mẹ con em.

- Ờ thế một tháng anh cứ quần quanh cô ta thì cô ta quên anh bằng niềm tin à? Em có phải là trẻ con đâu mà anh dụ thế. Mà giả dụ cứ cho là đúng như thế đi, sau một tháng cô ta không quên được anh thì em lại phải cho anh một tháng nữa, rồi tháng nữa, 100 cái một tháng thế thì em chết già bên cạnh anh và cô ta à. Anh vui tính thật đấy.

- Em cũng phải hiểu cho anh chứ.
- Em hiểu thế đủ rồi. Em đã cho anh một tuần mà anh không giải quyết được thì đến lượt em quyết định, anh cố mà chấp nhận nhé.
- Em đừng làm gì dại dột nhé..., anh sẽ cố gắng theo lời em mà.
- Anh yên tâm, tôi dại dột đủ rồi. Giờ tôi là cáo thành tinh rồi, anh nhớ cho.

Những lời cuối cùng giọng tôi bắt đầu cao lên, lần này thì tôi là người lao ra khỏi phòng, xuống bếp và bắt đầu khóc. Một lúc tôi nghe tiếng chân chồng tôi đi vào, tôi còn không đủ sức đứng dậy để dấu khẩu với chồng như tôi muốn. Bao nhiêu cứng rắn tôi từng thể hiện trước mặt chồng biến mất, thay vào đó là sự thất bại thảm hại không gì cứu vãn được. Chồng tôi nhìn tôi, chua xót thật lòng, tôi lao vào chồng, ôm cứng lấy anh:

- Em không đủ sức nữa đâu, không còn yêu em thì hãy thương các con. Anh dứt khoát với cô ta đi, em xin anh đấy. Em không thể chịu được cảnh anh gặp gỡ hay liên lạc với cô ta dưới hình thức nào đâu. Em biết hết tất cả những gì anh và cô ta nói với nhau rồi, tất cả, từ trước đến nay. Chồng tôi đẩy tôi ra:
- Em biết, bằng cách nào?
- YM của cô ta đã bị em lấy pass.

Xong, tôi đã làm một việc lúc đó tôi cho là rất ngu ngốc, nhưng sau này thì tôi lại thấy quả thật tôi rất thông minh khi nói ra điều đó.

6. Chuyện Ở Đâu Cũng Có - Chương 6: Địa Ngục Trần Gian

Hôm sau, tôi nhận được một cái mail của chồng với nội dung ngắn gọn: Anh đã quyết định cắt đứt hoàn toàn với cô ấy và trở về bên gia đình. Mong em tha thứ cho anh và cố quên đi những chuyện đã qua. Cho anh thêm thời gian để chứng minh cho em thấy anh thật sự trở về với gia đình, em nhé.

Tôi đọc mail, cảm xúc không thể gọi tên, lẫn lộn. Được một lúc thì tôi định hình lại, và cười khẩy chua xót. Tôi không tin cái mail này, dù là một chút mong manh. Anh đã báo cho cô ta tôi đã biết pass, và nghĩ rằng tôi sẽ không biết họ làm gì sau lưng tôi. Nhưng tôi còn biết làm gì hơn lúc này khi đã ngu ngốc nói ra điều đó???

Như những người vợ khác, người mẹ khác, muốn bảo vệ con, muốn cho con một tuổi thơ hạnh phúc, có lẽ tôi dành hi sinh bản thân. Tôi chấp nhận những gì anh nói là sự thật, và đành phải sống theo cái “sự thật” đó. Và bắt đầu một chuỗi ngày sống không còn là mình, vật vờ, đau đớn, nghi ngờ, mĩa mai, cáu gắt...

Tôi vẫn yêu chồng, vẫn thèm được chồng âu yếm, ôm ấp mỗi đêm, nghe những lời yêu thương mỗi ngày, vẫn muốn gia đình sum họp vào giờ nấu ăn buổi tối... Nhưng trong tôi tất cả đã vỡ vụn. Đêm đến, tôi và chồng mỗi người một góc dù chồng đã cố gắng thân mật, hàng ngày tôi trả lời hay trao đổi với chồng tôi những câu đầy đủ thông tin nhưng không chứa đựng một chút cảm xúc nào, buổi tối ba bố con vẫn quanh quẩn quanh tôi lúc tôi nấu nướng nhưng cả ba rất dễ bị tôi nổi cáu khi có một điều gì đó tôi không vừa lòng...

Tôi không hiểu sao đã xác định là hi sinh vì con mà không làm điều đó được một cách trọn vẹn. Tôi chỉ giữ được bố bên cạnh cho các con, còn cái không khí ảm áp của gia đình tôi hoàn toàn không làm được. Nhiều đêm thức giấc, sang nhìn các con ngủ, tôi xót xa lòng, cứ thế khóc ướt cả tóc chúng nó.

Với chồng, cái cảm giác tức, ghét, không tin tưởng cứ thường trực trong đầu mỗi khi nhìn thấy, mỗi khi nói chuyện... Lần đầu tiên tha thứ, tôi đã tin lại anh, tin một cách tuyệt đối vì tôi nghĩ một phần do tôi mà anh lạc lòng. Còn lần này, tôi biết quá nhiều chuyện, biết quá nhiều sự dối trá của anh... Tôi tổn thương quá nhiều và không còn một chút niềm tin nào với anh nữa. Tôi nhận thấy anh rất cố gắng lấy lại lòng tin của tôi. Buổi sáng anh dậy đi mua đồ ăn sáng cho cả nhà (ngày xưa tôi là người dậy nấu), gọi các con dậy cùng làm vệ sinh buổi sáng. Đi làm, anh chủ động chat với tôi, thỉnh thoảng nhắn cho tôi một vài tin kiểu

vừa quan tâm, vừa báo cáo tình hình vì nhắn vào buổi trưa: mai hai vợ chồng đi cắt thuốc bắc cho vợ nhé; Lúc nào hai vợ chồng đi mua bộ vest hôm nọ em giấu cho anh, rồi tiện mua luôn bộ váy ton sur ton với em luôn nhé; Nhà mình tối nay công kênh nhau ra MD chơi đi, anh thêm đi chơi với ba mẹ con lắm; Em ngủ trưa được không, hôm nay oi nhĩ; Vợ ơi, tối về ôm anh một cái được không?; Anh đang ăn cơm, hôm nay cơm chán phèo, thêm cơm thịt bò nấu dưa vợ nấu quá;...

Tất cả được tôi trả lời hờ hững: không cần đâu, mệt lắm em không muốn đi đâu... hoặc là không thêm trả lời luôn. Cố gắng đến mấy tôi cũng không thể nào tử tế hơn được. Có cái gì đó chán nản trong lòng đến mức tôi còn không muốn đọc những tin nhắn đó nữa cơ.

Cái tính đa nghi của tôi được dịp phát huy hết mức. Dù tôi không muốn đọc tin nhắn, trả lời tin nhắn vào buổi trưa, nhưng sau đó một lúc tôi lại nhắc máy gọi cho chồng, chỉ lúc nào nghe tiếng ồn ào tôi mới không cần vặn thêm (vì lúc đó chồng đang ăn ở ngoài), còn nếu hôm nào đó tôi gọi muộn là lúc chồng ăn xong đã về VP, xung quanh yên ắng là tôi lại tra hỏi: anh đang đâu đấy? Ở VP sao yên ắng thế...; Buổi chiều nào chồng về muộn so với mọi hôm một chút, chồng bảo là tắc đường tôi lại tra: tắc đường phố nào? tắc gì mà lâu thế?... Ngày nghỉ anh đi đâu đó cũng đều báo với tôi, lúc tôi đòi đi cùng, lúc bảo đưa con đi cùng, lúc giao hẹn đi trong bao lâu rồi đến giờ chưa về là gọi réo; Điện thoại, email, YM tôi đều yêu cầu đưa hết pass, bill phí...

Tôi thừa biết rằng những gì tôi làm không bao giờ kiểm soát nổi chồng, nhưng tôi cố tình làm thế để hành hạ anh. Nhìn cái cảnh anh khó chịu, bực bội, tức tối khi phải giải thích với tôi, thấy hả dạ bao nhiêu. Nhưng rồi cái hả dạ đó có mang lại cảm giác hạnh phúc cho tôi không? Hoàn toàn không, tôi phải dành quá nhiều thời gian cho việc kiểm soát đó, lúc được giải thích, tôi hoàn toàn không tin và càng thấy tức tối hơn vì không phát hiện ra điều gì khả nghi. Ngoài ra tâm trí lúc nào cũng chỉ nghĩ đến việc kiểm soát, không còn chút thời gian nào dành cho niềm vui cá nhân, cho việc chơi đùa cùng các con.

Bản thân tôi ngày càng mệt mỏi, chán nản. Đôi lúc ăn cơm mà không biết mình ăn gì, đi giữa đường nước mắt rơi lã chã, làm việc ngẩn ngơ quên trước quên sau...

Chồng tôi có vẻ như bắt đầu thất vọng về tôi và không tin là có thể lấy lại niềm tin ở tôi được nữa. Anh bắt đầu phản kháng: em tin hay không là tùy, anh không muốn giải thích gì thêm nữa; đây là việc làm ăn, không thể cứ xách theo vợ con đi theo được; anh chưa xong việc, em đừng gọi điện nữa, anh không nghe đâu...; những tin nhắn quan tâm tình cảm ít dần, thay vào đó là những việc cần thông báo mà không nói trực tiếp được với nhau; đi làm về thất thường, ngày nghỉ hôm nào cũng đi... Chỉ có việc chăm con cái, chia sẻ việc nhà với tôi là anh vẫn làm một cách rất tốt.

Tôi càng điên tiết hơn và bắt đầu các cuộc cãi cọ thường xuyên với anh trong phòng ngủ. Đến một lần tôi đưa ra tối hậu thư cuối cùng:

- Nếu anh cứ tiếp tục thế này, tôi sẽ đến gặp cô ta để cô ta biết tôi nguy hiểm thế nào. Không ngờ chồng tôi bình thản:
- Em cứ làm gì em muốn. Giờ không ai cản nổi em nữa. Chỉ mong em nhớ cho, khi dồn người khác đến đường cùng thì việc bị cản trở là đương nhiên đấy.

Tôi thấy mình thật nhục nhã. Ngay từ đầu tôi có cảm có hận cô ta nhưng luôn nghĩ rằng nguyên nhân của mọi vấn đề là ở chồng mình, và cô ta không xứng đáng để tôi phải bận tâm. Ngoài ra tôi biết, vì cô ta chồng tôi có thể làm bất cứ điều gì, nếu tôi doạ động đến cô ta, chắc chắn anh sẽ sợ mà về bên tôi theo một cách mà tôi căm ghét nhất. Vậy nên tôi gần như bỏ qua cô ta trong mọi hành động, chồng tôi có vẻ nỗ lực phục tôi điều đó. Thế mà hôm nay, tôi đã phải sử dụng đến nó.

Tôi đau đớn, tê tái, ghen đáng...

Tình yêu là cái quái quỷ gì mà anh bảo vệ nó đến tận cùng thế?

Tình yêu là cái quái quỷ gì mà làm cho tôi trở nên đề hèn, ghê gớm, hung dữ đến thế?

Yêu là phải được hạnh phúc, anh có hạnh phúc không? Tôi có hạnh phúc không? Các con tôi có được hạnh phúc không? Cô ta có hạnh phúc hay không? Tôi chắc một điều, chẳng có ai, chẳng ai cả từ nạn nhân đến

thủ phạm thấy hạnh phúc với cái gọi là tình yêu này. Thế tại sao, tại sao tất cả cứ bám vào cái phao đó để sống, để hành hạ lẫn nhau?

Tôi hỏi anh:

- Anh yêu cô ta thật lòng và giờ vẫn còn yêu đúng không?
- Anh xin lỗi, anh không muốn trả lời câu hỏi này. Nhưng anh khẳng định với em những gì anh làm cho gia đình mình hôm nay là cố gắng thực sự của anh. Anh mong em rộng lòng hơn một chút để tin anh lần nữa. Hơn ai hết, anh hiểu tính em, nên lúc quyết định quay về với gia đình anh biết là vô vàn khó khăn anh gặp phải nhưng anh vẫn quay về. Không lẽ em không ghi nhận cho anh dù một chút điểm này?
- Bao giờ anh trả lời em thật lòng tình cảm của anh hiện giờ, em mới có thể tin anh một phần và cố gắng tin những phần còn lại. Còn bây giờ, em hoàn toàn chưa nhận được một lời chân thật nào từ anh kể từ ngày anh phản bội em, nên anh bắt em tin là điều không thể.
- Tại sao em cứ phải đi đến tận cùng nỗi đau như thế mới hả lòng?
- Tức là nếu anh nói thật, em sẽ đau lòng, đúng không? Có phải câu trả lời của anh là: Anh yêu cô ấy, và đến giờ vẫn yêu. Đúng không? Đúng không? Anh trả lời đi - Tôi hét lên, gần như lạc giọng.
- Anh có tình cảm thật với cô ấy nhưng giờ anh đã từ bỏ rồi. Em vừa lòng chưa? - Anh cũng hét lên, giọng cũng gần như lạc đi.

Trong khoảnh khắc, cả hai im lặng nhìn nhau, tôi đau đớn, nước mắt nước mũi giàn giụa, anh mặt đỏ phừng phừng, bất lực và đau đớn không kém.

- Em vừa lòng rồi, chúng ta li dị đi thôi.

Tôi ngồi xuống giường một cách mệt mỏi và cạn kiệt sức sống.

- Em thấy em hành động có công bằng chút nào với anh không? Đành rằng anh có tội lớn với gia đình, với em, với các con, giờ anh đang cố gắng chuộc tội. Em không tin, anh đồng ý là em khó tin anh nhưng cũng đừng nghi ngờ quá mức như thế chứ. Em có thể nhìn khách quan hơn, cảm nhận bằng chính sự thông minh của em chứ, sao em nhìn bất cứ điều gì cũng bằng cái nghi ngờ lên trên hết như thế? Giờ em yêu cầu anh nói thật, anh đã không muốn nói vì chuyện này rất khó cho anh. Nói không có em không tin, nói có em liền đòi li dị. Được thôi, li dị thì li dị, anh bất lực rồi, anh biết là không còn cách nào để thuyết phục em nữa rồi.

Câu cuối cùng của anh, tôi cảm giác giọng anh bắt đầu sưng nước.

Sau buổi tối hôm đó, cả hai chúng tôi gần như không còn gì để nói với nhau, tuy trước mặt các con vẫn cố bình thường để các con không nhận ra. Anh đi nhiều hơn, ra ngoài nhiều hơn vào buổi tối, đi làm về muộn nhiều hơn. Về đến nhà anh lặng lặng đi tắm cho gái bé, dạy gái lớn học, rồi ba bố con đùa vui với nhau. Các buổi tối ba bố con quanh quẩn bên cạnh tôi nấu cơm gần như rất hiếm, vì lúc đó anh chưa về, chỉ còn hai bé chơi với nhau lặng lẽ vì sợ không có bố mẹ cáu nhiều hơn. Tôi vừa nấu ăn, vừa ngóng anh về một cách khổ sở. Có hôm anh về ăn, có hôm anh về với mùi bia rượu nồng nặc và cố bảo tôi giọng tỉnh táo nhất: em tắm cho con, cho con học hộ anh. Anh mệt. Rồi đi nằm.

Tôi không còn kiểm soát được anh nữa vì anh đã bắt cần rồi, tôi muốn nghi ngờ, tra khảo kiểu gì anh cũng trả lời đúng một lần rồi lẳng lặng làm việc khác mặc cho tôi tức tối đứng đó. Cho đến một hôm, tôi hỏi anh - vẫn là trong phòng ngủ.

- Việc li dị của chúng ta anh định thế nào?
- Em chủ động mà, em viết đơn đi - Anh nói với vẻ thản nhiên.
- Anh sợ mang tiếng bỏ vợ nên ép em đến mức này đúng không?
- Bỏ vợ hay vợ bỏ có khác gì nhau đâu. Vấn đề là anh không muốn li dị, anh vẫn muốn cố gắng gây dựng lại gia đình với em, nhưng anh không biết làm cách nào cả. Càng ngày em càng căm ghét anh hơn, bất cứ hành động nào của anh cũng được em quy chụp một cách bất công. Dù vậy anh cũng vẫn muốn các con được sống cùng bố mẹ, nên anh sẽ cố gắng chịu tất cả những cư xử của em không oán thán, nếu em căm

thấy làm như thế em sẽ thỏa hận được phần nào thì em cứ tiếp tục. Chỉ xin em để anh được sống cạnh các con, và các con có đủ bố mẹ.

- Anh có tin là anh sẽ chịu đựng được mãi thế không?

- Anh không biết, nhưng hiện giờ anh tin là anh chịu được.

- Thế tại sao em lại phải chịu đựng theo anh? Em có lỗi gì đâu, lỗi là do anh cơ mà?

- Anh biết anh không có quyền nói lỗi phải với em vì tất cả tội lỗi là do anh. Nhưng em nhìn lại em mà xem, em khác xưa nhiều lắm. Em không còn điềm đạm, vị tha, nhìn nhận mọi việc một cách khách quan nữa. Trong em giờ chỉ còn lại nghi ngờ, cay đắng, thù hận... Anh không dám trách em điều này nhưng anh muốn nói là em không nên vì anh mà đánh mất mình đến mức ấy. Thôi được, em không muốn chịu đựng cùng với anh thì anh sẽ giải thoát cho em. Tuy vậy chúng ta nên cân nhắc việc này một cách thận trọng vì còn các con. Anh nghĩ em nên nghĩ thêm lần nữa đi.

- Li dị anh sẽ được tự do đến với cô ta mà, cả hai yêu thương nhau như thế, sao không tận dụng cơ hội này đi?

- Muộn rồi, anh rất mệt và rất sợ tranh luận kiểu này với em. Em cứ suy nghĩ thêm đi và quyền quyết định vẫn ở trong tay em mà.

Rồi anh lên giường quay mặt vào tường.

Tôi ngồi đó, bơ vơ, sợ hãi.

Cuộc sống vợ chồng của chúng tôi còn lại chỉ có thế, chồng lạnh lùng, chịu đựng, vợ hết tra khảo, dò xét, mỉa mai rồi lại khóc lóc. Các con chỉ có những phút giây vui đùa với bố, còn lại hầu như tự chơi với nhau trong phòng. Tôi chợt nghĩ tôi thương các con, chịu đựng vì các con cơ mà, sao tôi lại bắt các con chịu đựng lại tôi thế này? Tôi vẫn yêu chồng, vẫn muốn sống cạnh chồng, sao tôi không làm cách nào đó để giữ lại anh mà một cách toàn vẹn?

Tôi đi sang phòng các con, hai đứa vẫn ôm nhau ngủ trong bình yên. Tôi nằm xuống bên cạnh, ôm chúng vào lòng, thấy lòng dịu nhẹ. Nếu li dị, tôi có được ở cạnh cả hai đứa không? Chắc chắn là không, tôi biết anh yêu con rất nhiều, anh sẽ không để cho tôi nuôi cả hai đứa đâu. Vậy tôi sẽ nuôi đứa nào? Cái đứa lớn có cái trán dô giống bố, có mái tóc dài, suông giống hết mẹ, có cái cách chiều em và chịu cho em bắt nạt suốt ngày rồi vào ôm mẹ mách? Hay cái đứa bé nhìn rất dịu dàng, nữ tính nhưng rất gần gũi với chị, bắt nạt tất cả trẻ con trong khu, có cái thân hình mũm mĩm của mẹ, lúc nào cũng đeo lấy bố như sam? Đứa nào lúc sinh tôi cũng bị đau đớn vì mổ xẻ, đứa nào đi xa một hôm tôi cũng nhớ phát cuồng, đứa nào ốm đau tôi cũng gần như thức trắng... Chúng nó là máu thịt, là tình yêu, là lẽ sống của tôi, tôi chọn sao được đây?

Nằm giữa hai con khóc một lúc, tôi thiếp đi lúc nào không hay. Trong giấc mơ, tôi mơ gặp mẹ, tôi được vui đùa vào lòng mẹ và khóc. Bố tôi mất sớm, mẹ tần tảo nuôi ba chị em khôn lớn, học hành đàng hoàng, lấy chồng tử tế. Mẹ gần tôi nhất vì tôi là cả, tôi thường phải thay mẹ lo cho các em lúc mẹ đi vắng, đôi lúc tôi phải hi sinh một vài thứ cho các em. Mẹ biết thế nên rất thương tôi, có chuyện gì mẹ đều thủ thủ bàn bạc với tôi. Đến lúc tôi có chuyện như này thì mẹ đã đi xa, tôi không có ai bên cạnh, quay quắt một mình. Đã nhiều lần tôi đứng trước bàn thờ mẹ mà khóc, mà ao ước giá còn mẹ để được mẹ vỗ về cho nỗi đau diệu vợi đi. Giờ gặp mẹ trong giấc mơ, mẹ nhìn tôi xót xa hết như tôi nhìn các con tôi vậy. Tôi biết mẹ đau lòng vì tôi, vì bất hạnh, vì đau khổ mà tôi đang phải chịu, nhưng khi tôi sà vào lòng mẹ thì mẹ tránh đi.

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Sao mẹ tránh con?

- Mẹ thương con nhưng mẹ giận con lắm. Mẹ đã hi sinh cả cuộc đời để nuôi ba chị em khôn lớn thành người, mẹ nâng niu các con từng bữa ăn giấc ngủ, mẹ xót xa khi con ốm đau... Sao giờ con lại tự hành hạ bản thân con như thế này? Có đáng không con? Đứng lên đi con, ngoài chồng ra con còn các con, còn cuộc sống, còn công việc, còn các em... Sao con cứ chìm đắm vào nỗi đau này để coi mình là người bất hạnh nhất thế gian thế? Mẹ đau lòng lắm con biết không?

Tôi khóc nức nở trong mơ mà ướt đầm cả gối. Lúc chồng tôi vào gọi các con dậy đi học, nhìn thấy tình trạng của tôi nhưng không nói nửa câu, chỉ giục hai đứa nhanh nhanh lên cho kịp giờ. Tôi tê tái. Có lẽ đây là thời điểm kết thúc rồi, tôi không cần phải suy nghĩ thêm như lời anh nói nữa.

7. Chuyện Ở Đâu Cũng Có - Chương 7: Giải Thoát

Lên cơ quan, tôi gửi cho chồng một cái mail đại ý: Còn một tuần nữa là đến hè, tôi sẽ đưa hai con đi du lịch vài ngày. Sau khi về chúng tôi sẽ quyết định về việc li dị. Anh giúp tôi nói với các con là anh đi công tác nên không đi cùng ba mẹ con được.

Anh reply lại ngay lập tức: Em cứ đi nghỉ cho khỏe, để các con lại anh chăm sóc cho. Nếu đưa các con đi, em sẽ mệt thêm đấy.

Tôi phản đối: Không bàn cãi nữa, em đã quyết định thế rồi. Cả em và các con cần phải quen với chuyện chỉ có ba mẹ con dần đi là vừa.

Không thấy anh nói gì, có nghĩa là mọi chuyện đã được quyết định.

Ba mẹ con tôi lên đường sau đó một tuần, đến nơi tôi đã gặp chị lễ tân lần trước.

Ba mẹ con tôi đến ở khách sạn của chị.

Nhìn hai đứa bé, chị trách tôi: Con thế này mà lại đi vật vã vì chồng, đúng là gái thúì tha.

Tôi ôm chị khóc: Chắc bọn em li dị chị ạ. Anh ấy không còn yêu em nữa, em thì không thể nào mà tin lại anh. Giờ em mệt lắm, em không đủ bản lĩnh hi sinh bản thân vì các con nữa. Hi sinh kiểu này chỉ làm khổ các con thêm thôi.

- Nghĩ kỹ chưa đấy? Khó khăn chị nói hết rồi nhé, chuẩn bị tinh thần đi là vừa.

- Em không muốn thế đâu chị. Em vẫn yêu anh ấy, thương các con, nhưng em kém bản lĩnh, không đủ sức chịu đựng, không đủ lòng vị tha. Cố nứu kéo chỉ làm khổ nhau, căm ghét nhau thôi, rồi các con cũng khổ lây.

- Chị nghĩ là em chưa việc gì phải li dị vội, em cũng đừng nghĩ là mình đang có chồng, em cứ sống cuộc sống của em, của các con và vứt thẳng chồng em sang một bên. Nghe chị, li dị chỉ là thủ tục với tòa án, còn cuộc sống như thế nào là do mình quyết định mà.

- Em có thể làm được như chị nói không?

- Em đã xác định là li dị mà, thì cứ coi như đã li dị đi, chỉ chờ thủ tục của tòa án thôi. Ưu điểm lớn nhất của em là biết chịu trách nhiệm của mình trong mọi sự cố. Lần trước em đã tự nhận thiếu sót của em làm chồng lạc bước, em đã thay đổi và em thấy hạnh phúc hơn với chính thay đổi của mình, đúng không? Lần này em cũng nên nhìn lại mình và thay đổi đi, nhưng không phải vì chồng mà vì chính bản thân em. Thử tìm hiểu vì sao em đau khổ, vì sao đời em bế tắc, điều gì là quan trọng với em, điều gì em đã cố gắng rất nhiều cũng không có kết quả... Em trả lời được tất cả các câu hỏi đó thì em sẽ tìm được hướng đi cho mình.

Chị và tôi, có mối lương duyên nào không? Tôi chẳng có gì cho chị, tôi chỉ mang đến cho chị những tâm sự đau khổ, phiền muộn, nhưng lúc nào chị cũng nhiệt thành và yêu thương tôi như em gái. Có lẽ chị nói đúng, nhìn thế thôi chứ ông trời rất công bằng, lấy đi của mình cái này thì sẽ ban tặng cho mình một điều khác. Ông trời đã bù cho tôi một người chị, luôn chỉ cho tôi ánh sáng cuối đường hầm.

Ba mẹ con tôi đã chơi gần một tuần thỏa thích với biển. Thật may mắn là tôi đã nói chuyện với chị vào cái ngày đầu tiên đến đây nên những ngày sau đó tâm trạng tôi khác hẳn, thoải mái và nghĩ đến ngày mai ngập tràn hi vọng.

Lần đầu tiên ba mẹ con đi chơi mà không có bố, nhưng tôi không cảm thấy vất vả gì nhiều. Tôi dạy con lớn trông con bé, chăm sóc con bé, tôi chỉ hỗ trợ thêm thôi. Tôi có thời gian ngắm biển, đi nhậu với bạn

chị, đi bar dù chưa dám ra nhảy nhưng đã biết ngồi nhâm nhi rượu ngắm zai thanh gái tú. Cuộc đời thật nhiều điều thú vị, tôi cứ suốt ngày quanh quẩn với chồng con, nên nghĩ những thứ đó là hư hỏng, một phụ nữ chân chính không bao giờ nên làm. Giờ ngộ ra có muộn không nhỉ?

Các con tôi lúc đầu rất nhớ bố, và bố chúng nó cũng thế, gọi điện cho nhau suốt. Mỗi lần thấy điện thoại của anh, tôi đưa cho các con, để cho ba bố con nói chuyện với nhau, tôi không tham gia. Đến lúc con bé lớn bảo bố muốn nói chuyện với mẹ, tôi đành cầm điện thoại. Anh hỏi tôi có mệt không, các con có quấy không, có cần anh vào với không? Tôi trả lời anh giọng bình thản là tôi tự lo được, anh không phải quan tâm nhiều. Tôi thậm chí không muốn hỏi anh như thế nào ở nhà. Anh chắc nhận ra điều đó, nhưng cũng không có ý kiến gì. Hoặc là anh nghĩ tôi không dám li dị anh, hoặc anh đã xác định được tư tưởng rồi nên rất bình thản như tôi. Sao cũng được, không còn gây nhau, nói những điều đau lòng nhau là tốt rồi.

Rồi cũng đến ngày về, các con tôi vừa háo hức vừa nuối tiếc. Tôi cũng thế, háo hức về với một kế hoạch mới toanh trong đời, nuối tiếc vì những ngày ở đây quá mỹ mãn. Có lẽ tôi sẽ lên kế hoạch ít nhất là mỗi năm đến đây một tuần. Tôi bắt đầu thấy yêu vùng biển này, ở đây hai lần đau khổ tôi đều tìm được lối đi, tôi có chị yêu thương, tôi có bất hạnh lắm đâu nhỉ?

Chồng tôi đón ba mẹ con ở sân bay, hai đứa ôm chặt lấy bố. Ba bố con chả ngại ngần gì hôn hít nhau ngay giữa chốn đông người, còn tôi nhìn anh mỉm cười bình thản (dù tôi nhớ anh da diết, cũng muốn ôm anh như các con). Anh cũng cười với tôi, không lạnh lùng đáng ghét nữa.

Đêm đầu tiên, tôi chủ động nói chuyện với anh:

- Như đã hứa, hôm nay em muốn bàn với anh về chuyện li dị.
- Em quyết định rồi à?
- Vâng, nhưng không phải li dị. Em nghĩ các con cần cuộc sống có bố mẹ bên cạnh - Tôi vừa nói, vừa nhìn anh dò xét.

Quả là tôi đã đoán, anh nghĩ tôi không bao giờ dám li dị anh, anh nghe tôi nói với vẻ bình thản như đã biết rồi, không hề có cảm giác của người mong đợi điều này. Tôi cũng chẳng lấy thế làm tức tối, nói thêm:

- Nhưng em cũng chưa tha thứ cho anh đâu nhé. Và nếu anh cảm thấy không chịu được, cứ nói với em hoặc chủ động làm đơn li hôn, em sẽ sẵn sàng giải thoát cho anh. Chúng ta sống chung nhà nhưng tôn trọng tự do cá nhân của nhau. Việc chung nhất cần phải được bàn bạc là các con, không ai được tự quyết một mình. Thế nhé, em đi ngủ đây, đi đường dài mệt quá.

Tôi không chờ phản ứng của chồng, lên giường nằm nhắm mắt tự ru mình vào giấc ngủ. Khó khăn lắm tôi mới tạo ra được vẻ bình thản suốt cả ngày hôm nay. Nhìn thấy chồng tôi vẫn còn cảm giác yêu thương xen lẫn căm ghét, nhưng tôi nhớ lời chị, quảng anh ta sang một bên, bắt đầu một cuộc đời mới.

Khi người ta tìm ra được đường đi, người ta rất tự tin trên từng bước đi. Tôi cũng vậy, khi xác định được tư tưởng rõ ràng, tôi bắt đầu control được cảm xúc một cách dễ dàng. Và điều đó mang lại cho tôi thành công mỹ mãn. Tôi không hối tiếc giai đoạn đau khổ đã qua, dù sao đó cũng là một thử thách để tôi chứng tỏ được khả năng là mình có thể vượt qua được bất cứ khó khăn nào.

Sau buổi nói chuyện đó, chồng tôi có vẻ cảm thấy dễ chịu hơn, tôi cũng dễ chịu hơn với chồng. Nghĩa là cười tươi vui vẻ, nói chuyện bình thản, nhưng tuyệt đối không tình cảm. Có thể chồng tôi sẽ cảm thấy thoải mái với hoàn cảnh hiện tại, và có thể lại tiếp tục qua lại với người tình. Vì còn gì khó khăn nữa đâu, vợ đã vui vẻ trở lại, không phải tình cảm với vợ, không bị vợ kiểm soát, muốn đi sớm, về muộn hay làm bất cứ điều gì đều không phải lo lắng, thêm nữa là không bị bắt li dị - điều mà không người chồng nào muốn cả. Tôi nghĩ thế và lạ thay, tôi chấp nhận điều đó một cách bình thản, vì tôi còn bận tâm với những kế hoạch đã đặt ra và rất háo hức muốn thực hiện.

Tôi gặp lại bạn bè cũ mà từ ngày lấy chồng chỉ có năm thì mười họa mới gọi cho nhau vài cú điện thoại, hay có gặp thì trong đám cưới, đám ma, đám đầy tháng... Gặp lại mới thấy bao người thành đạt và có cuộc sống viên mãn về kinh tế làm sao, cũng có vài người thất bại nhưng cuộc sống của họ đầy niềm vui (bê ngoài). Và từ đó tôi có thêm nhiều mối quan hệ dùng về sau.

Tôi tham gia một diễn đàn nghề nghiệp, rồi offline và thấy được rất nhiều điều thú vị từ công việc của mình. Từ đó tôi bắt đầu có suy nghĩ chuyển ra ngoài làm, không bó chân ở gầm bàn 8 tiếng của cơ quan nhà nước với mức lương khiêm tốn nữa.

Khi tôi nói ý định của tôi với bạn bè, may mắn thay nghề của tôi vẫn đang được coi là “hot”, và tôi trong thời gian làm ở công ty nhà nước đã kịp học đủ thứ bằng cấp, chứng chỉ mà khá nhiều người mơ, nên tôi được giới thiệu đến rất nhiều nơi. Tất cả những điều này tôi không hề bàn bạc với chồng, tôi chỉ định nói khi tất cả mọi việc đều đã xong.

Tôi không còn cảm giác chờ chồng về mỗi khi chiều xuống. Tôi và các con bày đủ các loại món ăn mới lạ, tập tành nấu, bày cho cả gái lớn, gái bé tham gia. Nấu hồng ba mẹ con vừa ăn vừa nhả mặt cười mà không dọn cho bố ăn. Hôm nào bố về muộn, ba mẹ con vẫn ăn đúng giờ rồi gọi taxi lên Highlands cafe. Đặc biệt gái bé nhà tôi thích những nơi sang trọng mà chẳng cần biết ở đó bán gì, có cái gì ngon. Tôi sắm một cái máy ảnh xịn, bắt đầu chụp choet cho hai đứa, rồi bắt gái lớn chụp cho mẹ, cũng tạo dáng tạo hình ra phết, rồi post lên facebook khoe hàng loạn xa cả lên. Hội bạn tôi còn ngạc nhiên là tự nhiên con mẹ bỗng như tôi lại bắt đầu thích ảnh ốt, điệu đà khoe hàng, lại còn rủ đi chụp hoa sen với hoa cải... Kệ, tôi bắt đầu thấy cuộc sống ảo cũng có nhiều cái hay, được nhiều người khen gái hai con trông vẫn ngon lại thấy sướng âm ỉ

Chồng tôi, hôm đầu tiên về muộn không thấy ba mẹ con, chỉ thấy mâm cơm dọn tươm tất trên bàn đã dỗi (tất nhiên là dỗi các con chứ không phải tôi). Tôi cười bảo: bố về muộn thì chịu khó ăn một mình nhé, về sớm tham gia nấu ăn với mẹ thì có món bố ưa thích, còn không tham gia thì chỉ được ăn món mẹ và các con ưa thích thôi nhá, đúng không các con? Hai đứa đứng về phía mẹ, giơ tay lên làm điệu bộ: yeah! Tôi cười ngặt nghẽo ôm chúng đi vào nhà, chồng tôi nhìn theo có vẻ ngán ngẩm. Tối lại thấy thanh minh: Hôm nay họp tổng hợp, mãi không xong. Tôi bình phẩm theo: ngán nhất là những buổi họp tổng hợp thế này nhỉ, mệt bã ra rồi không cho người ta về còn ăn uống tắm giặt chứ. Hơ, chồng tôi chắc đang chờ câu mĩa mai của tôi: ai mà biết họp chón nào, không ngờ lại được đồng cảm đến thế nên quay sang nhìn lại tôi, vẫn thấy nụ cười chân thành trên môi tôi.

Thứ 7, CN anh đi ra ngoài, có báo lý do với tôi, tôi nhẹ nhàng: mấy giờ anh về, ăn cơm không em phần. Anh bảo chưa biết, có vẻ ầy ấy, tôi thản nhiên: thôi anh đi đi, ngày nghỉ mà, xong lúc nào thì về, em cứ phần cơm sẵn ở nhà nhé. Lại nhìn tôi, không dám tin

Bà giúp việc vẫn đến vào đầu giờ sáng các ngày và cuối giờ chiều mỗi ngày, mọi công việc bà làm hết, chỉ có đi chợ và nấu các món ăn là tôi muốn đảm nhiệm vì tôi yêu thích công việc đó. Tôi thích bày biện nấu nướng, đặc biệt là những món mà các con tôi và chồng tôi đều thích ăn. Ngày thứ 7, CN không có anh, ba mẹ con ngủ dậy, rồi dậy đi siêu thị, thuê một xe đẩy về ắp về nhà bày biện ra nấu. Tôi cho các con tham gia các món nhặt rau, cắt hình, bóc cái nọ cái kia..., các con rất khoái chí. Xong xuôi, đẩy bụng lại tha nhau đi công viên, trung tâm thương mại chụp ảnh. Các con tôi không biết tự bao giờ quên thắc mắc sao bố không đi cùng, còn tôi chẳng nhớ là mình bận tâm đến việc chồng làm gì, với ai từ lúc nào. Hay thật!

Chồng tôi bắt đầu để ý sao tôi hay có điện thoại vào buổi tối, rồi cười rúc ra rúc rích, rồi có lúc cười sảng sặc... Đó là những câu chuyện với hội bạn trên diễn đàn - cái diễn đàn mà nhiều zai hơn gái, nên những câu chuyện thú vị và cười chảy cả nước mắt là bất tận. Không hiểu chồng tôi nghĩ đó là chuyện gì mà lúc đầu thì tò mò, sau lại cười ruồi.

Chồng tôi cũng thấy tôi bắt đầu ôm máy tính khi các con đã đi ngủ, việc mà ngày xưa hiếm khi tôi làm. Có lúc anh đi qua nhìn thấy tôi mở trang facebook ra có bao nhiêu là ảnh ba mẹ con, mĩa: Khiếp nhỉ, dạo này còn FB cơ đấy, còn show cả hàng lên cơ đấy. Tôi quay sang cười vui vẻ: Ô anh không thấy đẹp à, anh công nhận là trình chụp ảnh của em bắt đầu ngon không? Anh tò mò ngồi xuống cạnh, tôi kích chuột liên tục các album ảnh, hàng dài đăng đặc các comments của bạn bè khen ba mẹ con, vừa bình luận: cái đứa này tếu phết anh nhỉ, nó thể mà sắp lên hàng tương đương bộ trưởng đấy, còn con bé này anh nhớ không, hồi cưới mình như que sậy mà giờ phát tướng khiếp chưa, nhìn cái này nhé, vợ anh hơi mũm mĩm nhưng trông vẫn ngon dáng nhất trong hội nhá, anh nhìn gái lớn nhà mình sắp thành thiếu nữ chưa, kiểu này vợ chồng mình lại một người đun nước tiếp khách thôi, nhẽ... Tôi đang thao thao bất tuyệt thì chồng tôi đứng bật dậy, quát: Rồi hơi, già rồi đấy, trẻ mỗ gì nữa đâu mà tham gia ba cái trò nhí nhố. Tôi vẫn cười: có mà anh đỡ hơi, anh già sớm ý, em mới đôi (mười) tám thôi, ra đường đầy zai nhìn ba mẹ con tướng ba chị em đấy nhá.

Không thèm đôi co với tôi, anh lại bật máy của anh lên. Tôi len lén để ý xem có bật YM không rồi cười thầm trong bụng: giờ chat với bồ cũng có ai kiểm soát đâu, tội gì. Nhưng rồi chả thấy anh bật, chỉ thấy vào mấy trang bóng đá với gì gì đấy. Một lúc lại quay sang tôi hỏi: ba mẹ con cứ đi một mình thế không bảo anh, người ta dị nghị thì sao? Cứ như anh vô tâm vô tính với gia đình ấy.

Tôi cười:

- Hâm à, có ai nói anh vô tâm đâu, em không nói thì thôi chứ. Anh không ở nhà, anh về muộn thì ba mẹ con bảo anh đi cùng sao được, lần sau rút kinh nghiệm nhé, về sớm tí, chịu khó ở nhà tí, được enjoy ngay mà.

- Ai biết là em đi lúc nào mà về sớm với ở nhà.

- Ở điều này thì đúng, ba mẹ con thích bắt tử lắm. Anh đành phải chộp lấy cơ hội thôi.

Không nói gì, quay lại cái màn hình cổ điển. Chắc lại tâm sự với em yêu nổi thất vọng bị vợ con bỏ rơi

Không có gì thay đổi nhiều tư chồng tôi lắm ngoại trừ thỉnh thoảng thấy khó chịu khi bị ra ngoài cuộc sống của ba mẹ con.

Còn tôi, tâm tư đã thay đổi theo giờ. Nhưng ngày đầu, tôi vẫn mơ có chồng đi chung trong các cuộc tu tập bạn bè hay offline trên mạng, vẫn ao ước giá ba mẹ con đứng cho bố chụp ảnh ba mẹ con, giá bố lái xe chở ba mẹ con đi siêu thị rồi khuôn đồ từ xe đẩy vào xe mà không phải nhìn thấy cái nhìn ái ngại của bác lái xe taxi..., những ngày đầu tôi cũng hay thẳng thốt nghĩ lúc anh về muộn có phải là anh đi gặp cô ta không rồi lắc đầu xua đi ý nghĩ đó, khi anh vui vẻ dễ chịu vì không bị tôi làm phiền lại thấy đau đau trong tim, thế là tôi đã thực sự ở ngoài trái tim anh ấy... Nhưng những ngày đó qua đi rất nhanh, tôi chấp nhận mọi điều như vốn có, và thực sự là những niềm vui khác, mới lạ sau 10 năm làm vợ của tôi cuốn tôi đi nhanh quá. Tôi coi anh như một người bạn, người bạn tôi đã từng yêu, giờ vẫn yêu nhưng yêu đơn phương thôi. Điều đó giúp tôi có thể nói cười vui vẻ với anh mà không trách móc, gây hấn... Đến một hôm đó, tôi chợt nhận ra, cái vui vẻ của tôi với anh là thật lòng, không còn là sự cố gắng nữa, lạ thay.

Không hiểu từ bao giờ, tôi coi chuyện chồng hết yêu tôi là điều hiển nhiên, và không còn thấy đau, thấy hận.

Tự nghĩ, tình yêu là thứ gì đó mơ hồ lắm, khó mà định hình lắm, nên thay đổi là đương nhiên. Hồi xưa vì yêu tôi mà cưới tôi, rồi mười năm trôi đi, tình yêu đó rơi rụng cùng những lo toan con cái, gia đình... Rồi một ngày gặp được luồng gió mới, như tôi bây giờ đang lao theo những thú vui mà mười năm qua không biết, nên thấy thú vị, thế là yêu. Ở thì yêu nhưng giờ đâu có được như ngày xưa còn độc thân để cưới, giờ còn con cái, mà anh cũng thương con vô cùng, còn tôi mười năm tình nghĩa, tôi cũng chẳng có lỗi gì lớn lao lắm, nên bỏ thế nào được mà cưới, mà công khai. Thì thôi, lại phải lén lút yêu. Yêu thế kể ra vừa sướng vừa khổ chứ cũng có sướng hẳn đâu, thế mà vẫn yêu. Cũng như tôi, yêu anh bất chấp việc anh không yêu, thì anh yêu cô ta bất chấp cả lời thề tổ tiên và chữ ký trước pháp luật cũng là chuyện thường. Ồ, thôi thông cảm, tình yêu nó thế đấy, khó định hình, định tính, nhưng nó có thể biến con người ta thành tên tội phạm, thành người hèn yếu là chuyện thường thôi mà.

Thôi thì để anh yêu người yêu anh, tôi sẽ yêu những người còn lại trong đời tôi, miễn sao anh vẫn tốt với các con, vẫn đưa tiền đầy đủ cho tôi nuôi con và gây dựng tương lai cho các con sau này. Và tôi, thôi vậy người ta không yêu mình thì tiếc nuối, đau khổ, dằn vặt nhau làm gì nữa, như thế tình yêu có sống lại đâu. Mà có yêu thì cứ yêu đi, hình hài đấy, con người đấy, sự chăm sóc quan tâm đấy, vẫn ở cạnh thôi... Đừng nghĩ về sự lừa dối, đừng nghĩ về những ngày đã qua, đừng nghĩ về những đoạn chat yêu thương cháy bỏng kia... Nó đã xảy ra rồi, không thể nào làm nó biến mất như nó chưa bao giờ có. Và thật may mắn là đã nói ra được cái điều bí mật là biết pass của cô ta, để bây giờ chẳng còn cơ hội để tò mò, rồi biết thêm những điều đau lòng. Tạm hài lòng như thế để lòng bình yên, vui hưởng cuộc sống mới. Rồi biết đâu đó, một ngày nào đó, tôi cũng gặp được tình yêu mới của đời mình... Tình yêu khó định hình nên luôn thay đổi, tôi đừng nghĩ tôi chỉ yêu anh mà không yêu nổi ai. Ngày xưa tôi cũng đã có lúc xiêu lòng với người đàn ông khác khi yêu anh rồi thì sao...

Thế đấy, tình yêu quanh đi quẩn lại cũng chỉ có thế. Thì tôi, sao lại cứ quanh quẩn nó làm gì, đúng không??? Tất cả mọi khổ đau của tôi đều bắt nguồn từ việc yêu mà không còn được yêu, chứ về bản chất chồng tôi vẫn tốt, chăm con, chia sẻ việc nhà, tiền nong đầy đủ và có thể nói là khá nhiều để mẹ con tôi sống thoải mái.

Nếu tôi đặt nhẹ chữ tình đi, thì so với bao người xung quanh, tôi còn hạnh phúc chán. Thế sao tôi không từ bỏ cái tình yêu làm tôi đau khổ đó để yêu những người làm tôi hạnh phúc? Chân lý đơn giản thế thôi, nhưng phải qua nhiều bầm dập tôi mới ngộ ra.

Chồng tôi rồi cũng ngộ ra, yêu là phải hạnh phúc chứ không thể là những ngày đau khổ cho cả hai, nên anh sẽ biết lựa chọn người nào để yêu, tôi tin thế. Mà nếu anh không biết lựa chọn, thì tiếc chi, một thứ đã không còn giá trị, nhỉ, các mẹ nhỉ

Nhưng đừng bi quan vội, mọi sự cố gắng đúng lúc, đúng cách đều mang lại kết quả.

Chuyện chăn gối trong phòng ngủ cũng được tôi hoạch định rõ ràng. Tôi đã coi anh là bạn, thì giờ có đang danh nghĩa vợ chồng cũng không thể có chuyện ấy. Có thể anh chẳng cần, vì tôi như cơm nguội rồi, cô ta mới là người nóng bỏng cho anh ta nhiều cảm xúc. Nhưng tôi có lòng tự trọng, tôi phải giữ lấy lòng tự trọng đó, dù nó thực sự khó khăn với tôi. Đó là một hôm, anh lấy chân ra khều khều tôi vờ như không biết, đến đoạn anh lẩn xả vào ôm tôi, tôi mới cất giọng nhẹ nhàng mà không hề đẩy ra:

- Bạn nhớ những gì tớ đã thỏa thuận với bạn hôm ba mẹ con tớ đi nghỉ về nhé. Tớ chưa tha thứ cho bạn, chúng ta vẫn sống với nhau là vì con, nên bạn cứ coi tớ như bạn bè đi, tôn trọng thỏa thuận của tớ một chút, không là tớ đã bạn bay xuống tầng 1 đấy.

Vòng tay anh lỏng ra, rồi cả người anh dịch ra, không ý kiến. Tôi quay sang cười cầu hòa:

- Đi ngủ đi, tự nhiên đỡ chứng ra làm gì thế. Em ngủ đây, để yên em ngủ nhé.

Và tôi được ngủ yên từ hôm đó, ranh giới được phân định rõ ràng, dù trong lòng tôi có đôi lần muốn đạp cái ranh giới ấy đi

Để đi được trên con đường hôm nay, tôi đã phải dẫm chân vào gai nhọn, vào than nóng, tôi đã để cho mình đau nhất có thể... Chứ không phải bỗng một ngày, tôi mạnh mẽ và bước đi trên con đường đầy hoa này như các bạn nghĩ đâu.

Lần đầu tiên chồng tôi ngoại tình phải tính đến là với cô thứ nhất. Có lẽ là lần tôi giận nhất nhưng lại hầu như không để lại dấu ấn gì nhiều trong lòng tôi. Một phần khi tôi biết thì chuyện đã qua rồi, một phần vì tôi nghĩ đó chỉ là lạc lòng, là do xa vợ, là thú vui tầm thường của đàn ông..., những điều như thế rất dễ để tha thứ nhất.

Lần thứ hai là lần tôi phát hiện ra lần thứ nhất với cô thứ hai. Ở lần này tôi đau vì quá bất ngờ, quá sốc... Tôi ngỡ ngàng nghĩ một người như chồng tôi, một gia đình như gia đình tôi sẽ không bao giờ có thể xảy ra chuyện ngoại tình. Lần đó tôi chỉ nghĩ đến tình yêu giữa tôi và chồng, bỏ qua cô người tình của chồng, nên khi nhận thấy chồng vẫn còn "tình" với mình thì đã dễ dàng bỏ qua, đã tin lại một cách tuyệt đối.

Lần thứ 3, không còn sốc, mà là mất niềm tin trầm trọng. Không phải chỉ mất niềm tin ở chồng, mà còn là mất niềm tin hoàn toàn vào tình yêu của chồng dành cho tôi sau khi đã được tường tận chứng kiến cả quá trình ngoại tình của chồng. Tôi đã đọc lại rất nhiều lần các đoạn chat của chồng với cô ta, dù đau đớn cũng phải thừa nhận một điều: anh không còn yêu tôi, anh yêu cô ta thật lòng, và đó là mối tình ngang trái nên cả hai cũng đau đơn không kém nỗi đau của tôi. Phản ứng của tôi đầu tiên là đau, đau tê dại, đau tưởng như có thể giết chết tôi... Nhưng lần này ngoài tình ra, tôi nghĩ đến bổn phận, đến trách nhiệm, đến các con... nên tôi không dám li dị, cố giữ gia đình cho các con. Buộc phải sống bên một người đã phản bội mình, làm mình đau ghê gớm như thế dẫn đến phản ứng tiếp theo của tôi là hận. Vì hận nên tôi tìm mọi cách dày vò anh, càng dày vò anh bao nhiêu cuộc sống của tôi càng tồi tệ đi bấy nhiêu, và tệ hơn là tôi tưởng tôi hi sinh vì các con nhưng thực ra đang đầu độc cuộc sống của các con. Điều đó làm tôi tỉnh ngộ, tôi biết mình không đủ sức hi sinh cho bất kỳ ai khi lòng mình ngun ngút thù hận như thế, nên tôi đã mạnh mẽ trong đầu chuyện li dị.

Thiệt thòi của tôi là bố mẹ đều mất sớm, tôi lại là chị cả nên không có chỗ nương dựa, không có ai khuyên bảo, điều đỡ hơi của tôi là luôn muốn giữ cái sĩ diện hão trong mắt bạn bè nên cũng không chịu tâm sự với ai để họ có cái nhìn khách quan hơn. Tôi cứ tự bơi trong cái mớ bong bóng của đời mình, càng bơi càng rối... Cho đến ngày tôi gặp chị. Chị khách quan để nhìn chuyện của tôi, chị chỉ cho tôi những hướng đi có thể chọn, tùy thuộc vào sức chịu đựng của tôi.

Và tôi đã chọn, rất lâu trong những ngày đi nghỉ của ba mẹ con.

Tôi nghĩ về chồng tôi. Anh không phải người xấu hoàn toàn như tôi quy chụp những ngày qua, anh chỉ là người đàn ông bản lĩnh kém, mà cũng có thể là đó là định mệnh của đời anh nên anh không tránh được. Đặt mình vào anh, tôi thấy có chút thương anh vì yêu một người lại phải sống bên một người đã hết yêu, luôn luôn phải sống bằng hai bộ mặt, luôn luôn phải lo sợ, và luôn luôn phải kìm nén tình yêu... Tôi chắc anh hoàn toàn không muốn thế này.

Tôi nghĩ về cô ta. Cô ta cũng không ghê gớm như những ả hồ li tinh cổ cƯỚP chồng người khác bằng mọi cách. Cô ta yêu chồng tôi với một tình yêu tôn thờ, không tính toán, không vụ lợi... Cô ta cũng chưa bao giờ có ý định lôi kéo anh ra khỏi gia đình, luôn đau khổ vì thấy có lỗi với tôi, với các con tôi, cô ta cũng chẳng sung sướng gì khi phải đứng bên lề cuộc sống của người mình yêu, thiết thời không danh không phận... Tất cả chung quy cũng chỉ tại một chữ “tình” thôi

Có thể những gì tôi nghĩ trên đây là không đúng, hay là đang tự ru ngủ mình, nhưng khi cảm thông được cho “kẻ thù” thì nỗi đau của họ gây ra cho tôi phần nào thuyên giảm, và sự thù hận cũng theo đó thuyên giảm dần, nỗi đau nguôi ngoai. Tôi ngộ ra, thù hận chính người mình yêu thương thì không những không giải quyết được gì mà chỉ làm mình đau càng đau hơn.

Rồi tôi nghĩ đến việc li dị hay không li dị. Tôi đã vạch ra được mắt giữa hai việc này. Rõ ràng trong hoàn cảnh này tôi mất nhiều hơn được, mất nhiều nhất vẫn là các con. Nhưng nếu li dị, thì vợ chồng tôi có thể tiếp tục sống như thế nào đây, khi niềm tin đã mất, tình yêu đã mất??? Dù cả hai cùng cố gắng thì cố gắng nhưng tình yêu và niềm tin, có phải cố gắng là có được đâu? Thì thôi đừng cố gắng nữa, mà hãy từ bỏ. Hãy từ bỏ khi biết rằng sự cố gắng không bao giờ đưa lại kết quả, từ bỏ đúng lúc sẽ đỡ thiệt hại rất nhiều, từ bỏ để có thể có cơ hội khác, tốt hơn, biết đâu đây

Từ bỏ có nghĩa là tôi chấp nhận mất anh về mặt tâm hồn, chỉ giữ anh về mặt thể xác, về mặt trách nhiệm cho các con, bản thân anh cũng muốn thế mà. Tôi sẽ coi anh như bạn, người bạn mà đã từng yêu, rất yêu, giờ đã yêu người khác rồi. Khó khăn lắm chứ, muôn vàn khó khăn ý, nhưng tôi phải được vì các con, vì các con.

Đã coi anh là bạn, thì sống vui với anh, chuyện đã qua không tha thứ nhưng không nhắc lại, không tin tưởng nhưng không nghi ngờ... Tôi trọng tất cả mọi riêng tư của anh, anh có thể tiếp tục tình yêu của anh, có thể làm điều gì anh anh cho là đúng. Tôi đứng ngoài những điều đó vì biết, có cố đứng vào trong cũng sẽ bị đẩy ra mà. Chỉ một điều duy nhất: anh vẫn là bố các con, vẫn phải cùng tôi gánh trách nhiệm lo cho tương lai của chúng nó.

Vì đã chấp nhận không níu kéo tình yêu của anh, vì biết chỉ bản thân tôi thôi, không bao giờ có thể gây dựng lại tình yêu với anh nên tôi sẽ để nó ra đi tự nhiên, không đưa nó vào Chương trình kế hoạch hành động. Mà đã không tình yêu thì không tình dục, đó là nguyên tắc sống của tôi.

Không phải những gì tôi nghĩ tôi làm đều trong tuyệt vọng, mà tôi biết những điều tôi làm đầy niềm tin trong tương lai. Như tôi đã nói, rồi sẽ đến lúc nào đó, chồng tôi sẽ biết chọn ai để yêu, để được hạnh phúc thực sự. Tình yêu là không bất biến, khó định hình, phụ thuộc rất nhiều vào hoàn cảnh mà, biết đâu đó một mai kia, chồng tôi sẽ thay đổi, cũng biết đâu đó, một mai kia, tôi cũng thay đổi... Không nên nghĩ nhiều mà làm gì, cứ sống đi, sống thật vui vẻ, sống nhiệt thành rồi sẽ được đền đáp. Nếu không, thì mình cũng đã được sống vui, đó cũng là một phần thưởng rồi.

Nghĩ như thế nhưng để làm được như thế khó khăn rất nhiều, nhưng tôi đã làm được, một cách thật lòng mà không hề có sự gượng gạo nào. Đừng bắt mình tha thứ khi mình không thể, đừng bắt mình tin khi niềm tin trong mình đã chết, đừng bắt mình yêu thương khi yêu thương đó không được đáp lại, hãy để mình sống theo cách mà mình thấy hạnh phúc nhất. Mình hạnh phúc, mới mang lại hạnh phúc cho các con. Thế nên niềm vui của tôi không có chút gượng gạo hay vẻ bề ngoài nào đâu, các bạn ạ.

8. Chuyện Ở Đâu Cũng Có - Chương 8: Tìm Lại Chính Mình

Ngày tháng trôi đi, cuộc sống của tôi, của các con tôi, của gia đình tôi ngày càng tốt hơn... Sự thay đổi tốt lên đó xuất hiện dần dần chứ không phải ngay lập tức được hiện ngay được. Tuy nhiên, đến một lúc tất cả sự cố gắng của tôi bỗng thành một cách sống của chính tôi. Tức là tôi sống như thế vì tính cách tôi, tình cảm tôi vốn như thế, chứ không phải tôi đang cố gắng sống như thế vì phải vượt qua nỗi đau, vì muốn kéo chồng về...

Chồng tôi bắt đầu tham gia vào cuộc vui chơi của mẹ con tôi nhiều hơn dù không phải là thường xuyên. Anh vẫn đi về trễ một số ngày trong tuần, ngày nghỉ vẫn ngày đi ra khỏi nhà một mình, nhưng tần số về trễ và đi ra ngoài một mình giảm dần rõ rệt. Lúc đầu, những lúc anh về trễ hoặc đi ra khỏi nhà ngày nghỉ là tôi cũng kéo các con đi, như một cách tránh cho việc suy nghĩ. Nhưng dần dần tôi không còn kéo các con đi tất cả những hôm chồng về muộn hay chồng không ở nhà, mà tôi chỉ đưa các con đi lúc nào tôi thích, các con thích (mà các con thích thì thường xuyên, hihi), lúc nào có kế hoạch với bạn bè, lúc nào có sự vụ gì đó... Còn không ba mẹ con ở nhà làm đủ mọi chuyện vui vẻ, hoặc nghỉ ngơi, ngủ... Nói chung là tôi gần như không còn bị ảnh hưởng đến một chút nào bởi thái độ, hành động của chồng.

Nếu ba mẹ con chuẩn bị đi chơi có kế hoạch từ trước với bạn bè, tôi sẽ báo với chồng như một cách thông báo thông tin. Tôi nhận ra chồng tôi đã tìm mọi cách để được cùng đi với ba mẹ con. Mọi cách tôi nói ở đây là anh phải sắp xếp kế hoạch cá nhân của anh để có thời gian tham gia. Các con tôi khỏi phải nói đã vui như thế nào, còn tôi thì luôn welcome anh với một cách vui vẻ tự nhiên nhất.

Nếu ba mẹ con tôi thích đi chơi bất tử mà có anh ở nhà, anh cũng đi cùng rất vui vẻ, nếu anh không ở nhà về nghe các con kể lại, anh đều suýt soa tiếc là không được đi cùng. Tôi không dò xét đó là thật lòng hay đùa bỡi, cũng không cho đó là tín hiệu đáng mừng. Cứ kệ mọi việc tự nhiên diễn ra như vốn có.

Tôi cũng có nhiều kế hoạch riêng cá nhân hơn. Bắt đầu là dự định chuyển việc khi gặp lại bạn bè, đi offline với hội, sau một thời gian tôi đã thực hiện được. Sang môi trường mới làm việc, tôi bận rộn hơn nhiều, và có những chuyến công tác ngắn ngày xa ba bố con. Cũng từ đó tôi có thêm nhiều mối quan hệ, nhiều mối làm ăn thêm. Không phải tôi thiếu tiền phải làm thêm mà tôi thích công việc của tôi, tôi muốn thử sức ở mọi khía cạnh, hoàn cảnh. Chồng tôi bắt đầu khó chịu với những điều đó, dù anh không nói nhưng tôi nhận ra rất rõ. Nhiều lần anh đến đón tôi tại công ty mới không hề báo trước vừa như để kiểm tra tôi, vừa như để chứng minh chủ quyền của anh với tôi cho cả công ty biết, khi tôi đi công tác, anh rất hay gọi điện hỏi thăm bất thường, khi thì buổi trưa, lúc giờ làm việc, lúc đêm muộn, lúc tôi đi gặp gỡ ai ngoài giờ, đến những nơi làm thêm anh đều chủ động đề nghị tôi để anh đưa đi đón về cho yên tâm... Tôi không hề thấy khó chịu, cũng không thấy vui mừng về điều đó, tôi đón nhận với một thái độ chừng mực, vừa phải. Nhưng tôi biết rằng sự cố gắng của tôi đang dần đưa lại kết quả, tôi nên hi vọng

Cuộc sống êm đềm, vui vẻ, thân ái ở gia đình tôi như thế này kéo dài khá lâu. Có lẽ khá nhiều người lo lắng rằng tôi đang sống một cuộc sống li dị ngay trong hôn nhân, một cuộc sống phải hi sinh cảm xúc, tình yêu... Nhưng thực ra điều đó lại không hề xảy ra đối với tôi.

Những ngày đầu của kế hoạch cuộc sống mới, như tôi đã kể trước là tôi có chạnh lòng, có chút buồn, có chút mất niềm tin..., tôi cũng đã phải cố gắng thật nhiều để ba mẹ con có những cuộc vui không có bố. Sau dần, niềm vui đó đã thật sự đến với tôi một cách tự nhiên mà không hề phải có một sự cố gắng nào. Những ngày đầu, tôi cũng lấy việc ba mẹ con đi chơi khi bố chưa về hoặc bố không ở nhà như trốn tránh, dần về sau thì tôi không cần phải làm thế nữa, tôi đã có thể ở nhà với các con dù có bố hay không, và đi chơi lúc nào thấy thích thôi. Tức là mọi hành động, suy nghĩ của tôi không còn phụ thuộc vào hành động thái độ của chồng nữa. Tôi thấy cực kỳ hài lòng về điều này.

Còn thái độ của tôi với chồng thì cực kỳ nice luôn. Tôi thật sự không thù hận được ai lâu, cũng không thích thù hận. Điều đó làm cho tâm hồn tôi đen tối, tồi tệ, đau đớn... mà đôi khi hoặc hầu như đối phương chẳng thể biết được, nên việc thù hận quay lại hành hạ chính tôi như tôi đã kể. Một mặt khác tôi cũng không có cách nào trả thù chồng về nỗi hận đó, vì anh là bố các con tôi, tôi cần ở anh một hình ảnh đẹp cho tuổi thơ các con, một người chu cấp tiền cho việc khôn lớn của các con. Thế nên, tôi chọn cách sống hòa bình với anh, luôn vui vẻ, nhiệt tình, chăm sóc chu đáo như một người bạn, còn tình yêu, tôi đã gác lại, hay dành riêng cho mình mà không cần anh biết đến hay đền đáp.

Còn anh, chắc cũng không còn thấy bức bối vì những nghi ngờ, dằn vặt trước đây của tôi, lại nhận được sự thân mến vô tư, chăm sóc đầy đủ, nên đã cởi mở với tôi hơn và biết điều hơn. Bất cứ hành động nào của anh cảm thấy có lỗi với tôi dù là do khách quan hay chủ quan, anh đều cảm thấy áy náy với tôi và cố gắng bù đắp bằng hành động hoặc bằng thứ vật chất nào đó mà anh nghĩ là tôi sẽ xí xóa cho anh. Đó chưa thực sự là điều tôi muốn (vì tôi muốn được anh yêu trở lại cơ), nhưng đó là điều tôi chấp được tại thời điểm hiện giờ.

Dù không nói ra, không muốn nghĩ đến nhưng việc anh quay lại với người tình cũ tôi cũng đã dự định đến, tuy rằng các biểu hiện ra ngoài của anh không thấy (mà thấy làm sao được khi ba năm trước tôi còn không thấy được huống hồ bây giờ họ cảnh giác hơn). Nhưng như thế thì sao? Chẳng thể sao được nữa. Tôi đã xác định rồi, chẳng thể thay đổi được điều gì khi chính bản thân người trong cuộc không muốn. Tôi cũng chỉ còn là vợ anh, mẹ của các con anh, có còn là người anh yêu nữa đâu. Nên tôi đã nói ở entry trước là tôi buông tay từ bỏ cơ hội này, nhằm giảm bớt tổn thất và đầu tư vào một cơ hội mới tốt hơn.

Tôi cũng biết là cuộc sống như thế này không thể kéo dài mãi, và tôi hoàn toàn không muốn kéo dài. Tôi chọn cuộc sống này điều trước tiên là vì tôi và các con tôi. Tôi cần phải vững về kinh tế, vững về tinh thần, các con tôi cần phải được chuẩn bị tâm lý dần dần (bằng các việc không có bố trong một số thời điểm) để chuẩn bị cho cuộc sống của ba mẹ con trong tương lai khi bất cứ chuyện gì xảy ra. Lý do thứ hai tôi chọn cuộc sống này vì tôi tin vào những gì tôi làm là những điều đúng đắn và tốt nhất cho tôi và các con tôi, rồi mọi chuyện sẽ thay đổi, chồng tôi sẽ thay đổi, tôi sẽ thay đổi và cuộc sống của cả gia đình chúng tôi sẽ thay đổi. Sống lạc quan tếu rất nguy hiểm, nhưng sống cần phải có niềm tin vào những gì mình làm mới là cuộc sống lành mạnh và vui vẻ và vững chắc được.

Cho đến thời điểm hơn 7 tháng sau cái ngày đi nghỉ đó, tôi đã nhận lại được rất nhiều. Và niềm tin trong tôi càng được củng cố hơn. Dù vậy tôi không vội vàng với những tín hiệu đáng mừng ấy, tôi đón nhận nó từ từ, thận trọng. Sau nhiều biến cố cuộc đời, tôi nghĩ tôi đã già đi rất nhanh về một phần tính cách.

Trong 7 tháng đó, tôi đã nhận lại được rất nhiều thứ, nhưng cũng phải chịu đựng rất nhiều chuyện, đồng thời tôi cũng tự đặt deadline cho mình và cho chồng trong một vài việc.

Đó là những ngày tôi nhận ra sự thay đổi tốt lên của tôi. Tôi nhận ra nếu rời khỏi cái bóng của chồng thì tôi không đến nỗi, tôi có khả năng làm việc tốt và kiếm được khá tiền, tôi nói chuyện khá có duyên và khá nhiều người thích, tôi cũng duyên dáng quyến rũ khi biết rời bỏ những bộ đồ đơn điệu của văn phòng, tôi nấu ăn cũng tạm được, và tổ chức khá tốt những buổi party cùng bạn bè... Những điều này tôi hoàn toàn không nhận ra khi sống yên ổn dưới cái bóng của chồng.

Tôi cứ nghĩ rằng đứng phía sau làm hậu phương vững chãi cho chồng, chăm sóc con cái, nội trợ bếp núc... cho chồng thanh thoi kiếm tiền và thăng tiến trong sự nghiệp là làm người vợ tốt, sẽ được chồng trân trọng và yêu thương suốt đời. Đến bây giờ thì tôi hiểu, ngoan không còn hấp dẫn với đàn ông ở thời đại bây giờ, khi mà ngoài cửa nhà là bao điều mới lạ. Ngoan chỉ để giữ trong nhà làm vợ, làm người phục vụ, làm người nuôi con, giữ gìn nòi giống...

Chồng tôi, suốt 10 năm trời chứng kiến tôi làm một công việc ở hai nơi cố định, bạn cũ ít gặp, bạn mới không quen nhiều, có bầu, sinh con, con nhỏ lười chơi mất 3-4 năm, hầu như không ra khỏi nhà vào buổi tối, ngày nghỉ nếu không có chồng đi cùng, những câu chuyện của tôi xoay quanh con cái, học hành, bố mẹ, anh chị em... Chồng tôi có thể nể phục tôi trọn vẹn với gia đình chồng, chăm sóc con cái ngoan ngoãn, khỏe mạnh, chăm sóc chồng chu đáo..., nhưng chồng tôi không thể yêu người đàn bà 10 năm một cách sống, nhạt nhẽo và đơn điệu. Cả trong tình cảm vợ chồng, trong quan hệ tình dục, tôi cứ như một cái máy đã được lập trình, ẩn nút là chạy đúng quy cách của nhà sản xuất, không lỗi, không hỏng hóc. Nhưng chồng tôi không phải là người vận hành máy vô cảm, chồng tôi giàu cảm xúc, yêu cái đẹp, thích khám phá những điều mới lạ... Tôi biết điều này một cách mơ hồ và không để tâm lắm, và hậu quả là chuyện không đáng có đã xảy ra.

Cho dù thế, tôi cũng chỉ chấp nhận tha thứ cho chồng ở lần thứ nhất (nói đúng hơn là lần thứ nhất với cô thứ 2), nhưng tôi lại cảm ơn lần thứ hai, chồng tôi đã cho tôi biết cuộc sống ở phía ngoài cái bóng của chồng thú vị biết bao nhiêu.

Chồng tôi, trong những ngày ấy cũng đã thay đổi rất nhiều. Như entry trước tôi đã nói, anh đã bắt đầu thấy tôi không còn trong vòng kiểm soát của anh nữa, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể ra đi mà không có sự

đồng ý của anh, các con tôi cũng dần dần biết được những điều có thể xảy ra ở mức độ phù hợp với tầm tuổi của chúng... Tuy có sự nhận thức như thế, nhưng hình như phía bên kia vẫn còn nhiều hấp dẫn lắm, hay nhiều tình cảm lắm nên tôi chưa nhận ra được sự toàn tâm toàn ý với gia đình của anh một cách hoàn toàn. Tôi vẫn thấy anh đi về bất thường (tuy ít dần đi), vẫn thấy trầm ngâm suy nghĩ, vẫn đôi tiếng thở dài được phát ra... Tôi vẫn đau lòng vì điều đó, nhưng không thấy hận, thấy oán ghét anh như trước kia, chỉ tự hứa là sẽ không để nỗi đau này kéo dài hay lặp lại trong suốt cuộc đời mình.

Cái khó nhất của tôi là đã mất hoàn toàn niềm tin vào chồng, vào tình yêu của chồng dành cho mình. Tôi rất khát khao được trở lại cuộc sống vợ chồng trước kia, và chồng tôi một mặt vẫn để cho tôi nhận thấy anh đang cố gắng lấy lại vị trí của anh trong lòng tôi, tôi cũng không nghi ngờ thiện ý của anh... nhưng tôi không thể tin anh trong tương lai sẽ không tiếp tục làm tôi đau. Tuy vậy tôi vẫn đang để cho anh thể hiện thiện ý của anh một cách tốt nhất, thành thật nhất. Không ép tiến độ, không ra điều kiện, không bắt lựa chọn, không dò xét đó là sự thật hay giả dối... Chính vì thế tôi cảm nhận những điều anh thể hiện với tôi là chân thành, còn những điều phía sau lưng tôi thì tôi không chắc. Tạm thời tôi sẽ chấp nhận thời gian này tôi đa là một năm, sau đó sẽ có quyết định rõ ràng.

Một ngày mẹ chồng tôi nói chuyện riêng của tôi. Tôi hơi bất ngờ vì trước kia mối quan hệ giữa tôi và mẹ chồng không phải là thân thiết, và có một vài cuộc va chạm thường tình giữa mẹ chồng nàng dâu nên đôi xử với nhau khá khách sáo. Hơn nữa, chuyện giữa vợ chồng tôi nhìn bề ngoài không ai biết, thậm chí là các em gái tôi. Sao bỗng nhiên mẹ chồng tôi lại muốn nói chuyện riêng với tôi về chuyện tình cảm này??? Hóa ra chồng tôi đã biết sự thật, anh đã về nhà cầu cứu mẹ thuyết phục tôi. Một điểm nữa được ghi nhận cho anh, vì anh vốn là người kín đáo và tự trọng, ít khi anh biểu hiện sự thất bại hay cầu cứu bất kỳ ai dù đó là bố mẹ ruột của mình. Thế mà bây giờ anh phải nhờ đến mẹ.

Mẹ chồng tôi giống hầu như các ông bố bà mẹ chồng nào khác trên cái wtt này, khuyên tôi là làm đàn bà phải biết nhịn, đàn ông thẳng nào chả trắng hoa nhưng nó không bao giờ bỏ vợ bỏ con, làm căng quá nó không chịu được thì già néo đứt dây... Nghĩ mà buồn, và tiếc là tôi không được làm mẹ chồng để có cơ hội sửa đổi những suy nghĩ này cho con cháu được nhờ. Tôi nói với mẹ là tôi cần có thời gian, tôi chưa thể quên đi được những đau đớn do con mẹ gây ra, và từng ấy hành động của anh chưa thể nào lấy lại được lòng tin của tôi đã mất. Tôi vẫn cho anh rất nhiều cơ hội, bản thân anh phải biết đón nhận và hành động đúng cách, còn không thì điều không ai muốn là gia đình tan vỡ sẽ xảy ra. Tôi biết là mẹ sẽ nói lại với anh điều này, và như vậy, chúng tôi sẽ có một cuộc nói chuyện để nhìn vào tình thế hiện tại, và có quyết định rõ ràng.

Anh chưa kịp làm điều đó thì tình nhân của anh đã đến gặp tôi, ngoài sức tưởng tượng của tôi

9. Chuyện Ở Đâu Cũng Có - Chương 9: Đối Mặt Với Tình Địch

Cô ta gọi điện cho tôi, giọng rụt rè và bảo muốn gặp.

Tôi nghe mà cười buồn, nếu họ không quay lại với nhau thì tôi có được nghe cuộc điện thoại này không? Thật may là tôi đã chuẩn bị tư tưởng cho mình rồi, nếu không lại sốc phát nữa, lại tăng xông lần nữa.

Còn cô ta, dừng cảm lắm, được thôi, tôi sẽ xem tận mắt cô là người đàn bà thế nào mà chồng tôi dù rất sợ mất gia đình mà cũng không dứt được. Tôi đã cố gắng để yên cho cô vì nghĩ cô không phải là đối tượng tôi cần giải quyết, vì tôi muốn cho gia đình tôi một cơ hội hàn gắn. Giờ cô đã chủ động lộ diện, có khi nào cô nghĩ tôi hiền quá hóa đàn để các người muốn làm gì tôi thì làm không?

Sau cuộc điện thoại, tôi thăm dò ý chồng xem anh có biết gì về cuộc gặp sắp tới không, anh có mặt trong cuộc gặp đó không nhưng hình như anh không hề biết. Thôi được, thế cũng tốt, để xem cô ta còn muốn gì ở tôi và để tôi xử lý anh dứt điểm.

Tôi đến gặp cô ta với một tư thế của một người đàn bà năng động, tươi trẻ.

Còn cô ta, thật ngạc nhiên, vì điều đầu tiên đập vào mắt tôi là vẻ ngọt ngào hiếm gặp. Đôi mắt, bờ môi... có cái gì đó tôi không thể miêu tả được nhưng nó ngọt ngào như viên kẹo. Cô ta bằng tuổi tôi nhưng trẻ

hơn tôi rất nhiều. Và cô ta, tôi nghĩ rằng nếu thích thì có thể tìm được một đại gia bao suốt đời... Sao lại đi cặp với cái ông chồng đụt nhà mình nhỉ???

Chúng tôi ngồi ở một cái quán yên tĩnh, trong một góc vắng, im ắng.

Cô ta nhìn tôi, có vẻ hơi khó xử lúc đầu nhưng rồi lấy lại được phong thái rất nhanh. Đúng là phải có bản lĩnh mới làm người thứ ba được thật.

Còn tôi, lúc đầu hơi khộp trước vẻ bề ngoài của cô ta, sau thì nghĩ mình có thêm tranh giành chồng với cô ta nữa đâu mà sợ. Mình chỉ đến đây vì cô ta yêu cầu, để xem tấn tuồng của các người đến đâu thôi. Mà giờ tôi mới để ý, cô ta bằng tuổi tôi mà một chị hai em ngọt xớt, hơ hơ, chắc vì mình đang ở chức bà cả, nên bà hai phải nhún nhường. Đã thế thì tôi chẳng tiếc gì mà không chứng tỏ mình là bà cả:

- Sao, em gặp chị có chuyện gì?

- Em xin lỗi chị vì những chuyện đã qua. Em biết xin lỗi không giải quyết được gì nữa nhưng em vẫn muốn nói với chị điều đó.

Cô ta nói nhưng không nhìn tôi, cúi xuống cái li nước đang được đánh loạn xạ lên bằng cái thìa.

Tôi nhìn thấy con cừu đang ra sức chứng tỏ mình là cáo. Rồi đột ngột cô ta ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ hoe, môi run run như sắp khóc:

- Em không biết em nên làm thế nào nữa, em khổ quá chị ơi...

Tôi hơi bất ngờ, cái kiểu khóc của cô ta, nhìn đến lạ. Tôi dù có cố gắng bình thản nhưng lòng vẫn chưa nguôi sự căm hận cô ta, nhưng trước cái vẻ yếu đuối, sợ hãi này của cô ta, không hiểu sao tôi lại thấy thương như thương đứa trẻ nghịch dại. Tôi còn thế, hỏi chồng tôi làm sao không ngã nhào ngã nhào.

Tôi không biết nên cười phá lên sung sướng hả hê hay cùng khóc lóc với cô ta cho đồng điệu đây???

Dạo này đi nhiều, nghe nhiều, đọc nhiều... nhưng hầu như tôi chưa thấy hai người đàn ông nào ngồi khóc vì một người đàn bà. Còn đàn bà thì ở đâu đâu, trong vai chính cung hay nàng hầu, kẻ tội đồ hay nạn nhân đau khổ đều phải rơi nước mắt tức tưởi vì một người đàn ông. Thời đại nào rồi mà đàn bà còn tự làm khổ thân mình thế này nhỉ???

Trước khi đến đây, tôi từng nghĩ là tôi đã để yên cho cô ta không phải để cô ta nghĩ tôi dằn. Tôi để yên cho cô ta chỉ vì cô ta chưa đến lượt chịu đòn của tôi thôi, giờ cô ta đã tự nguyện đưa thân đến chịu đòn thì tôi không khách sáo đâu, cô ta sẽ được nhận những gì cô ta đáng nhận. Nhưng trong cái cảnh này, tôi chẳng còn đủ dũng khí để ra đòn nữa, thật thảm hại, cho cả tôi và cô ta.

- Thế giờ sao, anh ta vẫn muốn em làm thứ chứ nhất định không đưa lên làm chính à? Chuyện này chị không có lỗi nhé, hoàn toàn do anh ta lựa chọn, chị không can thiệp và cũng không can thiệp nổi.

- Không phải thế, em không có ý đó...

Cô ta khóc thật, nước mắt nhòe nhoẹt cả gương mặt ngọt ngào. Tôi rút giấy ướt đưa cho cô ta, không còn biết nói gì.

- Thế bây giờ như nào? ý này không phải ý kia không phải. Em nói toẹt ra ý phải xem nào. Sao mà khóc lóc, chị đây mất chồng vẫn còn không thêm khóc nữa là.

Hờ hờ, tôi to tiếng cái là có tác dụng ngay. Cô ta lau nước mắt, vẫn không chịu nhìn tôi.

- Chị và anh còn yêu nhau nữa không?

- Ồ, sao câu này em không hỏi lúc mới chuẩn bị xông vào nhà chị, giờ hỏi thì giải quyết được cái gì? Hay chồng chị nói với em chưa đủ, em muốn chị confirm lại mới yên lòng??? Chị cũng chẳng thể nào hiểu được những thể loại đàn bà như bọn em. Sao cứ phải khổ vì đàn ông hết lượt này đến lượt kia thế. Khổ vì một thằng đàn ông bỏ vợ bỏ con theo gái, ôm con vò võ từng ấy năm trời, giờ lại ngồi khóc thêm lần nữa với thằng đàn ông phản bội vợ. Em không có não à? Mà tôi, tóm lại là giờ em muốn gì nói thẳng toẹt ra cho chị nhờ, chị chả có thời gian mà đù đưa yêu với chả không yêu với em đâu. Chị còn con cái ở nhà, chồng chị đi với gái rồi, chị cũng ngồi đây hầu chuyện tình sử ba xu của em nữa thì khổ thân các con chị lắm.

Lúc nghe cô ta hỏi, tôi đã bắt đầu thấy máu không lên não rồi, nhưng nhìn cô ta sao tôi bỗng thấy thương hại quá thế. Liệu mai này khi chẳng may chúng tôi quyết định li dị, tôi có rơi vào cảnh như cô ta bây giờ không? Đàn bà ngoài cái tình yêu chết tiệt với đàn ông không còn gì để sống nữa sao? Cô ta đến giờ còn tin vào người đàn ông nói yêu mà không đủ dũng khí li hôn vợ để đến với tình yêu sao?

- Em hỏi chị thế vì em mong nếu anh chị còn yêu nhau thì chị hãy tha thứ cho anh lần nữa. Em thấy anh đã cố gắng hết sức rồi chị ạ. Nhìn anh như thế em đau lòng lắm, dù sai trái nhưng em yêu anh ấy thật lòng, em chỉ mong anh sống hạnh phúc thôi. Còn em, không bao giờ muốn gia đình anh chị tan nát. Hơn ai hết em thấu hiểu mọi sự chia ly, cuộc đời em phần lớn là những cuộc chia ly, em không muốn chị và các cháu khổ như em.

- Em không muốn thì chị cũng khổ rồi. Nhưng giờ chị chẳng dại gì phải khổ nữa đâu. Đời mình sao lại để việc sướng khổ phụ thuộc vào đàn ông hả em?

- Vâng em biết thế, em rất khâm phục chị qua những gì anh nói. Nên em đã động viên anh cố giữ gia đình, đó mới là nơi bình yên, hạnh phúc của anh. Em mặt dày đến đây gặp chị chỉ mong anh được hạnh phúc, em chẳng dám muốn gì hơn đâu ạ.

- Em cao thượng nhỉ? Em lấy chân em đạp người ta xuống sông rồi em hô hoán lên nhờ người cứu. Em không sợ có ngày người ta được cứu sống quay lại đạp cho em một phát cho em hiểu thế nào là rơi xuống sông à?

Trong câu cuối, giọng tôi khê rít lên đầy hăm dọa. Tôi thật sự chán ngán với loại đàn bà này lắm rồi.

- Chị ạ, giờ em có nói hay nói phải gì đi nữa thì với chị cũng chỉ là lời của kẻ cướp chồng chị. Em cũng không thể thanh minh, giải thích gì được vì đó là sự thật. Em chỉ muốn một điều duy nhất là mong chị nghĩ lại cho anh ấy một cơ hội. Em khẳng định là bọn em đã không còn gì với nhau nữa, anh ấy chỉ tâm sự với em về những đau khổ khi trở về nhưng không được chị đón nhận, đến bây giờ bao nhiêu cố gắng của anh cũng đều bị chị coi thường, anh bắt đầu thấy nản lòng rồi. Chị ơi, em đã từng sai lầm khi khăng khăng không chấp nhận chuyện chồng bồ bịch, bằng mọi cách li dị chồng cho chồng biết mặt. Nhưng qua bao năm tháng vô vô cô đơn, rồi đến một ngày lại bập vào yêu anh, em đã nếm đủ mọi đắng cay khổ sở rồi. Giờ em đã hiểu là ai rồi cũng có một vài sai lầm mà bản thân không mong muốn. Em đã ghét loại đàn ông như chồng em, ghét người phụ nữ như bồ của chồng em, rồi giờ em lại yêu chồng chị, lại thành người phụ nữ giống bồ chồng em... Đường dài mới biết ngựa bay hay, em chỉ muốn nhắc chị thế thôi.

Tôi nuốt ực một ngụm nước cho cục tức nó tọt xuống cổ, nếu không tôi hắt cả cái li nước vào mặt cô ta mất. Thân tôi sao lại phải để cho một người đàn bà phá hoại gia đình mình, giờ lại ngồi đây lên giọng giảng giải mình cách giữ gia đình.

- Nếu em thương yêu anh ấy đến thế thì mời em mang anh ấy về nuôi nấng chăm bẵm nhé. Chị không cấm đâu, mà cấm cũng không cấm được, anh ta vẫn tìm đến em trút bầu tâm sự để em giang tay đón đỡ thôi. Còn chị, chị hiểu như thế nào là hạnh phúc, như thế nào tình yêu, sống như thế nào cho đáng sống. Em không phải lo hộ chị. Chị đâu có ngu như em suốt đời khổ vì đàn ông phản bội đâu mà em phải lo cho chị như thế? Yên tâm là ngựa chị có bay vạn dặm nữa cũng không bao giờ đi vào cái vết xe đổ chết tiệt của đời em đâu. Em cứ chờ mà xem. Còn bây giờ chị đang sống hạnh phúc, chồng chị cũng đang hạnh phúc, các con chị cũng đang hạnh phúc. Em làm ơn đứng xa xa ngắm nhìn hộ chị, đừng có xông vào mà làm gì. Chị và chồng chị đủ trí khôn để bảo nhau, không phải nhờ đến em đâu.

- Vâng, em cũng chỉ mong sự thật đúng như chị nói - Cô ta nhoen miệng cười rất hiền lành với tôi. Thật không thể tả được về con người này

.

Trước lúc đứng dậy về, tôi nói thêm với cô ta giọng cực kỳ điềm đạm như lời một người chị:

- Không dám dạy khôn em, nhưng khuyên em một câu chân thành là đừng có tin những lời đàn ông, nhất là đàn ông phản bội, nói là sấm truyền. Để đạt được mục đích của họ, không có gì là họ không dám làm, không dám nói đâu. Nên dùng cái đầu để nghe lời từ trái tim em ạ.

Tôi không còn thấy hận cô ta sau cái buổi hôm đó, thậm chí còn thấy thương cô ta khi tự dẫn thân cuộc

đời mình vào đau khổ một cách lãng phí. Thế mới nói, tính cách tao nên số phận, đừng cái gì cũng đổ lỗi cho số phận, cho ông trời..

10. Chuyện Ở Đâu Cũng Có - Chương 10: Lòng Người Là Giấy

Sau buổi nói chuyện với cô ta, tôi không hề thấy mình thay đổi thái độ với chồng, cũng không mất thêm niềm tin về chồng hay nghĩ rằng những việc chồng làm gần đây làm là dối trá. Tất cả đã được tôi liệu định, việc gặp cô ta hôm nay chỉ chứng minh thêm những gì tôi nghĩ là có thật, rằng họ vẫn qua lại với nhau. Dẫu vậy, lòng tôi chợt chùng xuống, buồn lắm. Tôi lại phải nghĩ thêm, mình có nên tiếp tục công cuộc thay đổi cuộc đời mình theo hướng này không?

Đêm hôm đó là đêm đầu tiên tôi khóc trở lại kể từ ngày tôi đi nghỉ cùng các con trở về. Tôi khóc vì lúc chồng vào phòng, tôi vẫn nhận ra cái dáng quen thuộc 10 năm nay của anh vẫn còn đầy ắp trong lòng tôi, tôi khóc vì cái cảm giác muốn đứng bật dậy ôm chặt lấy anh, hít hà mùi mồ hôi quen thuộc, tôi khóc vì tôi nhận ra rằng dù có thay đổi đến bao nhiêu đi nữa, tôi vẫn còn yêu anh biết dường nào mà anh thì đã xa tôi quá rồi, anh thuộc về người đàn bà khác....

Tôi quay lưng lại với chồng, vai rung lên từng bậc. Tôi biết là chồng đã biết tôi đang khóc, vì một lúc sau đã thấy anh vòng tay ôm lấy tôi, lật người tôi lại, hôn lên khắp mặt tôi như cố lau khô những giọt nước mắt. Tôi đã để mọi cảm xúc trở về, mặc kệ mọi dự định, kế hoạch hành động đã được vạch ra. Tôi chỉ muốn ôm anh một lần nữa, vì có thể mai đây, tôi và anh sẽ chỉ là hai người xa lạ. Nhưng lạ thay, càng ôm anh tôi càng không muốn buông, tôi gần như đu người quắp chặt lấy anh, như thể nếu tôi buông ra là anh biến mất vậy.

- Minh ơi...

- Khóc đi mình, khóc một lần nữa thôi rồi lại sống vui vẻ mình nhé. Anh thương mình nhiều lắm, mình đừng bỏ anh nhé.

Tôi càng khóc to hơn, nức nở từng cơn như trẻ con. Anh vẫn ôm tôi, vỗ vỗ vào vai rồi xoa xoa vào lưng. Một lúc tôi thấy lòng nhẹ hẳn đi, nằm ngoan ngoãn trong lòng anh. Cả hai không biết nói gì với nhau nữa, cứ nằm ôm nhau như thế. Lạ sao, cả hai đều không có nhu cầu để chuyện đó xảy ra. Chúng tôi chỉ ôm nhau, hít hà hơi nhau như lâu lắm rồi chúng tôi mới gặp lại nhau vậy.

Phải một lúc rất lâu sau, tôi mới chợt bừng tỉnh, và nhận ra thực tế đang rất phũ phàng. Tôi không muốn yêu lòng lần nữa, giống như lần đầu tiên anh dùng chuyện ấy để tôi tin anh vẫn yêu tôi, đã quay về với tôi. Tôi gỡ tay anh ra, từ từ ngồi dậy dựa vào thành giường, anh cũng ngồi dậy theo tôi, không nói gì chỉ cầm lấy tay tôi như không muốn rời. Tôi để yên, không gỡ ra, chỉ nhẹ nhàng hỏi anh:

- Chúng ta sẽ ra sao đây hả anh???

- Chúng ta sẽ tốt dần lên, chỉ cần em cho anh cơ hội, dù mất bao nhiêu lâu anh cũng sẽ làm cho mọi chuyện tốt dần lên.

- Anh có còn đối em điều gì không?

- Có một vài điều anh chưa nói ra hết với em, còn những gì anh đã nói, anh đã làm thì đều là sự thật. Vì em hỏi nên anh trả lời, chứ anh biết em không tin đâu, nhưng không sao, anh sẽ chờ cho đến lúc em tin.

- Tại sao anh không dứt khoát với em đi? Rõ ràng anh không yêu em nữa, cả hai chúng ta đều biết điều này, em cũng sẽ không gây khó khăn với anh, các con đã được em chuẩn bị tinh thần rồi, sẽ tốt hết cả thôi...

- Khó để giải thích để em hiểu anh lúc này và để em tin lúc này, nhưng anh chỉ mong em cố gắng tin một điều, rằng em là người đàn bà anh muốn sống bên cạnh trọn đời cho dù rất nhiều chuyện đã xảy ra trong đời anh. Hãy tiếp tục cho anh cơ hội để lấy lại niềm tin của em, đừng vội vàng chia tay nhau em nhé.

Tôi nhìn anh, không biết có phải tôi trở nên nhẹ dạ mà tin anh lần nữa hay không, nhưng không hiểu sao tôi vẫn nghĩ những gì anh nói với tôi hôm nay thật sự là điều anh nghĩ. Nhưng như anh nói, tôi cần phải cho anh thêm cơ hội, không thể vì phút yếu lòng mà tôi từ bỏ công trình đang dở dang mà tôi kỳ công xây dựng bao nhiêu lâu nay, cũng không phải vì thế mà tôi chấp nhận anh một cách dễ dàng khi anh còn nhiều điều giấu tôi. Tôi gỡ tay anh, từ từ nằm xuống, lại vạch ranh giới như xưa;

- Em sẽ để cho anh và cho chính em thêm cơ hội, nhưng em cũng biết một số việc anh đang làm sau lưng em nên chúng ta lại phân định rõ ranh giới như xưa. Đến bao giờ anh có đủ điều kiện để nói hết với em, chúng ta sẽ xem xét lại ranh giới này. Giờ chúng ta đi ngủ, và ngày mai cả anh và em không nên nhớ về chuyện đã xảy ra đêm nay nhé.

Anh gật đầu, nằm xuống cạnh tôi, ở phía bên kia của ranh giới.

Cái đêm yếu đuối của tôi hôm đó có thể đã làm cho chồng tôi nhận ra tôi kế hoạch của tôi trong thời gian qua, nhưng chẳng sao cả. Anh cũng cần phải biết, tôi còn yêu anh biết bao nhiêu, nhưng nếu anh không xứng đáng với tình yêu đó, thì tôi cũng không hề tiếc.

Cuộc sống của chúng tôi vẫn tiếp tục với không khí vui vẻ thân ái. Tôi càng ngày càng bị cuốn vào công việc và chồng tôi phải gánh trách nhiệm về con cái và gia đình nhiều hơn. Anh vẫn làm đều đặn, không than vãn hay trách cứ gì tôi. Tôi nhận ra điều đó và cố gắng điều tiết lại bản thân mình. Dù sao với tôi gia đình, con cái vẫn được đặt lên trên, còn công việc có thể mang lại cho tôi niềm vui và tiền bạc, nhưng chỉ là vật trợ thân thôi.

Có một lần tôi đang đi công tác thì nghe điện thoại của anh bạn đồng nghiệp thân ở cơ quan anh hỏi: Đạo này cô làm lớn rồi lại bắt thẳng ... ở nhà làm nội trợ à? Tôi thoáng ngạc nhiên hỏi rõ thì biết được rằng anh đã xin tạm hoãn một vài chuyến công tác vì trùng ngày công tác của tôi. Lòng tôi bỗng dấy lên thương anh thật sự. Hôm đó, trở về nhà lúc ba bố con đang ngồi xem ti vi bên nhau, tôi đã bất ngờ ôm anh trước mặt các con và nói: cảm ơn anh đã giúp em! Chỉ thế thôi, không có gì hơn mà anh có vẻ vui thực sự, anh lẳng xăng kể tội đưa nọ đưa kia quây phá anh như nào, anh bảo chỉ có em mới chỉ đạo được hai đứa này thôi, còn anh toàn bị chúng bắt nạt... Tôi nhìn anh, cười âu yếm và chân thành: Lần sau anh đừng hoãn chuyến công tác của anh nữa, hãy nói thật với em, chúng ta sẽ bàn bạc để giải quyết. Dù sao anh cũng là lao động chính trong nhà, em và các con đều mong chờ vào sự thăng tiến của anh. Anh nhìn tôi lặng đi, rồi cầm tay tôi siết chặt: cảm ơn em và các con!

Từ hôm đó tôi bắt đầu mở lòng mình với anh hơn nhưng vẫn ở trạng thái cầm chừng. Tôi để ý đến anh nhiều hơn, nói chuyện với anh về công ty, về bạn bè, về xã hội và về nhiều điều vụn vặt ngoài chuyện con cái, gia đình. Anh cũng rất hào hứng với mọi chuyện của tôi và cũng bắt đầu chia sẻ với tôi về khó khăn ở công ty anh, nói với tôi về dự định sẽ chuyển công tác trong thời gian tới. Tôi nhớ ra chuyện này hồi xưa anh đã chia sẻ với cô ta trong đoạn chat của hai người. Thời gian đó, chắc tôi đâu tắt mắt tối vì con, về đến nhà là anh được nghe hằm bà lằng những chuyện con cái gia đình, đất đai, nhà cửa, em gái, em rể... mà không hề cảm nhận được những gì đang diễn ra với anh. Nghĩ lại, tôi thấy mình rất ân hận, nên dịch lại ngồi gần anh, dựa người vào anh và nói: Em tin những gì anh làm sẽ thành công. Anh cứ từ từ thực hiện kế hoạch, đừng vì lo không có thu nhập trong thời gian này mà nóng vội. Em vẫn tích lũy lương của anh hàng tháng để lo cho gia đình khi có biến cố mà. Tôi nhận ra ánh mắt của anh nhìn tôi đầy yêu thương và cảm ơn.

Thời gian này, tôi cũng nhận ra anh hầu như rất ít khi ra khỏi nhà vào ngày nghỉ nếu không đưa ba mẹ con đi đâu đó, cũng đi làm về khá sớm, không còn thất thường nữa. Gia đình tôi, phần nào đó, đã trở về như ngày xưa, tức là không chỉ vui vẻ, thân ái, mà còn khá tình cảm. Ngoài ra, tôi cũng được bố mẹ chồng thay đổi thái độ đối xử rất nhiều. Ông bà có vẻ nể phục tôi sau khi biết chuyện nên không còn khách sáo hay gây xích mích như ngày xưa. Tôi không há hê về điều đó, mặc dù trước kia tôi đã gặp rất nhiều khó khăn do ông bà gây nên (sau này tôi sẽ có một topic về chuyện mẹ chồng nàng dâu để hầu các bạn nếu tôi có thời gian). Tôi nghĩ mình đã được đền đáp sau những cố gắng rất thật tâm của mình. Nghĩ xa hơn, thì ông bà cũng là người biết điều, tôi cũng cần phải có cách nghĩ khác về mối quan hệ giữa tôi với nhà chồng. Dù sao họ cũng là những người thân của tôi mà.

Mẹ chồng tôi lại nói chuyện tâm tình với tôi lần nữa. Lần này khác hẳn lần trước, mẹ nói như nói với con gái, không phải là đang nói với con dâu. Mẹ không có con gái, mẹ có 4 con trai, mẹ nuôi các con mẹ ăn học

mà không dạy dỗ về kỹ năng sống, vì ở thời của mẹ, kiếm ăn choán hết thời gian. May mắn thay 4 con mẹ đều trưởng thành và khá thành công, 4 cô con dâu của mẹ cũng có thể coi là dâu thảo, mặc dù chuyện mẹ chồng nàng dâu xích mích nhau là chuyện không tránh được.

Thời của mẹ là chiến tranh, là chạy ăn từng bữa, buông cày buông cuốc là lên giường ngủ đầy giấc để ngày mai lại tiếp tục công việc kiếm ăn. Chuyện ngoại tình là chuyện hiếm hoi ở làng ở xã, chưa đến với gia đình mẹ bao giờ nên mẹ không hiểu được nỗi đau tôi trải qua. Với lại ở thời mẹ tư tưởng phong kiến vẫn còn hằn sâu, trai năm thê bảy thiếp là chuyện thường, làm phụ nữ phải biết vị tha, đón chồng về nếu chồng đã hối lỗi. Mẹ khuyên tôi bỏ qua cho chồng vì với mẹ, các con trai của mẹ là những ngôi sao sáng, có phạm vài chuyện sai lầm cũng là bình thường, huống hồ chồng tôi luôn coi gia đình là số một.

Sau khi nói chuyện với tôi, mẹ nhận thấy nhiều điều làm mẹ suy nghĩ. Dù đau nhiều lắm nhưng mẹ vẫn được nghe tôi nói về chồng với giọng điềm tĩnh, không kết tội, không lên án, không chửi rủa... Nỗi đau đó trong sự điềm tĩnh của tôi làm cho mẹ cảm giác nó nặng gấp năm gấp mười lần bình thường, mẹ nghĩ nếu tôi bù lu bù loa lên có lẽ nó sẽ đỡ đau đi nhiều. Chính vì thế mẹ đã gọi chồng tôi về và yêu cầu chồng tôi kể lại toàn bộ sự việc, vì tôi không muốn nhắc lại chuyện cũ. Chồng tôi đã phải thú nhận với mẹ đây là lần thứ 2 (chồng tôi không nói với mẹ về cô thứ nhất) tôi phát hiện ra, lần thứ nhất tôi đã tha thứ hoàn toàn, còn lần này sợ rằng tôi không tha thứ được. Lúc đó, mẹ mới thấm thía nỗi đau mà tôi đang trải qua, mẹ thực lòng thấy thương tôi, thấy ân hận vì ngày xưa mẹ đã đối xử đôi lúc không công bằng với tôi, và mẹ lo cho tương lai của hai đứa cháu nếu chẳng may chúng tôi chia lìa. Mẹ cầm tay tôi khóc, xin tôi tha thứ cho chồng tôi lần nữa không, mẹ đảm bảo sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa khi mẹ còn sống, nếu chồng tôi còn sai phạm, chính tay mẹ sẽ xử anh.

Tôi hiểu lòng mẹ thương con thương cháu và thấy xúc động thực sự. Thậm chí còn thấy ghen tị với chồng tôi vì có mẹ che chở cho dù giờ anh đã gần 40. Còn tôi, tôi đã phải thay mẹ tôi lo cho các em từ lúc còn bé, lớn lên lấy chồng rồi vẫn phải làm gương cho các em soi. Rồi mẹ tôi ốm, bệnh hiểm nghèo, tôi lại là người đứng ra lo liệu cho đến ngày mẹ mất, biết mẹ thương tôi nhưng thực sự là tôi chưa một lần được mẹ đứng ra che chở. Không biết chồng tôi có hiểu điều này, để không làm buồn lòng mẹ lần nữa hay không???

Từ sau ngày đó tôi được sống trong tình yêu thương thực sự của bố mẹ chồng. Tôi thiệt thòi mất bố mẹ từ sớm, nên giờ tôi cảm thấy hạnh phúc biết bao nhiêu. Tôi cũng thấy cảm ơn chồng vì đã cho tôi cơ hội này. Một lần, bố mẹ chồng rời nhà tôi, tôi đã nói với chồng câu đó. Anh cũng xúc động nói: cơ hội này mãi mãi thuộc về em, vì em xứng đáng được nhận! Tôi biết, anh đang ngầm hứa với tôi, anh sẽ không tiếp tục tái phạm để tôi mất đi cơ hội sống trong tình yêu thương của bố mẹ. Gần đây, hầu như chồng tôi không nói đến những từ như: anh thề, anh hứa, anh cam kết... Anh chỉ nói những câu đủ để tôi hiểu là anh sẽ cố gắng. Mỗi một ngày, tôi nhận ra rất nhiều sự thay đổi từ anh. Cho dù lòng còn chưa dám tin chắc vào tương lai, nhưng tôi đã gần như bắt đầu tin tưởng anh rất nhiều, đôi lúc tưởng chừng như tôi đã quên đi lỗi lầm của anh nếu không ai đó nhắc lại.

Tôi vẫn gọi điện nói chuyện với chị (người lễ tân khách sạn) thường xuyên thông báo tình hình. Chị không khuyên tôi gì nhiều cả, để mặc tôi hành động, nhưng chị khuyến khích và động viên tôi rất nhiều. Tôi hiểu là mình đang đi đúng hướng. Một ngày, sau khi nghe tôi nói, bỗng nhiên chị bảo tôi: Em có nghĩ là đã đến lúc em để cho chồng quay về thực sự không? Chị thấy tâm em đã tĩnh, tim em vẫn yêu chồng, chồng em thì đã biết sợ rồi, em còn được nhận thêm tình thương yêu thực sự từ bố mẹ chồng, các con em sẽ có một cuộc sống yên bình..., nhiều đó đủ rồi em. Đừng đòi hỏi quá nhiều để rồi mọi cơ hội lại mất đi trước mắt mình đấy. Lòng người ta là giấy, không phải đá vàng phai đâu em.

Nghe chị nói, tôi gần như choàng tỉnh. Bấy lâu nay tôi như chim sợ cành cong, mặc dù lòng đã nguôi ngoai, niềm tin đã dần dần trở lại, nhưng cái hạnh phúc giản dị tôi đang có sao mong manh quá, tôi sợ bất kỳ sự thay đổi nào làm nó biến mất trước mắt tôi. Cái khoảng cách tôi tạo ra với anh như là một bức tường vô hình ngăn tôi đến với điều bất hạnh, nên tôi cứ mãi muốn sống với cái khoảng cách đó. Có lẽ chị nói đúng, đã đến lúc tôi phải phá bỏ bức tường kia, tôi phải đối diện với cuộc đời bằng lòng dũng cảm của mình, trốn tránh không phải là cách bền lâu.

11. Chuyện Ở Đâu Cũng Có - Chương 11: Lời Cuối Của Một Cuộc Phiêu Lưu

Một lần nữa, tôi hẹn chồng ra quán cafe để nói chuyện. Tôi không muốn nói chuyện ở phòng ngủ vì có thể sẽ xảy ra nhiều thỏa hiệp khi tôi nhận thấy lòng tôi đang yếu dần về phía tin chồng.

Anh đưa tôi đến một quán cafe sang trọng, lãng mạn, ấm cúng, dịu dàng nhất của thành phố. Có lẽ anh muốn tôi hiểu được anh yêu tôi, trân trọng tôi thế nào khi chọn một chỗ đầy ý nghĩa như thế này. Điều này, mãi sau này tôi mới hiểu.

Chúng tôi ngồi đối diện nhau qua cái bàn, là vì tôi chủ động ngồi sang bên kia bàn như thế. Tôi muốn nói chuyện với anh một cách mạch lạc, hiểu nhau đến tận cùng bằng sự chân thành nhất, một lần rồi thôi, để quá khứ lại một bên, chúng tôi bắt đầu một cuộc hôn nhân mới. Tôi nhoài người sang, cầm tay anh để trên bàn, nhìn anh yêu thương nhất, giọng nhẹ nhàng nhất để nói:

- Mình ạ, mình thấy đã đến lúc nói hết những gì mình chưa nói với em chưa?

Anh đưa tay kia, giữ chặt lấy tay tôi, vuốt vuốt rồi áp mặt vào đó. Tôi cảm nhận có giọt nước mắt nóng hổi rơi trên tay tôi, tôi để yên. Một lúc, anh ngước lên nhìn tôi và nói:

- Anh muốn nói cách đây một thời gian rồi, nhưng anh vẫn sợ là chưa đủ niềm tin với em, có nói cũng vô nghĩa. Hôm nay, anh biết là đã đến lúc, anh tin là em sẽ tin anh, đúng không em?

- Vâng, em sẽ tin mình, mình ạ. Em tin mình sẽ không nỡ nói dối em vì em không đáng bị như thế đâu, đúng không mình?

Anh vẫn cầm tay tôi, bắt đầu nói, giọng đều đều:

- Trong 10 năm sống chung, anh hầu như hài lòng về em trên mọi phương diện. Em chu đáo, em nuôi con tốt, dạy con ngoan, em có những bất hòa với bố mẹ chồng nhưng em vẫn tôn trọng họ, không làm cho anh khó xử, em chăm sóc và quan tâm lo lắng cho anh đầy đủ. Có lẽ như thế là quá đủ để ghi nhận là một người vợ hiền, dâu thảo, mẹ tốt... Nhưng sao đàn anh bọn anh vẫn thấy chưa đủ nhỉ? Có lẽ ở em có một điểm duy nhất làm anh không thích đó là em suốt ngày chỉ nghĩ đến gia đình, đến các con, đến nhà cửa, lo chuyện em gái, em rể, chuyện đối nội, đối ngoại... Ngày nào em cũng nói với anh từng đó câu chuyện, anh đến phát chán và đôi lúc thấy đau đầu, sợ hãi vì quá nhiều vấn đề cần phải giải quyết trong gia đình chúng ta.

Còn cô ấy đã chia sẻ với anh những điều anh yêu thích và quan tâm, giữa bọn anh lúc đầu chỉ là những câu chat vu vơ, trêu đùa nhau như xả stress, lâu dần rồi thành nghiện lúc nào không hay, rồi bắt đầu nhớ thương nhau, rồi bắt đầu thấy cuộc sống gia đình ngọt ngào với cơm áo gạo tiền. Đến với cô ấy, anh như được nghỉ ngơi dưới bóng cây sau khi đi một đoạn đường dài đầy nắng gió. Lúc đầu anh chỉ nghĩ thế thôi, sau dần cuốn vào lúc nào không hay, và thực sự anh yêu cô ấy thật lòng. Xin lỗi em, điều này anh không muốn nói dối em.

Ngày em phát hiện ra, bọn anh, nói đúng hơn là cô ấy muốn dứt vì cô ấy không muốn anh khổ, em khổ, các con khổ. Điều này là thật lòng của cô ấy, anh tin. Anh cũng muốn dứt điểm với cô ấy vì thấy không tương lai với mối quan hệ này. Anh yêu cô ấy thật nhưng anh yêu các con anh nhiều hơn, anh sợ hãi mỗi lần nghĩ đến việc phải xa một trong hai đứa, anh sợ hãi nếu để chúng ngơ ngác khi có mẹ thì mất cha, có cha mất mẹ... Anh cũng thương cô ấy cứ sống mãi không danh không phận, không còn cơ hội làm lại với người tốt hơn anh. Nhưng anh đúng là tham lam và hèn kém, nghĩ thế mà không làm được thế. Anh nhớ cảm giác bóng mát của cô ấy, dù lúc đó em cũng bắt đầu tạo bóng mát cho anh rồi. Anh không quên được cảm xúc tình dục đi đến tận cùng của phần con trong anh với cô ấy. Về chuyện này, em lại quá ngoan. Lúc nào em cũng như được lập trình sẵn, tư thế ấy, cảm xúc ấy, từng ấy thời gian... Và anh thì sợ làm điều gì đó quá đáng, em sẽ đánh giá anh này nọ, trong khi cô ấy lại khuyến khích anh khám phá và cả hai cùng tận hưởng. Thế là anh lại trù trừ, cả hai lại vẫn còn tình cảm với nhau nữa nên lại lao vào nhau, lại tiếp tục lừa dối em. Dù vậy, anh thực sự thấy có lỗi với em, thương em, nên tìm mọi cách bù đắp cho em. Cả hai nơi, anh đều thương, đều thấy có lỗi, đều không nỡ dứt bên nào... Anh khổ sở lắm, không hoàn toàn sung sướng đâu em.

Lần thứ 2 em phát hiện ra, anh đã biết là thời điểm chấm dứt là lúc này. Nhưng anh thương cô ấy, cô ấy luôn mong anh trở về với gia đình, nên dù đau khổ, vẫn động viên anh hàng ngày. Vì vậy, và cũng vì không muốn lừa dối em nên anh lại xin em thêm một tháng, một tháng để anh bình tâm sắp xếp lại mọi chuyện,

để cả em, cô ấy và anh không ai phải tổn thương quá nhiều. Nhưng có lẽ em quá đau đớn, quá mất niềm tin, em đã không chấp nhận điều đó, anh đã ngay lập tức phải chấm dứt với cô ấy. Anh trở lại với em, cố gắng lấy lại niềm tin và tình yêu với em, nhưng em đang hận anh, mọi cố gắng của anh thành vô nghĩa. Anh tuyệt vọng và trở nên bất chấp, tính anh vốn thế, em cũng biết rồi. Anh không cần gì nữa, cả em và cô ấy, chỉ cần được sống cạnh các con là đủ, nên anh bắt đầu có thái độ cùn với em. Trong lúc đó thì cô ấy bị suy kiệt sức khỏe phải nhập viện nhưng giấu anh, mãi cho đến lúc tình cờ cơ quan anh có người ốm nằm cùng viện với cô ấy anh đến thăm mới gặp cô ấy. Em thì thế, không một chút tin anh, nhieét móc, nặng nề, day nghiêng, cô ấy thì vẫn dịu dàng, lặng lẽ động viên, an ủi anh... Bọn anh không hẳn quay lại với nhau, nhưng anh lại tìm đến cô ấy để cô ấy an ủi vì sự ghẻ lạnh của em.

Rồi em đi nghỉ về, em trở thành con người khác, em vui vẻ, mới mẻ. Anh thấy dễ chịu hẳn đi nhưng vẫn chưa dứt được cô ấy. Em lại không còn quan tâm, quản lý anh nên anh càng có thời gian để làm điều mình muốn. Lúc đầu anh thấy thật là thoải mái khi được tự do đến với cô ấy, tự do làm điều mình thích mà không phải nói dối, kiếm cớ với em, về nhà vẫn được em chăm sóc đầy đủ, vẫn có các con quây quần bên cạnh. Thái độ đó của em, làm anh đôi lúc áy náy, vì thấy em quá chân thành mà anh lại nỡ lừa dối em. Rồi dần dần anh thấy mọi chuyện bắt đầu khác với điều anh nghĩ rồi. Em bắt đầu cùng với các con xa rời anh, anh không còn là một thành viên quan trọng trong gia đình nữa, có cũng được, không có cũng xong... Em lại bắt đầu có nhiều mối quan hệ mới, em tươi vui nên trông em xinh đẹp hẳn ra, rồi em sang một môi trường công tác mới, gặp nhiều người tài người giỏi... Nhiều thứ làm anh hoảng hốt vì bắt đầu thấy cảm giác mất em, mất các con. Lúc đó anh mới thấy em quan trọng với anh biết bao nhiêu.

Anh bắt đầu thấy cần phải xác lập lại mọi thứ trước khi quá muộn. Với cô ấy anh không có tương lai, tình yêu không đủ lớn, chỉ là những thú vui cá nhân, và cô ấy cũng xác định là sẽ không hạnh phúc được nếu anh bỏ em đến với cô ấy. Và điều quan trọng là anh thích trở về căn nhà mà nơi ấy có hai đứa con của anh riu rít suốt ngày, có em với những bữa ăn ngon, gia đình luôn luôn trong một không khí vui vẻ ấm cúng. Niềm vui đó bền lâu hơn là niềm vui phút chốc bên cạnh cô ấy.

Cô ấy và anh đã có một buổi nói chuyện thẳng thắn, thân tình và trân trọng nhau dù kết cục có đi đến đâu.

Lúc đối diện nhau, anh nhìn thấy vẻ mặt rất buồn nhưng cố mỉm cười của cô ấy, anh thấy thương cô ấy rất nhiều, nhưng yêu thì gần như đã hết. Anh đang cố gắng tìm cách diễn đạt sao cho việc chia tay này diễn ra nhẹ nhàng nhất, không làm cho cô ấy tổn thương thêm nữa nhưng thực sự là rất khó. Dường như đoán được những gì anh cần nói, hay nói đúng hơn là cô ấy đã chuẩn bị tinh thần cho buổi nói chuyện hôm đó, nên cô ấy bình thản nói với anh: “Em biết anh đã lựa chọn con đường tiếp theo của mình. Em chúc mừng anh, cầu mong anh hạnh phúc và đừng lo cho em!” Và gần như sau đó cả hai không còn gì để nói với nhau. Anh biết là cô ấy rất đau khổ, nhưng anh thì không, anh chỉ thấy thương cô ấy, thấy có lỗi với cô ấy mà thôi. Lúc đi ra xe, cô ấy có hỏi anh một câu: có lúc nào chúng ta gặp lại nhau nữa không? Anh thực sự muốn trả lời cô ấy tốt nhất là không, nhưng nhìn đôi mắt gần như sắp khóc của cô ấy, anh lại nói dối: Lúc nào đó em bình tâm lại, chúng ta sẽ gặp nhau như hai người bạn.

Trên đường về bỗng nhiên anh thấy mình thật thanh thản và trong đầu anh lúc đó tràn ngập hình ảnh của em, của các con. Anh như có cảm giác được giải thoát khỏi một điều gì đó rất khủng khiếp ám ảnh mình bấy lâu. Dù vậy, anh không vui nổi. Anh thấy mình thật dễ tiện và hèn hạ. Anh có thực lòng yêu cô ấy không hay chỉ là những đam mê nhất thời của đàn ông tầm thường? Tại sao khi chia tay cô ấy, anh không có cảm giác đau khổ, thậm chí còn như được giải thoát? Nếu cô ấy biết được điều này, cô ấy sẽ hận anh đến chết. Nhưng anh không thể làm gì hơn được nữa, cả anh và cô ấy đều sai lầm, đều phải trả giá rồi. Có điều, cái giá mà phụ nữ gánh chịu có lẽ nó đắt hơn trăm lần đàn ông bọn anh. Có lẽ cái cảm giác này sẽ đeo đẳng suốt cuộc đời anh, và nó sẽ ngăn cản anh mỗi khi anh có ý định phiêu lưu. Em có tin được điều đó không?

Có lẽ anh đã nói quá nhiều về cảm giác tội lỗi của anh với cô ấy, mà quên mất rằng, người anh có tội nhiều nhất, chính là em. Anh nghĩ đến cảm giác của em trong những ngày ngụp lặn trong đau khổ một mình khi phát hiện ra lần thứ hai, khi ngồi đọc lại những đoạn chat của anh và cô ấy, cả những ngày em hành hạ, chì chiết anh... So với nỗi đau đấy, thì nỗi đau của cô ấy chẳng thấm vào đâu.

Cái thời điểm bị em phát hiện ra lần thứ hai, anh thực sự không nghĩ được nhiều về nỗi đau của em. Lúc đó anh chỉ sợ hãi vì mất em, mất các con, mất gia đình... Anh chỉ nghĩ làm cách nào đó để giữ lại gia đình, dù là phải đánh mất thú vui mình đang có, tình cảm mình đang có. Những việc anh làm lúc đó, chắc không

xuất phát từ trái tim anh, từ tình yêu thương của anh dành cho em, mà chỉ là một cách để xoa dịu cơn giận giữ của em mà thôi. Em là một phụ nữ nhạy cảm và có cảm xúc rất thông minh, dường như em nhận ra điều đó một cách rõ ràng nên dù anh làm bất cứ điều gì, cố gắng chân thành đến mức nào, cũng không làm cho em tin, thậm chí làm cho em cảm thấy chua xót thêm. Mãi sau này anh mới hiểu được điều đó, và hiểu được thì thương em hơn bất cứ ai trên đời này anh đã từng thương. Thương vì em phải tự mình vượt qua nỗi đau một mình không có ai bên cạnh, thương vì em đã để lại nỗi đau sau lưng, sống với gương mặt tươi vui, hạnh phúc, thương vì em chắc hẳn còn hận anh nhưng lại đối xử với anh với một thái độ ôn hòa, không làm điều gì ảnh hưởng đến thanh danh của anh... Tất cả những điều đó, hẳn em đã phải cố gắng đến tột cùng sức lực của em. Có lúc trái tim anh như ai cầm để xé ra từng mảnh khi nghĩ đến những ngày em phải chịu đựng đó, anh đau thật, đau vì đã từng không hiểu em đau thế nào, cứ để mặc em đau một mình như thế. Nên anh thề với lòng, bằng mọi giá anh sẽ xoa dịu nỗi đau đó cho em, anh sẽ làm cho em trở lại là chính em, dù em có tha thứ cho anh hay không, dù có thể chúng ta sẽ chia tay, nhưng khi còn có cơ hội ở bên em, anh sẽ làm bất cứ điều gì, vì tình yêu thương anh dành cho em.

Cái gì đi từ trái tim cũng đến trái tim. Khi anh làm mọi việc cho em bằng trái tim anh, em đã đón nhận, có thể là chưa tin tưởng hoàn toàn, nhưng anh biết em cảm nhận được sự chân thật của anh. Em không thể biết được, anh đã vui mừng thế nào, hạnh phúc thế nào mỗi lần em cười với anh âu yếm. Vì anh rất sợ nụ cười bình thản của em, nụ cười nói rằng em đau đủ rồi, em cần phải sống và anh chẳng còn giá trị nào trong cuộc đời em. Mỗi lần nhìn nụ cười bình thản đó của em, anh cũng đau cũng sợ, có lẽ chẳng kém gì em đã từng đau đâu. Em có biết anh sợ đến mức cầu cứu mẹ, anh thực sự thấy xấu hổ với bố mẹ vì những gì anh đã làm, nhưng anh bất chấp, anh cần phải giữ được em. Và em cũng đã biết, thậm chí anh đã tâm sự những điều này với cô ấy, bất chấp điều anh biết là làm cho cô ấy đau lòng. Anh biết anh không ra gì nhưng anh không còn cách nào khác, em lúc này hơn bất cứ điều gì anh cần gìn giữ.

Có một điều anh không hiểu được nhưng lại rất khâm phục em trong những ngày qua. Đó là việc em hận anh như thế, quyết li dị với anh đến cùng, rồi một ngày trở về, em trở nên bình thản và chung sống với anh vui vẻ và nhiệt tình. Tất cả mọi hành động, câu nói của em dù anh đã cố phân tích, mổ xẻ và suy diễn đến đâu thì cũng đều thấy nó rất thật, không hề giả dối, màu mè. Em cũng luôn giữ đúng khoảng cách với anh nhưng lại không hề nhắc gì đến những chuyện tội lỗi của anh, vẫn chăm sóc anh chu đáo, vẫn toan tính tương lai cùng với anh, và đến ngày em nói: anh là lao động chính trong nhà, em và các con cần sự thăng tiến của anh, anh đừng lo vì không có thu nhập những ngày này, em đã tiết kiệm tiền lương của anh phòng các biến cố xảy ra. Anh thực sự xúc động và cảm phục em. Anh biết đó là vì em tôn trọng anh, không muốn làm cho tự ái đàn ông của anh bị tổn thương nên em đã nói thế, còn anh biết lúc này em đã đủ sức tạo dựng cuộc sống riêng cho ba mẹ con mà không cần đến lương của anh. Sau tất cả những gì anh gây ra cho em, em vẫn chừa lại cho anh một con đường, một cách để ngẩng cao đầu trong cuộc sống. Anh không hiểu, bằng sức lực nào đó mà em làm được điều này.

Giờ thì mọi chuyện đối với anh đã hoàn toàn trở lại như xưa, nghĩa là anh đã giải quyết xong chuyện lạc lòng, với em, anh đã chinh phục lại bằng mọi giá, anh cũng cảm nhận được niềm tin của em đối với anh dần dần được khôi phục. Em có thể tha thứ được cho anh không em?

Chồng tôi như chưa bao giờ được nói, và tôi cũng như chưa bao giờ được nghe, cứ ngồi như thế, một bên nói và một bên nghe, nhìn nhau như để thấu hiểu nhau.

Khi anh hỏi đến câu cuối cùng, tôi như bưng tỉnh. Tôi đã tha thứ cho anh hay chưa? Tôi có thể tha thứ được cho anh không? Câu trả lời đó đã rõ ràng từ rất lâu rồi, nhưng tôi không dám thừa nhận, vì tôi sợ... Thực ra là tôi tha thứ cho anh vì chính bản thân tôi, tức là tôi không muốn mang mãi nỗi đau, sự hận thù bị phản bội trong cuộc đời mình, chứ không phải vì những gì chồng tôi làm sau này. Tha thứ không có nghĩa là tiếp tục cuộc hôn nhân này như chưa có chuyện gì xảy ra được. Đã rất nhiều chuyện xảy ra, đã rất nhiều tổn thương, ngăn cách hai chúng tôi, trở lại liệu có như xưa được không? Đến lúc này tôi vẫn thấy sợ điều đó.

Chồng tôi dường như hiểu những gì tôi đang nghĩ, anh nhìn tôi với vẻ mặt nài nỉ:

- Tin anh thêm một lần nữa thôi. Anh đã hiểu được rất nhiều điều từ những ngày qua, và em cũng thế. Cả hai chúng ta sẽ bắt đầu lại với những lỗi lầm, sai sót đã tìm được, chúng ta sẽ làm lại từ đầu. Có thể không còn được như xưa, nhưng vẫn có thể hạnh phúc theo một cách mới mà em. Xin em đấy.

- Theo cách khác là cách nào hả anh?

- Là em sẽ yêu anh, yêu con người mới của anh, tin con người hiện tại của anh, như ngày em đã anh nhận lời yêu anh vì con người anh ngày xưa. Chúng ta sẽ tìm hiểu lại nhau, sẽ yêu nhau bằng tình yêu có gia đình, có con cái, có trách nhiệm... Khác với tình yêu ngày xưa là cảm xúc chiếm phần lớn, còn bây giờ sẽ có những trách nhiệm gánh kèm, trách nhiệm giữ gìn nhau, trách nhiệm yêu thương con cái, trách nhiệm vun đắp gia đình. Chúng ta làm thế đi em, được không em?

Lúc này tôi cũng không còn nhớ mục đích của cuộc nói chuyện hôm nay của tôi là gì. Mọi thứ mờ lung, đảo lộn, phân vân. Chồng tôi đã nói ra những điều tôi đã biết, những điều tôi chưa biết, những điều tôi cần nghe, những điều tôi giờ mới hiểu... Sao tôi không thể nào tập hợp, phân tích được một cách rõ ràng các thông tin tôi vừa thu nhận, để trả lời anh. Tôi không biết, thật sự lúc này tôi muốn gì, tôi cần gì? Có lẽ nào con người ta có những lúc bỗng nhiên rơi vào một trạng thái không định hướng được thế này?

Tôi tìm cách trì hoãn lại với chồng:

- Hay chúng ta để chuyện này vào ngày hôm sau nói tiếp được không anh, bây giờ muộn rồi, phải về với các con thôi.

- Không, xin em đấy. Anh không còn cơ hội nào nữa, anh sợ bước chân ra khỏi cái quán này thì em lại trở về như xưa, xa cách và tách biệt, anh không chịu đựng được cảm giác đó. Anh đã phải chịu suốt gần một năm rồi, anh sợ em sẽ quen dần với cảm giác đó thì anh không còn chỗ đứng bên cạnh em nữa.

- Nhưng em không biết nói gì lúc này cả, em chưa định hình được một số chuyện. Anh cho em thời gian để suy nghĩ thêm và trả lời anh vào ngày mai, em hứa đấy.

- Anh thật sợ, khi em hẹn gặp anh ở đây, anh đã chuẩn bị tinh thần từ rất lâu cho buổi nói chuyện này, và anh hi vọng rất nhiều, rất nhiều. Nhưng giờ em có thái độ như thế này thì anh rất sợ. Có phải em lại thất vọng thêm về anh vì những điều anh đã nói về cô ấy với những điều em không muốn nghe không?

- Những điều về cô ta và anh em biết từ lâu, đau từ lâu rồi, giờ không còn ý nghĩa nữa. Điều em phân vân là hoàn cảnh hiện tại của hai chúng ta. Em đã nghĩ là chúng ta nên chấm dứt thời kỳ này để chuyển sang một giai đoạn mới nên có cuộc nói chuyện hôm nay. Nhưng sau khi anh nói, rất nhiều, rất nhiều... em lại trở nên bối rối. Thật lòng em hiện giờ không biết nói sao. Để mai đi anh, mai chúng ta sẽ nói chuyện tiếp ở đây.

Anh biết là không thể nài nỉ gì thêm ở tôi nên uể oải đứng dậy. Trên đường về anh im lặng vừa gặm đầu một ngón tay vừa lái xe. Tôi cũng ngồi cạnh anh yên lặng, khác với lúc đèn đỏ, cả hai chúng tôi đã vui vẻ nói với nhau những chuyện cơ quan và bạn bè. Đến một đoạn đường vắng vì đêm muộn, anh bỗng nhiên đạp phanh mạnh, dừng lại. Anh nhìn sang tôi trong bóng tối, tôi cũng ngạc nhiên quay lại nhìn anh, phải một lúc như thế anh với tay bật đèn và nhìn sát vào mặt tôi nói:

- Em nói đi, anh còn cơ hội nào không? Một chút thôi cũng được, để anh có động lực cố gắng?

- Anh sao thế? Nếu anh không có cơ hội nào thì làm sao em còn ở bên cạnh anh đến bây giờ?

- Em ở lại bên cạnh anh là vì các con, anh biết điều đó. Anh chỉ muốn hỏi em, anh còn chút cơ hội nào cho bản thân anh không thôi?

Tôi nhận ra anh có một sự lo lắng thực sự lớn. Lẽ nào cách tôi cư xử và hành động đã để lại trong lòng anh những suy nghĩ tuyệt vọng đến thế sao? Tôi đang muốn lấy lại tình yêu nơi anh, sao tôi lại có thể tuyệt vọng đến vậy, sao tôi lại hành động để anh hiểu là tôi đang ở lại bên anh vì các con?

Tôi đưa tay sang nắm lấy tay anh:

- Anh biết là em yêu anh nhiều nên đau cũng nhiều. Giờ em mới được cân bằng trở lại, gia đình ta mới nhen nhóm sự trở lại như ngày xưa, anh đã rất thành khẩn với em... Tất cả những điều đó đối với em vẫn đang rất mới, nên em không dám chắc một điều gì hoặc chưa đủ tinh thần để đón nhận. Và anh biết là nếu em ở lại bên anh vì các con thì giờ phút này em đã ra đi và không có một cuộc nói chuyện nào thêm nữa, đúng không? Về đi anh, lái xe thế này rất nguy hiểm, khuya quá rồi.

Anh miễn cưỡng buông tay tôi, tiếp tục lái xe.

Về đến nhà, các con và ông bà nội đã đi ngủ. Lúc thay đồ xong bỗng nhiên tôi chần chừ nói với anh: Tối nay anh ngủ ở đây, em sang ngủ với các con nhé, nói chuyện lâu quá, các con ngủ mất rồi. Anh đứng chặn cửa:

- Em tránh anh à?

- Không, em sang đó để suy nghĩ về chuyện hôm nay, em hứa với anh em sẽ suy nghĩ mà.

Rồi rất nhanh, tôi đẩy anh ra và đi sang phòng các con.

Thực ra tôi chẳng suy nghĩ được điều gì cả, tôi đang trốn anh, trốn cái trở trêu hiện tại. bấy lâu nay tôi đã vạch ra ranh giới, nên tôi yên bình ngủ bên cạnh anh, trên chiếc giường đã có ranh giới. Giờ thì ranh giới đó đang được xóa dần, và có lẽ buổi nói chuyện vừa rồi ranh giới đã hoàn toàn được xóa.

Nhưng thời gian đã trôi đi lâu quá, mọi chuyện đã đi xa quá, tôi không biết bắt đầu lại bằng cách nào.

Tôi thiếp đi trong giấc ngủ muộn, với suy nghĩ, ngày mai, đêm mai, sẽ như thế nào?

12. Chuyện Ở Đâu Cũng Có - Chương 12: Giấc Mơ Có Thật

Sáng hôm sau của ngày hôm đó thức dậy, đã thấy chồng lúi húi dưới bếp với đồ ăn sáng mua sẵn. Tôi thật lòng không thích đồ nấu sẵn ngoài hàng nhưng thỉnh thoảng chồng muốn thể hiện thì đành chịu, chồng mua cho ăn là may lắm rồi, chẳng dám đòi hỏi. Cho đến lúc đó tôi vẫn chưa nghĩ ra phải nói thế nào với chồng. Tôi thấy cái cảm giác này đang rất tuyệt, gia đình đầm ấm, vui vẻ, tôi không phải ghen tuông lo nghĩ chồng đang như thế nào, với ai... tuyệt vời quá còn gì. Sao lại phải thay đổi nhỉ?

- Chiều bố đón mẹ rồi đi công chuyện luôn, các con ở nhà với ông bà nội nhé, bố mẹ về muộn.

Tôi đang lùa đỡ cọng bún vào miệng phải dừng lại, nhìn anh với dấu hỏi lạ. Các con nhao nhao: Lại về muộn như hôm qua, chẳng chơi với chúng con gì cả.

- Nốt hôm nay thôi, từ sau bố mẹ sẽ đưa hai con đi cùng.

Thế là anh ngầm định mọi chuyện rồi, ép tôi vào thế đã rồi đây. Trời ơi, tiền thoái lương nan, sao hôm qua tôi không hẹn với anh một tuần nhỉ???

Đến giờ đi làm, tôi không thấy chồng tôi dắt xe ra cho tôi như mọi hôm mà đứng trước chờ tôi ở chân cầu thang. Tôi chưa kịp hỏi thì anh ngắn gọn: hôm nay anh đưa em đi làm. Rồi lẳng lặng ra xe chờ tôi. Trên đường đi, anh nói với tôi một vài chuyện như hằng ngày, tôi đỡ căng thẳng hẳn vì thái độ này của anh. Lúc trả tôi trước cửa công ty, anh nói với theo: Trưa anh qua đón đi ăn.

Ôi trời ơi, cái gì đây, mình đang bị khủng bố chẳng???

Ngồi ở công ty đầu óc tôi mông lung. Tôi thật sự rất mong chờ khoảnh khắc này, chờ đợi anh trở về với tôi, với tình yêu thương đã từng có ngày xưa. Nhưng sao giờ đây tôi thấy bối rối và có phần lo sợ. Tôi lo sợ ngày mai, nhờ đâu tôi lại yêu anh mù quáng, lại tin anh mù quáng, rồi lại đau một lần nữa. Cứ như thế này không tốt hơn sao, anh ở bên tôi, anh cùng tôi chăm sóc con cái, cùng chăm sóc nhau, vui vẻ với nhau, không được sao? Mà lâu rồi tôi cứ sống cạnh anh không có sự gần gũi, dù có một thời gian đầu tôi rất khao khát anh, phải tìm mọi cách để kim nén lại. Giờ bắt đầu lại thì sao nhỉ? Bắt đầu như thế nào? Lâu quá rồi, tôi gần như đã quên mất cách làm

Tôi gọi điện cho chị (người lễ tân), kể với chị về cảm giác này và hỏi chị có nên trì hoãn lại một tuần nữa để tôi sẵn sàng hơn không? Chị cười sặc sụa và bảo em chẳng khác gì gái mới lớn được giải đến hỏi làm vợ. Thời gian em giải quyết việc của em lâu quá, mọi chuyện đi xa quá rồi, nếu em không dừng nó lại thì rồi càng ngày sẽ càng khó khăn hơn. Một tuần rồi sẽ có một tuần nữa, vài cái một tuần sẽ được em đưa ra, và chồng em sẽ là người mất niềm tin vào em. Những chuyện khó khăn khác em đã vượt qua, sao cái chuyện dễ dàng nhất là để chồng yêu mình, thể hiện tình yêu với mình thì em lại thấy khó khăn đến thế???

Bình thường tôi rất tin chị, nghe chị. Sao hôm nay tôi thấy rối hơn lên thế này. Tôi không cầm lòng được, lại cầm điện thoại nhắn cho chồng: Để cho em một tuần nữa nhé anh. Viết xong lại xóa, lại nghĩ đến lời chị, lại không dám gửi. Cuối cùng thì gửi cái tin chẳng ăn nhập gì: Trưa em không ra ngoài đâu, em buồn ngủ lắm. Chiều đón em sớm. Rồi suốt buổi chiều hôm đó tôi chỉ nhìn đồng hồ, chẳng làm được việc gì ra hồn. Khi nghe tiếng chuông báo 5h, tôi cuống lên xách túi chạy ra đường. Chồng tôi đã chờ tôi trong xe, cười tươi: Sao lại muốn đón sớm thế, làm anh định cố mấy việc mà không dám. Tôi nói với chồng: Về nhà đi, tối em nói chuyện ở nhà. Giọng tôi có vẻ căng thẳng, chồng nhìn sang thắc mắc nhưng tôi gạt đi.

Lúc trở về nhà, hòa nhập vào không khí gia đình, tôi trở lại trạng thái vui vẻ hàng ngày. Lúc ăn xong, cả nhà đang chuẩn bị vào xem ti vi thì chồng tôi bỗng ôm tôi từ phía sau trước mặt các con và ông bà nội, cười cười nói: hôm nay bố mẹ vào phòng sớm một hôm nhé, hai đứa chơi ngoan với ông bà nhé. Người tôi cứng đờ không dám nhúc nhích, nhân lúc con bé con phụng phịu, tôi gỡ tay anh ra lại ôm con: thôi mẹ chơi cùng một lúc nữa nhé. Nó hờn hờ, chồng tôi cũng ngồi xuống cạnh và bảo: thế cho bố chơi cùng, nhưng hôm nay ngủ sớm nhé. Hai đứa dạ ran và tôi thấy người nhẹ hẳn.

Chơi một lúc thì chồng khều chân tôi ra dẫu vào phòng. Cái cảm giác ấy cộng với cái ôm lúc trước, tôi thấy là lạ, vui vui. Tôi nhìn chồng, bỗng nhiên lại muốn ôm anh quá. Cứ như ma đưa lối, quỷ dẫn đường, tôi lách các con để chúng chơi với ông bà rồi đứng dậy đi theo chồng vào phòng. Lúc tôi từ nhà tắm làm vệ sinh bước ra thì thấy anh đang bật máy tính lên đọc báo. Tôi không nói gì, lại bàn trang điểm xoa kem dưỡng rồi lên giường ngồi. Chồng tôi lúc này mới quay lại, anh tắt máy, lên giường nằm ngang vắt vẻo cạnh tôi. Hai tay tôi vẫn đang xoa xoa vào nhau cho tan kem, lòng dạ rối bời. Thật sự là lúc này tôi muốn nằm xuống cạnh chồng, ôm ghì lấy anh, nhưng tôi không thể nào nhắc được tay chân, cứ như ai giữ chặt lấy tôi vậy.

- Ô thế này là thế nào nhỉ? Chúng ta nói chuyện đã chứ, anh đi ngủ sớm thế?

Anh dịch người gác đầu lên đùi tôi cười cười: nói chuyện gì nữa, đi ngủ thôi.

- Anh hâm à, bảo là tối nói chuyện rồi còn gì.

- Thôi không nói nữa, đằng nào mà chẳng thế

- Chẳng thế là chẳng thế nào?

- Thì đằng nào em và anh vẫn là vợ chồng. Thôi không nói nữa, cứ thế đi nhé.

- Không, phải nói cho rõ ràng chứ, hừm hôm qua rồi mà.

Anh ngồi dậy, nhìn tôi và nói:

- Được, thì nói. Nåo giờ em nói đi

Hờ hờ, tôi á khẩu. Nói gì bây giờ? Ờ, nói gì bây giờ?

Nhìn cái mặt như ngỗng ị của tôi anh bỏ ra giường cười. Tôi giận dỗi leo vào trong, trùm chăn kín. Anh lôi chăn ra không được, cù cù vào chân tôi không được, tôi cứ giữ rịt lấy cái chăn như thế. Tức mình, anh nằm dài ra giường, chẳng nói gì nữa. Một lúc lâu thấy im lặng tôi hé hé mắt ra nhìn, thấy chồng đang đặt tay sau gáy nhìn lên trần nhà mông lung. Tôi bỗng thường chồng ghé góm. Từ từ bỏ hết chăn ra, chồng tôi thấy động quay sang tôi vẫn tư thế đó, cười buồn:

- Em bảo nói chuyện mà, sao tự nhiên giận anh thế?

Tôi nghiêng hẳn người sang phía anh, nhìn chăm chú với cái nhìn yêu thương vào gương mặt mà gần như tôi thuộc từng nét này, tưởng rằng đã xa tôi vĩnh viễn, thì giờ lại gần ngay sát bên tôi. Sao tôi thấy tôi yêu anh đến lạ, tôi khát khao anh đến lạ. Thấy tôi như thế, chồng cũng bỏ tay ra khỏi gáy, nằm nghiêng người về phía tôi. Anh yêu em, hơn ngày xưa nhiều, em tin không? Tôi gật gật đầu, không nói gì. Rồi tôi đưa tay sang cầm tay anh, áp vào ngực tôi, nơi trái tim tôi đang đập dồn dập. Rồi tôi nói mà không dám tin vào tai mình là tôi nói:

- Làm nhé.

Anh kéo tôi vào lòng, và chuyện đó xảy ra.

Nằm cuộn trong lòng anh một lúc, tôi chợt nhòe người dậy, nhìn sát vào mặt anh lom lom làm anh bật cười hỏi gì vậy. Tôi nghiêm mặt hỏi lại:

- Chán không?

Anh đẩy người tôi xuống, lật lên phía trên và nhìn sát mặt tôi kiểu như tôi vừa nhìn anh, cũng nghiêm mặt bảo:

- Hâm à, sao không hỏi là thích không mà lại là chán không? Có phải em đang nghĩ linh tinh đến những gì anh từng nói không? Em là em, anh sẽ yêu em từ từ, theo cách của chúng ta. Em tuyệt đối đừng nghĩ gì về những gì anh đã nói, chuyện đó xảy ra lâu rồi, anh nói để em hiểu những gì anh trải qua, hiểu cho anh và tha thứ cho anh. Chứ anh không có ý muốn em thay đổi như cách anh muốn.

Em hãy coi anh là bạn zai mới đi nhé, coi như thế và bắt đầu yêu anh lại từ đầu. Anh cũng sẽ bắt đầu của cảm lại em từ đầu. Tuy nhiên, cuộc của cảm nhau này không được trong sáng như ngày xưa, phải hiện đại hóa cho kịp với bọn teen bây giờ.

Mấy câu cuối, anh vừa nói vừa cười. Tôi nghe trong giọng cười của anh niềm vui sướng thực sự, cảm giác gì đó lâng lâng, hay là tôi như thế nên nghĩ anh cũng như thế nhỉ?

Chúng tôi nằm xuống cạnh nhau. Tôi cầm lấy một tay anh ôm vào người, cái cảm giác thân thiết trọn vẹn choán lấy tôi.

- Nhiều chuyện xảy ra quá anh nhỉ. Một năm trôi qua mà em cứ tưởng 10 năm rồi ý. Một năm qua em thấy mình làm được nhiều việc hơn hẳn 10 năm chung sống với anh. Anh có thấy em già đi và khó tính hơn không?

- Em không già đi mà em lớn hơn nhiều, anh cũng thế. Xưa anh như trẻ con lớn xác, cái gì không giải quyết được là trốn tránh, là co vùi lại. Mà nhà mình thì nhiều thứ khó giải quyết quá. Giờ cả em và anh đều lớn rồi, anh sẽ bàn với em để cùng giải quyết, anh không mặc kệ em làm một mình nữa đâu, em nhé.

- Hồi xưa kể ra em cũng chán thật. Nhiều chuyện rối tinh rối mù lên mà em thì lúc nào cũng nghĩ là chỉ có anh mới giải quyết được. Nên cứ nhìn thấy mặt anh là liệt kê ra, nhiều lúc thấy anh bế tắc mặc kệ là lại tức tối, cáu giận. Đáng lẽ em nên chọn thời điểm, chọn việc để nói với anh đúng lúc, không nên dồn hết vào anh một lần như thế. Đặt lại vị trí em là anh chắc em cũng chuẩn.

- Giờ em có thể anh cũng không chuẩn nữa đâu. Vợ mình tin tưởng mình như thế, giao phó hết niềm tin cho mình như thế mà mình lại chuẩn đi chơi một mình, kể ra quá kém luôn ý. May mà bọn trẻ con chúng nó không biết, chứ không sau này anh không biết dạy chúng thế nào.

- Thế nên sau này em có phạm lỗi gì anh cũng không được mách với bọn trẻ con nhé, em lại không dạy được chúng nữa thì khổ.

- Sau này một trong hai chúng ta có lỗi, người này nên nói với người kia một cách chân thành nhất em nhé. Chúng ta không nên để mất thời gian quá dài như vừa qua nữa, em thấy tiếc không?

- Tiếc chứ, nếu để thời gian đó để làm những việc như hôm nay em chẳng tiếc quá. Nhưng mà cũng phải có những giai đoạn thử thách chúng ta như thế anh ạ. Kiểu như ông trời xuống kiểm tra chúng ta đã lớn thực sự hay chứ ấy mà, để còn giao cho chúng ta trách nhiệm dạy dỗ, chăm lo cho hai đứa tiểu yêu kia kìa

....

....

....

Câu chuyện của chúng tôi cứ như thế rồi chuyển sang chuyện thiên hạ, chuyện công ty tôi, công ty anh, ông bà nội, các chi đâu... cho đến lúc tôi thiếp đi trong thay chồng không hay.

Mai là một ngày mới, mai là một cuộc sống mới, mai tôi sẽ yêu anh theo cách tôi yêu một “bạn zai” mới.

Và gia đình chúng tôi đã trở lại như xưa, không, tốt hơn xưa. Vì sóng gió làm cho chúng tôi gắn chặt vào nhau hơn để chống trả. Chúng tôi cũng đã thỏa thuận rằng sẽ yêu lại nhau từ đầu, nên anh đã có những

hành động mà nếu kể ra đây chắc các mẹ lại cười cho là sến, bản thân tôi cách đây gần hai năm cũng nghĩ thế, nhưng giờ thì hưởng ứng một cách nhiệt thành và thấy thật sự đáng yêu.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoai-tinh-chuyen-o-dau-cung-co>